

Școala de magie

MAGISTERIUM

MĂNUȘA
DE ARAMĂ

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA A DOUA



MĂNUȘA DE ARAMĂ

HOLLY BLACK &
CASSANDRA CLARE

ILUSTRAȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Roxana Olteanu
Redactare: Adelina Dragomir
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare computerizată: Andrei Covaciu

Holly Black, and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE COPPER GAUNTLET

Ilustrații de Scott Fischer
Copyright © 2015 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2015 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Ghaudret, © 2014 Scholastic Inc.
Jacket design by Whitney Lyle & Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2014 Scholastic Inc.

ISBN 978-973-128-632-7
București, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, HOLLY

Magisterium – Mănușa de aramă / Holly Black, Cassandra Clare; Il.: Scott Fischer;

trad.: Roxana Olteanu. — București: Corint Junior, 2015

ISBN 978-973-128-632-7

I. Clare, Cassandra

II. Fischer, Scott M. (il.)

III. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111-93-31=135.1

PENTRU URSULA ANNABEL LINK GRANT,
JUMĂTATE FETIȚĂ DE CINCI ANI ȘI JUMĂTATE FOC

↑ ≈ Δ ○ @



CAPITOLUL UNU

Call a luat micul rotocol uleios de pepperoni de pe felia lui de pizza și a strecurat mâna sub masă. Imediat a simțit limba umedă a lui Havoc spălându-i mâna, când lupul Călăreț al Haosului a înfulecat mâncarea.

— Nu-i mai da mâncare chestiei ăleia! i-a spus tatăl lui morocănos. Azi-mâine o să-ți mănânce mâna cu totul.

Call l-a mângâiat pe cap pe Havoc, fără să-l ia în seamă pe tatăl lui. În ultima vreme, Alastair nu fusese prea mulțumit de Call. Nu voia să audă nimic despre timpul petrecut în Magisterium. Detesta faptul că fusese ales ca ucenic de Rufus, fostul maestru al lui Alastair. Și când îl văzuse pe Call venind acasă cu un lup Călăreț al Haosului, era gata să-și smulgă părul din cap.

De când se știa, fuseseră întotdeauna numai ei: el, tatăl lui și poveștile tatălui despre cât de rea e fosta lui școală – aceeași școală la care era acum Call, în ciuda eforturilor pe care le făcuse să nu ajungă acolo. Call se aștepta ca tatăl său să fie supărat, după ce se întorsese

de la cursuri din primul lui an la Magisterium, dar nu își imaginase cum va fi *concret* să stea cu tatăl lui când era așa de supărat. Înainte se înțelegeau foarte bine. Acum totul părea... stânjenitor.

Call spera că asta era numai din cauza Magisteriumului. Fiindcă altfel ar fi însemnat că Alastair știa că, în secret, Call era demonic.

Toată treaba asta cu demonizarea secretă îl supăra și pe Call. Chiar foarte mult. Începuse să-și facă o listă în minte – pe o coloană a pus toate argumentele în favoarea ideii că era un Principe al Întunericului și, pe altă coloană, argumentele contra. Nu făcea nimic fără să confrunte mai înainte lista. Oare un Principe al Întunericului ar bea ultima ceașcă din cafeaua la filtru? Ce carte ar lua de la bibliotecă un Principe al Întunericului? Faptul că se îmbrăca în negru în ziua în care aveau de spălat rufe era o mișcare tipică pentru un Principe al Întunericului sau era o opțiune legitimă? Cel mai grav era că și tatăl lui Call făcea aceleași socoteli de câte ori se uita la Call, adunând și iar adunând puncte care să susțină ideea că era un Principe al Întunericului – de asta era aproape sigur.

Dar Alastair putea doar să bănuiască. Nu avea cum să fie sigur. Erau niște lucruri pe care numai Call le știa.

Lui Call nu-i ieșea din minte ce îi spusese Maestrul Joseph: că el, Callum Hunt, poseda sufletul Inamicului Morții. Că el *era* Inamicul Morții, destinat demonicului. Chiar și aici, în bucătăria zugrăvită cochec în galben, unde el și tatăl său mâncaseră de mii de ori, cuvintele acelea erau vii în urechile lui Call.

Sufletul lui Callum Hunt e mort. Sufletul acela a fost izgonit din trupul tău, s-a oprit și a pierit. Sufletul lui Constantine Madden s-a instalat în locul lui și a crescut odată cu tine, nou-nouț și neatins. De atunci, partizanii lui au lucrat în permanență ca să creeze iluzia că el este încă în viață, astfel ca tu să fii în siguranță.

— Call! a strigat tatăl său, uitându-se ciudat la el.

Nu te uita la mine, ar fi vrut Call să spună. Și, în același timp, ar fi vrut să-l întrebe: Ce vezi tu când te uiți la mine?

Mâncau împreună pizza preferată a lui Call, cu pepperoni și

ananas și, în mod normal, acum ar fi stat de vorbă despre ultima escapadă în oraș a lui Call sau despre vreun proiect de reparat cine știe ce la care lucra Alastair în garajul lui, dar acum tatăl lui nu vorbea, iar băiatul nu găsea nimic de spus. Îi era dor de prietenii lui cei mai buni, de Aaron și de Tamara, dar nu putea să-i vorbească despre ei tatălui său, fiindcă și ei făceau parte din lumea magiei, pe care el o ura.

Call s-a ridicat de pe scaun.

— Pot să mă duc în curte cu Havoc?

Alastair s-a uitat încruntat la lupul care fusese odinioară un adorabil puiut, care acum se făcuse o tânără fiară agilă și care ocupa aproape tot locul de sub masă. Lupul s-a uitat la tatăl lui Call cu ochii lui de Călăreț al Haosului, cu limba atârându-i afară din gură. A scâncit ușor.

— Foarte bine, a spus Alastair cu un suspin plin de suferință. Dar nu sta prea mult. Și ferește-te de oameni. Singura noastră șansă ca vecinii să nu înceapă vreun tămbălău e să controlăm circumstanțele în care apare Havoc.

Havoc a sărit și s-a îndreptat spre ușă, cu ghearele țâcănind pe linoleum. Call a zâmbit. Știa că devotamentul rar al unui Călăreț al Haosului, de care se bucura el, intră pe lista cu argumente în favoarea ideii că ar fi Principe al Întunericului, dar nu regreta deloc că îl avea.

Evident, asta era probabil și problema cu a fi Principe al Întunericului. Nu regreti lucruri care ți se par firești.

Call a încercat să nu se mai gândească la asta când a ieșit afară. Era o după-amiază caldă de vară. Curtea era plină de o iarbă înaltă și deasă; Alastair nu era prea preocupat s-o îngrijească, fiindcă era genul de persoană pe care îl interesează mai mult să-și țină vecinii la distanță decât să stea cu ei la taclale despre ponturi de curățare eficientă a ierbii. Call se juca cu Havoc, îi arunca un băț și îl punea să i-l aducă înapoi, iar el venea cu coada fluturând și cu ochii strălucitori. Ar fi alergat și el cu Havoc, dar piciorul lui cu probleme

îl împiedica să se miște repede. Havoc părea că înțeleșese asta și rareori se îndepărta prea mult de el.

După ce Havoc a făcut câteva ture, au traversat împreună strada spre părculeț, unde Havoc a dat fuga spre tufișuri. Call s-a scotocit prin buzunare după vreo pungă de plastic. Principii Întunericului cu siguranță nu curăță după căteii lor, așa că plimbările astea le trecea pe coloana cu argumente pozitive.

— Call?

Call s-a întors, surprins. Și mai surprins a fost când a văzut cine îl strigase. Părul blond al lui Kylie Myles era prins în două agrafe cu unicorni, iar în mână avea o lesă roz. La capătul ei era ceva ca un ghem alb de blană, dar care, până la urmă, s-ar fi putut să fie un cățel.

— Tu... hmm, a făcut Call. Știi cum mă cheamă?

— Mi se pare că nu te-am mai văzut de mult pe aici, a replicat Kylie, fără să ia în seamă mirarea lui.

A coborât ușor vocea.

— Te-ai transferat? La școala de balet?

Call a ezitat înainte de a răspunde. Kylie fusese cu el la Testul fierului, examenul de admitere în Magisterium, dar el intrase, și ea, nu. Fusese scoasă din sală de magi și nu o mai văzuse de atunci. Era clar că și-l amintea pe Call, din moment ce se uita la el cu expresia aia uimită, dar el nu prea știa ce credea ea că i se întâmplase. Amintirile ei fuseseră cu siguranță modificate înainte de a se întoarce în lumea obișnuită.

Un moment, și-a imaginat ce nebunie ar fi dacă i-ar spune totul. Dacă i-ar spune că, de fapt, examenul fusese pentru o școală *de magie*, și nu pentru una *de balet*, și cum îl alesese Maestrul Rufus pe el, cu toate că avusese un punctaj mai prost decât ea. Oare l-ar crede dacă i-ar spune cum era școala aceea și ce senzație ai când creezi foc cu mâinile tale sau în aer, când zbori? S-a gândit cum ar fi să-i spună că Aaron, prietenul lui cel mai bun, era Makar, ceea ce era o mare chestie, fiindcă asta presupunea că este unul dintre puținii magi în viață care

pot să lucreze cu elementele haosului.

— Școala e ok, a bolborosit el, ridicând din umeri, neștiind ce altceva să zică.

— Sunt surprinsă că ai intrat, a spus ea, aruncând o privire spre piciorul lui și apoi a căzut într-o tăcere stânjenitoare.

El a simțit cum îl cuprinde furia aceea bine cunoscută și și-a amintit perfect cum fusese la vechea lui școală, când nimeni nu credea că ar fi capabil de vreo activitate fizică. De când se știa, piciorul lui stâng era mai scurt și mai slab decât celălalt. Mersul îi provoca dureri și niciuna dintre nenumăratele operații care i se făcuseră nu îl ajutase prea mult. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că așa se născuse, dar Maestrul Joseph îi spusese altceva.

— Totul ține de forța pe care o ai în partea superioară, a spus Call, puțin înțepat, neștiind prea bine nici el ce însemna asta.

Dar ea a dat din cap, cu ochii mari.

— Cum e? Școala de balet.

— Dură, a spus el. Toată lumea dansează până cade din picioare. Nu ni se dau decât băuturi cu ou crud și proteine de grâu. Vinerea avem seară de dans și cine reușește să rămână în picioare până la sfârșit primește o ciocolată. Și trebuie să ne uităm tot timpul la filme cu dansuri.

Ea tocmai voia să spună ceva, dar a fost întreruptă de Havoc, care ieșise din tufișuri. Ținea în gură un băț și ochii lui erau mari și strălucitori – nuanțe de portocaliu, galben și roșu ca focul iadului. Când a văzut-o pe Kylie cum se uită la el, cu ochii ieșiți din orbite, Call a avut revelația că pentru ea probabil că Havoc e uriaș, că pentru ea nu e nici cățel și niciun altfel de animal de companie.

Kylie a început să țipe. Până să apuce Call să spună ceva, ea a luat-o la fugă din parc și a alergat pe stradă, în timp ce cocoloșul ei de blană albă abia putea să țină pasul cu ea.

Cam atât despre vecinii prietenoși.

Când a ajuns acasă, Call s-a gândit că minciunile pe care i le-a spus lui Kylie și sperietura pe care i-a provocat-o au șters cu buretele

toate punctele pe care le câștigase cu adunatul mizeriei lui Havoc.

Coloana cu Principele Întunericului era câștigătoare în ziua aia.

— E totul în ordine? l-a întrebat tatăl lui, observând expresia feței lui Call când a intrat în casă.

— Da, e în ordine, a spus Call cu amărăciune.

— Bine.

Alastair și-a dres glasul.

— Ziceam că poate ieșim undeva în seara asta, a spus el. La film.

Call a tresărit de uimire. Nu făcuseră mai nimic împreună de când venise acasă în vacanța de vară. Zi după zi, Alastair părea că se scufundă tot mai tare în posomoreală și nu făcea decât drumul de la camera cu televizor la garaj, acolo unde repara mașini vechi și le făcea să pară ca noi, după care le vindea colecționarilor. Uneori, Call mai lua skateboardul și se plimba fără tragere de inimă prin oraș, dar nimic nu i se părea amuzant, comparativ cu Magisterium.

Începuse chiar să ducă dorul lichenilor.

— Ce film vrei să vezi? a întrebat Call, gândindu-se că pe un Principe al Întunericului nu l-ar interesa preferințele celorlalți în materie de film. Nu se putea să nu însemne și asta ceva.

— E un film nou. Cu navete spațiale, a spus tatăl său, uimindu-l pe Call cu alegerea lui. Și poate cu ocazia asta îl ducem și pe monstrul ăsta al tău la un adăpost de câini. Să-l schimbi cu un pudel simpatic. Sau chiar cu un pitbull. Orice în afară de turbatul ăsta.

Havoc s-a uitat în sus spre Alastair cu tristețe, iar ochii lui nepământenii au început să facă vârtejuri colorate. Call s-a gândit la cățelul-perucă pe care îl avea Kylie.

— Nu e turbat, a spus Call, mângâindu-l pe ceafă.

Lupul s-a culcat la podea și s-a întors cu burta în sus, cu limba lui atârânănd afară din gură, ca să fie scărpinat.

— Pot să-l iau și pe el? Ar putea să stea în mașină, cu geamurile deschise, până ne întoarcem noi.

Încruntat, Alastair a scuturat din cap.

— În niciun caz. Leagă potaia în garaj.

— Nu e potaie. Și cred că i-ar plăcea să mănânce floricele, a spus Call. Și bomboane gumate.

Alastair s-a uitat la ceas, apoi a întins mâna spre garaj.

— Păi, atunci, n-ai decât să-i aduci și potăii.

— Lupului!

Oftând, Call l-a dus pe Havoc în atelierul lui Alastair din garaj. Era o încăpere spațioasă, mai mare decât toate camerele din casă și mirosea a ulei, benzină și lemn vechi. Carcasa unui Citroën era pusă pe butuci, fără cauciucuri și fără scaune. Teancuri de manuale de reparații stăteau grămezi pe scaune străvechi și de grinzele din tavan atârnavă faruri de mașină. Un colac de frânghie era agățat deasupra unei adevărate colecții de chei. Call a luat frânghia și a legat-o nu prea strâns de zgarda lupului.

A îngenuncheat în fața lui Havoc.

— Ne întoarcem în curând la școală, i-a șoptit el. Cu Tamara și Aaron. Și atunci o să revină toate la normal.

Câinele a scheunat de parcă ar fi înțeles. De parcă i-ar fi fost și lui dor de Magisterium, la fel cum îi era și lui Call.



Call abia se chinuia să se concentreze la film, cu toate navele spațiale, extraterestrii și exploziile de acolo. Se tot gândea cum se uitau ei în Magisterium la filme, când un mag al aerului proiecta imagini pe pereții peșterii. Fiindcă filmele erau controlate de magi, se putea întâmpla orice în ele. Văzuse *Războiul Stelelor* cu șase finaluri diferite și văzuse filme în care eroii erau copii din Magisterium, care se luptau cu monștri, zburau cu mașina și se transformau în supereroi.

În comparație cu acelea, filmul ăsta părea cam banal. Call era atent la episoadele pe care el le-ar fi făcut altfel, dând gata trei sucuri *Extreme!* de măr și două cornete de floricele. Alastair nu-și lua ochii de la ecran, cu un aer cumva îngrozit și nici măcar nu s-a întors când

Call i-a oferit niște bomboane cu alune. Ca urmare, fiindcă fusese nevoit să devoreze singur toate gustările, Call deborda de energie când s-au întors la mașină.

— Ți-a plăcut? l-a întrebat Alastair.

— A fost bunicel, a spus Call, fiindcă nu voia ca Alastair să creadă că nu apreciază faptul că tatăl său a făcut efortul să se ducă la un film la care nu s-ar fi uitat în viața lui.

— Faza aia cu stația spațială care explodează a fost tare.

A urmat un moment de tăcere, nu prea lung, ca să devină stânjenitor, după care Alastair a vorbit din nou.

— Știi, nu cred că e cazul să te mai întorci la Magisterium. Ai învățat principiile de bază. Ai putea să exersezi aici, cu mine.

Call a simțit o greutate pe inimă. Mai avuseseră discuția asta, în tot felul de variante, de sute de ori până acum și niciodată nu s-a încheiat bine.

— Eu cred că ar fi mai bine să mă întorc, a spus Call, cât mai calm posibil. Am trecut deja de Prima Poartă, așa că ar trebui să termin ce am început.

Figura lui Alastair s-a întunecat.

— Nu e indicat pentru copii să stea sub pământ. Să fie ținuți în întuneric, ca viermii. Pielea ta s-a făcut palidă și cenușie. Nivelul de vitamina D e în scădere. Corpul tău își pierde vitalitatea...

— Am fața *cenușie*?

Call nu prea acorda atenție înfățișării sale, în afară de chestiile elementare – să nu-și ia pantalonii pe dos sau să nu aibă părul zbârlit – dar să ți se spună că ești cenușiu suna nasol. A aruncat pe furiș o privire spre mâini, dar i s-a părut că au aceeași culoare bej-rozalie ca de obicei.

Alastair strângea frustrat volanul, în timp ce intra pe strada lor.

— Ce îți place la școala aia?

— Ție ce ți-a plăcut? a întrebat Call. Ai fost și tu acolo și sunt convins că nu ai detestat-o clipă de clipă. Acolo ai întâlnit-o pe mama...

— Da, a spus Alastair. Aveam prieteni acolo. Asta îmi plăcea. Era prima dată, după câte își amintea Call, când spunea și el că îi plăcuse ceva la școala de magie.

— Și eu am prieteni, a spus Call. Aici nu am niciun prieten, dar acolo am.

— Toți prietenii pe care i-am avut eu la școală sunt acum morți, Call, a spus Alastair, iar Call a simțit cum i se ridică părul pe ceafă. S-a gândit la Aaron, la Tamara și la Celia – dar apoi n-a mai vrut să se gândească. Era prea groaznic.

Nu numai ideea că ar putea să moară.

Ci ideea că ar putea să moară din cauza lui.

Din cauza secretului pe care îl avea. A demonului din el.

Termină, și-a spus Call. Ajunseseră acum acasă. Lui Call i s-a părut ceva în neregulă. Ciudat. Call a privit atent un minut, apoi și-a dat seama ce era. El îl lăsase pe Havoc legat în garaj, cu ușa închisă, dar acum ușa era deschisă, un pătrat mare și întunecat.

— Havoc!

Call a smucit de mânerul portierei și era cât pe ce să cadă pe trotuar, fiindcă piciorul lui stâng se înmuiase. L-a auzit pe taică-său strigând după el, dar nu i-a păsat.

Jumătate șchiopătând, jumătate alergând, a intrat în garaj. Frânghia era tot acolo, dar capătul ei era retezat, de parcă fusese tăiat de un cuțit – sau de niște colți ascuțiți de lup. Call și l-a imaginat pe Havoc singur-singurel în garaj, în întuneric. Lătrând și așteptând ca el să-i răspundă. A simțit o răceală în tot pieptul. Havoc nu prea fusese legat acasă la Alastair și probabil s-a speriat. Poate că a ros frânghia și s-a izbit în ușă până a deschis-o.

— Havoc! a strigat din nou Call, mai tare. Havoc, am venit acasă! Poți să te întorci acum!

S-a răsucit în toate părțile, dar Havoc nu a apărut din tufișuri, nu a apărut din umbrele care începeau să se adune printre copaci.

Se făcuse târziu.

Tatăl lui Call a venit după el. S-a uitat la frânghia ruptă, la ușa

deschisă și a oftat, trecându-și mâna prin părul negru, care începuse să încărunească.

— Call, a spus el încet. Call, s-a dus. Lupul tău a fugit.

— Nu ai de unde să știi asta! a țipat Call, întorcându-se spre el.

— Call...

— Mereu l-ai urât pe Havoc! a izbucnit Call. Acum probabil îți pare bine că nu mai e.

Fața lui Alastair a căpătat o expresie dură.

— Nu mă bucur când ești supărat, Call. Dar, într-adevăr, lupul acela nu era un animal de companie. Ar fi putut să omoare pe cineva sau să-l facă ferfeniță. Pe unul dintre prietenii tăi sau, Doamne ferește, pe tine. Sper doar să fi fugit în pădure și să nu se fi dus spre oraș, ca să mănânce pe cineva.

— Taci din gură! a strigat Call, deși, parcă, ideea că s-ar duce să mănânce pe cineva îi dădea cumva o speranță, fiindcă așa l-ar fi găsit, cu scandalul care s-ar fi iscat.

Call și-a scos din minte cu fermitate ideea asta, atribuind-o coloanei cu Principele Întunericului.

Gândurile alea nu-i erau de niciun folos. Trebuia să-l găsească pe Havoc *înainte* să se întâmple niște chestii groaznice.

— Havoc n-a rănit niciodată pe nimeni, a spus el, însă.

— Îmi pare rău, Call, a spus Alastair.

Spre uimirea băiatului, vocea lui părea sinceră.

— Știu că îți doreai de mult un animal. Poate dacă ți-aș fi dat voie să păstrezi șobolanul ăla...

A oftat din nou. Call s-a întrebat dacă tatăl său nu-i dăduse voie să aibă un animal fiindcă Principii Întunericului nu trebuie să aibă așa ceva. Fiindcă Principii Întunericului nu țin la nimeni, cu atât mai mult la niște creaturi inocente cum sunt animalele. Cum e Havoc.

Call își imagina ce speriat trebuia să fie Havoc – nu fusese singur de când îl luase Call, doar un pui fiind.

— Te rog, l-a implorat Call. Te rog, ajută-mă să-l găsesc pe Havoc.

Alastair a dat scurt din cap și a făcut semn cu bărbia.

— Treci în mașină. Putem să-l strigăm în timp ce mergem încet prin cartier. Poate nu a ajuns departe.

— Ok, a spus Call.

S-a mai uitat o dată spre garaj, cu sentimentul că îi scapă ceva, ca și cum, dacă se uita cu mai multă atenție, ar fi putut să-l vadă pe lup.

Dar, cu toate că au înconjurat zona de mai multe ori și l-au strigat de nenumărate ori, Havoc n-a apărut. Se întunecase tot mai mult și s-au întors acasă. Alastair a pregătit niște spaghetti, dar Call nu a putut să înghită nimic. L-a făcut pe Alastair să-i promită că o să-l ajute să facă afișe cu CÂINE PIERDUT pentru Havoc, a doua zi, chiar dacă Alastair credea că o poză cu Havoc ar face mai mult rău decât bine.

— Animalele Călăreți ai Haosului nu sunt animale de companie, Callum, a spus Alastair după ce i-a luat lui Call din față farfuria neatinsă. Ele nu se atașează de oameni. Nu pot.

Call nu a răspuns nimic la asta, dar s-a dus la culcare cu un nod în gât și cu o senzație de groază.



Un scheunat ascuțit l-a trezit pe Call din somnul lui agitat. S-a ridicat în fund și l-a luat pe Miri, pumnalul pe care îl ținea în permanență pe noptieră. Și-a coborât picioarele din pat și a strâns puțin din ochi când a simțit podeaua rece.

— Havoc? a șoptit el.

I s-a părut că aude iar scheunatul, ceva mai îndepărtat. S-a uitat atent pe fereastră, dar nu vedea decât copaci umbroși și întuneric.

S-a strecurat pe hol. Ușa de la dormitorul tatălui său era închisă, iar prin spațiul de până la podea nu răzbătea nicio lumină. Putea totuși să fie treaz, Call știa asta. Uneori, Alastair stătea toată noaptea reparând în atelierul lui de la parter.

— Havoc? a șoptit iar Call.

Nu s-a auzit niciun sunet de răspuns, dar băiatul a simțit că i se

face pielea de găină pe mâini. Simțea că lupul era undeva aproape, că Havoc era neliniștit, speriat. Call a luat-o în direcția de unde venea parcă senzația aceea, deși nu putea să și-o explice. Ea l-a condus până la capătul holului, în fața treptelor de la pivniță. Call a înghițit în sec, l-a strâns mai tare pe Miri în pumn și a început să coboare.

Întotdeauna fusese cam speriat de pivnița aceea, care era plină de piese vechi de mașină, mobilă stricată, căsuțe de păpuși sau păpuși care aveau nevoie de reparații și jucării vechi de tablă care uneori prindeau viață.

De sub ușa care ducea spre o altă magazie de-a lui Alastair, care era și mai încărcată de tot felul de rable pe care nu apucase să le repare, străbătea o fâșie galbenă de lumină. Call și-a făcut curaj, a traversat șchiopătând camera și a împins ușa.

Nici nu s-a clintit. Tatăl lui o încuiase.

Inima lui Call și-a accelerat bătăile.

Nu era niciun motiv ca tatăl lui să țină sub cheie un morman de vechituri pe jumătate reparate. Absolut niciun motiv.

— Tată? a strigat Call prin ușă, întrebându-se ce putea să caute acolo tatăl său.

Dar a auzit un altfel de zgomot de partea cealaltă a ușii. A simțit cum îl cuprinde o furie îngrozitoare, care îl îneca. A luat pumnul micuț și a încercat să-l strecoare prin crăpătura ușii, încercând să împingă limba broaștei.

După un moment de încordare, vârful lui Miri a nimerit la fix și încuietorea a sărit. Ușa s-a deschis.

Partea din spate a pivniței nu mai era deloc așa cum și-o amintea Call. Vechiturile fuseseră luate de acolo, lăsând loc pentru ceea ce părea să fie o cameră secretă de mag. Într-un colț era un birou înconjurat de teancuri de cărți noi și vechi. În celălalt colț era un pat pliant. Iar în mijlocul camerei, legat în lanțuri și la gură cu o botniță oribilă din piele, era Havoc.

Lupul s-a întins spre Call, scheunând, dar lanțurile l-au ținut pe

loc. Call s-a lăsat în genunchi și a început să-i scotocească cu degetele blana de pe gât, ca să găsească cheutoarea zgărzii. Era așa de fericit că-l găsisese pe Havoc și așa de furios pe ce făcuse tatăl său, încât o clipă a pierdut din vedere ce era mai important.

Dar când s-a uitat prin cameră, să vadă unde pusese Alastair cheia, a văzut în sfârșit ce ar fi trebuit să observe de prima dată.

Patul din colțul îndepărtat avea fixate pe el niște cătușe cu lanțuri.

Cătușe care erau exact pe măsura unui băiat ce mai avea puțin până să împlinească treisprezece ani.



CAPITOLUL DOI

Call nu-și putea lua ochii de la cătușe. Inima parcă i se făcuse mică în piept și bătea cu disperare, fără să poată pune sângele în mișcare. Cătușele erau din fier, inscripționate cu simboluri din alchimie, evident creația unui mag, și erau fixate adânc în peretele din spate. Odată fixate pe mână, era imposibil să scapi...

În spatele lui Call, Havoc a scos un scheunat. Call s-a silit să-și mute privirea și să se concentreze pe eliberarea lupului. Botnița nu a fost greu de desfăcut, dar, din clipa în care a scos-o, Havoc a început să latre sălbatic, de parcă ar fi vrut să-i povestească băiatului cum ajunsese să fie ținut captiv în pivniță.

— Ssst, a făcut Call, strângându-l panicat de bot pe Havoc, ca să-l facă să tacă. Nu-l trezi pe tata.

Havoc a scâncit, în timp ce Call încerca să se adune. Podeaua magaziei era făcută din beton și Call a apelat la ea să acceseze magia pământului, pentru a desprinde lanțurile în care era legat lupul.

Magia pământului, când s-a ivit, a fost slabă: concentrarea lui Call era vreaște și el își dădea seama de asta. Pur și simplu nu-i venea să

creadă că tatăl său putea să se prefacă așa – că îi pare rău după Havoc, că îl duce cu mașina și îl lasă să-l strige, când el știa în tot acest timp unde se află, fiindcă el însuși îl legase cu lanțuri în pivniță.

Doar că nu ar fi putut să facă singur acest lucru. Fusesse tot timpul cu Call. Deci altcineva trebuie că a făcut-o. Un prieten de-ai tatălui său? Lui Call i se învârtea capul. Alastair nu avea niciun prieten.

Bătăile inimii s-au accelerat la gândul acesta și combinația asta de frică intensă și magie a reușit să spargă lanțurile lui Havoc – lupul era liber. Call s-a repezit la biroul lui Alastair și a luat repede hârtiile care se aflau acolo. Toate erau încărcate de scrisul ascuțit al tatălui său: pagini întregi de note și desene. Era o schiță a porții de la Magisterium, una de la o clădire cu coloane, pe care el nu o văzuse niciodată, și una de la hangarul de avioane în care se dăduse Testul fierului. Dar cele mai multe desene erau pentru o mașinărie care arăta ca o mănuașă străveche de metal, plină de simboluri curioase. Altădată i s-ar fi părut foarte tare, dar acum îi dădea fiori de groază pe spinare.

Desenele se aflau lângă o carte în care se descria un ritual ciudat și înfricoșător. Volumul era legat în piele neagră, crăpată, iar conținutul lui era oribil. Acolo se povestea cum magia haosului putea fi adunată și folosită și de altcineva în afară de un Makar – prin scoaterea inimii vii a unei creaturi de haos. Odată ce intrai în posesia mănuașii metalice și a inimii, magia haosului putea să fie extrasă din Makar, distrugându-l complet pe acesta.

Dar dacă nu erau nici magi ai haosului și nici Makari, ar fi supraviețuit.

Uitându-se la cătușele prinse de pat, Call nu putea decât să bănuiască pe cine intenționa să experimenteze tatăl său. Alastair avea de gând să facă o operație pe el, printr-o formă întunecată de magie, o formă care l-ar fi ucis, dacă el era într-adevăr Inamicul Morții și poseda abilitățile de Makar ale acestuia.

Call se gândise că Alastair ar fi putut să intuiască adevărul despre

el, dar acum părea să fie mai mult decât o intuiție. Chiar dacă băiatul ar fi supraviețuit după operația magică, tot ar fi trebuit să știe că acesta trebuia să fie un test la care ar fi trebuit să pice. Poseda sufletul lui Constantine Madden și propriul său tată ar fi vrut să-l omoare din cauza asta.

Alături de carte era o notiță făcută tot de mâna lui Alastair: *Asta trebuie să funcționeze la el. Trebuie.* „Trebuie” era subliniat de mai multe ori și lângă cuvântul acela era trecută o dată din luna septembrie. Era data la care Call ar fi trebuit să se întoarcă la Magisterium. Oamenii din oraș știau că venise acasă în vacanța de vară și își închipuiau, probabil, că o să se întoarcă la școala de balet cam în aceeași perioadă în care copiii din zonă începeau cursurile la școala publică. Dacă el ar fi dispărut în septembrie, nimeni nu ar fi bănuțit ceva.

Call s-a întors să se uite din nou la cătușe. Îi venea rău de la stomac. Până în septembrie mai erau doar două săptămâni.

— Call!

Call s-a întors repede. Tatăl lui stătea în cadrul ușii, îmbrăcat – de parcă nici nu avusese vreodată de gând să se culce. Ochelarii erau pe nas. Părea absolut normal, dar și puțin trist. Call s-a uitat neîncrezător la el când acesta i-a întins mâna.

— Call, nu e ceea ce crezi tu...

— Spune-mi că nu l-ai închis tu pe Havoc aici, a spus Call încet. Spune-mi că toate astea nu sunt ale tale.

— Nu eu am pus animalul în lanțuri.

Era prima dată când Alastair se referea la Havoc fără să-l numească potaie.

— Dar planul meu este necesar, Call. Este pentru tine, pentru binele tău. În lumea asta sunt oameni groaznici, care îți vor face rău; se vor folosi de tine. Nu pot să accept asta.

— Așa că mai întâi vrei să-mi faci tu ceva groaznic?

— E pentru binele tău!

— E o minciună! a țipat Call.

I-a dat drumul lui Havoc, care a început să mârâie. Urechile lui erau lipite de cap și se uita fioros la Alastair cu ochii lui spiralați și multicolori.

— Tot ce mi-ai spus până acum a fost o minciună. Ai mințit în legătură cu Magisterium...

— Nu am mințit cu nimic în legătură cu Magisterium! a izbucnit Alastair. Era cel mai rău loc pentru tine! *Este* cel mai rău loc pentru tine!

— Pentru că tu crezi că sunt Constantine Madden! a țipat Call. Crezi că sunt Inamicul Morții!

A fost ca și cum s-ar fi oprit brusc o tornadă: s-a lăsat brusc o tăcere tensionată, oribilă. Nici măcar Havoc nu mai scotea un sunet, iar Alastair, căruia fața i s-a prăbușit deodată, s-a rezemat de cadrul ușii. Când a început să vorbească, vocea lui era foarte moale. Într-un fel, suna mai rău decât dacă ar fi fost furios.

— Tu *ești* Constantine Madden, a spus el. Nu-i așa?

— Nu știu!

Call se simțea debusolat și îndurerat.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altcineva în afară de mine. Dar, dacă într-adevăr eu sunt el, atunci tu ar trebui să mă ajuți, să știu ce am de făcut. În loc de asta, tu îmi închizi câinele și...

Call s-a uitat spre cătușele făcute pe măsura unui băiat și nu a mai putut să rostească alte cuvinte.

— Atunci mi s-a întărit convingerea, când am văzut lupul, a spus Alastair, cu aceeași voce moale. Am avut bănuieli și înainte, dar am reușit să mă conving că ar fi imposibil ca *tu* să fii ca *el*. Însă Constantine avea un lup exact ca Havoc, atunci când era de vârsta ta. Oriunde se ducea, venea și lupul după el. Exact așa cum face și Havoc.

Call a simțit cum îl trec fiorii.

— Ai spus că erai prieten cu Constantine.

— Am fost în aceeași grupă de ucenici. La Maestrul Rufus.

Era cea mai lungă discuție despre Magisterium pe care o

avuseseră vreodată.

— Rufus alesese cinci elevi când am dat eu Testul Fierului. Pe mama ta. Pe fratele ei, Declan. Constantine Madden. Fratele lui, Jericho. Și pe mine.

Îl durea să-i spună toate astea lui Call – se vedea.

— La sfârșitul Anului de Argint, doar patru dintre noi mai eram în viață, iar Constantine începuse deja să poarte masca. Cinci ani mai târziu, nu mai rămăsese niciunul, în afară de mine și de Constantine. După Masacrul Rece, rareori a mai fost văzut.

Masacrul Rece fusese atunci când murise mama lui. Atunci când piciorul lui fusese distrus. Atunci când Constantine Madden scosese sufletul copilului numit Callum Hunt și își pusese propriul suflet în trupul acestuia. Dar Call știa lucruri și mai rele decât astea. Cel mai urât era ce îi spusese Maestrul Joseph despre mama lui.

— Știu că a scris în zăpadă, a spus Call acum. A scris „Ucide copilul“. Adică pe mine.

Tatăl lui nu a negat.

— De ce nu m-ai ucis?

— Call, niciodată n-aș putea să te rănesc...

— Serios?

Call a luat în mână una dintre schițele cu mânușa metalică.

— Ce e asta? La ce voiai s-o folosești? La grădinărit?

Chipul lui Alastair s-a întunecat.

— Call, dă-mi hârtia!

— Aveai de gând să mă pui în lanțuri ca să nu te împiedic atunci când i-ai fi scos inima lui Havoc?

Call a arătat spre cătușe.

— Sau să nu mă zbat atunci când aveai s-o folosești împotriva mea?

— Nu fi caraghios!

Alastair a făcut un pas înainte și, în clipa aceea, Havoc s-a repezit la el, mârâind. Call a țipat și Havoc a încercat să se oprească la mijlocul săriturii, răsucindu-și disperat trupul. S-a izbit în Alastair

dintr-o parte, dezechilibrându-l. Alastair a căzut peste o măsuță, care s-a sfărâmat sub greutatea lui. Lupul și bărbatul s-au prăbușit împreună la podea.

— Havoc! a strigat Call.

Lupul s-a retras și și-a reluat locul lângă Call, mârâind întruna. Alastair s-a ridicat cu greu în genunchi și apoi în picioare, destul de nesigur.

Call s-a îndreptat din reflex spre tatăl lui. Alastair l-a privit și, pe fața lui, Call a văzut ceva ce nu credea că o să vadă vreodată:

Frică.

Asta l-a înfuriat pe Call.

— Plec, a aruncat el printre dinți. Plec cu Havoc și nu ne mai întoarcem niciodată aici. Ai ratat ocazia să ne omori.

— Call, a spus Alastair, cu mâna întinsă, ca un avertisment. Nu pot să te las să faci asta.

Call s-a întrebat dacă nu cumva Alastair se uitase așa la el de fiecare dată, cu acea groaznică senzație de rău. El întotdeauna se gândise la Alastair ca la un tată, chiar și după cele spuse de Maestrul Joseph, dar era posibil ca Alastair să nu se mai gândească la el ca la un fiu.

Call s-a uitat în jos, la cuțitul pe care îl avea în mână. Și-a amintit de ziua în care a dat testul și s-a întrebat dacă atunci Alastair l-a aruncat pe Miri ca să îl ia el sau ca să îl ucidă. *Ucide copilul*. Și-a amintit că Alastair îi scrisese Maestrului Rufus, ca să-l roage să-i lege magia. Brusc, toate acțiunile lui Alastair căpătau un sens îngrozitor.

— Hai, i-a spus Call lui Havoc, arătând cu bărbia spre ușa care dădea spre partea înțesată a pivniței. Plecăm de aici.

Havoc s-a întors și a pornit spre ușă. Call a plecat după el, mergând prudent cu spatele.

— Nu! Nu poți să pleci!

Alastair s-a întins după Call și l-a apucat de braț. Tatăl lui nu era un bărbat masiv, dar era înalt, slab și musculos. Call a alunecat și a căzut rău pe ciment, aterizând prost pe piciorul slab. Durerea i-a

invadat tot corpul, tulburându-i privirea. Printre lătrăturile lui Havoc, l-a auzit pe tatăl lui spunând:

— Nu poți să te întorci la Magisterium. Trebuie să mă asigur că nu faci asta. O să am grijă să nu o faci...

Adică vrea să spună că o să mă omoare, s-a gândit Call. N-o s-o fac, fiindcă o să fiu mort.

A simțit cum îl cuprinde furia, furia la toate minciunile pe care Alastair i le spusese și pe care i le mai spunea și acum, la nodul rece de groază pe care îl simțea în stomac din momentul în care Maestrul Joseph îi spusese cine este el cu adevărat, la gândul că toți cei la care ținea el ar putea să-l urască dacă ar fi aflat.

Furia aceasta s-a revărsat din el. Peretele din spatele lui Alastair s-a crăpat brusc și fisura s-a întins până în margine, apoi toate obiectele din cameră au început să se miște. Biroul lui Alastair s-a izbit de perete. Patul a țâșnit până în tavan. Alastair s-a uitat șocat în jurul lui, exact în momentul în care Call și-a trimis magia spre el. Alastair a zburat în aer și s-a lovit de peretele crăpat. Capul lui a făcut un zgomot oribil când s-a izbit de zid, după care taică-său a alunecat la podea.

Call s-a ridicat tremurând. Tatăl lui era inconștient, nemișcat, cu ochii închiși. S-a apropiat un pic de el și l-a privit atent. Pieptul lui se ridica și cobora. Era încă în viață.

Să-ți lași furia să se reverse așa de necontrolat încât să-l dobori pe tatăl tău cu magie, asta sigur mergea direct pe coloana cea rea din lista cu Principele Întunericului.

Call știa că trebuie să plece din casă înainte ca Alastair să-și revină. A ieșit șchiopătând din cameră, a închis ușa în urma lui, cu Havoc lângă el.

În mijlocul pivniței era un cufăr de lemn plin cu piese de puzzle, jocuri de societate descompletate, stând claie peste grămadă deasupra unor bucăți de scaune descleiate. Call a împins cufărul în fața ușii de la magazie. Asta măcar l-ar mai încetini puțin pe Alastair, s-a gândit el, și apoi a urcat scările.

S-a repezit în dormitorul lui, și-a pus o geacă peste pijama și tenișii. Havoc se învârtea în jurul lui, adulmecând, în timp ce el își îndesa câteva haine la întâmplare într-un rucsac de pânză, apoi s-a dus la bucătărie și a luat niște chipsuri și niște biscuiți. A golit apoi cutia de tablă în care Alastair păstra banii de cumpărături – în jur de patruzeci de dolari în bancnote mototolite de unu și de cinci. I-a băgat în geantă, l-a pus pe Miri în teaca lui și apoi l-a băgat peste celelalte lucruri din rucsac și a tras fermoarul.

Și-a aruncat rucsacul pe umăr. Piciorul îl durea și simțea că tremură din cauza căzăturii și a magiei pe care o folosisese și pe care o mai simțea încă în corp. Lumina lunii, care intra pe ferestre, dădea lucrurilor din cameră un contur alb. Call s-a uitat în jur, întrebându-se dacă o să mai vadă vreodată această bucătărie, sau casa, sau pe tatăl lui.

Havoc a scos un scheunat, ciulindu-și o ureche. Call nu auzea nimic, dar asta nu însemna că nu era posibil ca Alastair să se fi trezit. Call și-a alungat gândurile nostalgice, l-a apucat pe Havoc de zgardă și s-a strecurat încet afară din casă.



Străzile orașului erau pustii în întunericul de până-n zori, dar Call a căutat chiar și așa să meargă prin locuri întunecate, în caz că Alastair ar fi pornit cu mașina în căutarea lui. Soarele avea să răsară în scurtă vreme.

La vreo douăzeci de minute după evadarea sa, a sunat telefonul. A tresărit violent și abia a reușit să-l oprească.

Numărul de telefon afișat pe ecran arăta că era sunat de acasă. Era clar că Alastair își revenise și reușise să iasă din pivniță. Ușurarea pe care o simțise în primul moment s-a transformat repede în frică. Alastair l-a sunat din nou. Și din nou.

Call și-a închis telefonul și l-a aruncat, în caz că tatăl lui ar fi știut să-l urmărească, așa cum făceau polițiștii la televizor.

Trebuia să se hotărască unde se duce – și repede. Cursurile la Magisterium nu începeau decât peste două săptămâni, dar acolo era cineva în permanență. Era convins că Maestrul Rufus îl va lăsa să stea în camera lor, până când vor veni Tamara și Aaron, și îl va apăra împotriva tatălui său, dacă ar fi fost cazul.

Apoi Call și-a imaginat cum ar fi să stea numai cu Havoc și Maestrul Rufus, rătăcind prin peșterile pline de ecouri din școală. I se părea deprimant. Și oricum, nici nu prea credea că ar putea să ajungă de unul singur la peșterile îndepărtate din Virginia. Drumul spre Carolina de Nord, la începutul verii, când se întorsese acasă împreună cu Alastair în Rolls-Royce-ul vechi, fusese lung și prăfos, un drum pe care habar n-avea cum să-l găsească.

Ar fi putut să le dea un mesaj prietenilor lui, dar nu știa unde stă Aaron când nu e la școală; Aaron fusese foarte misterios în legătură cu adresa lui. Familia Tamarei locuia chiar în apropiere de Washington însă, iar Call era convins că spre Washington circula mult mai multe autobuze decât spre zona din apropierea Magisteriumului.

Deja simțea lipsa telefonului. Tamara îi trimisese un cadou pentru ziua lui de naștere care se apropia – o zgardă de piele și o lesă pentru Havoc – și pe pachet scria adresa ei. Și-a amintit adresa, deoarece casa în care stătea ea avea un nume – *Frontonul* –, iar Alastair râsese atunci și spusese că așa fac oamenii bogați, își botează și casele.

Call ar fi putut să se ducă acolo. Cu mai multă hotărâre decât avusese vreodată în ultimele săptămâni, s-a îndreptat spre stația de autobuz. Era o clădire micuță, cu două bănci în fața ei și o gheretă cu aer condiționat, unde o doamnă în vârstă dădea biletele din spatele geamului. Un bărbat în vârstă era deja așezat pe una dintre bănci, cu pălăria pusă pe ochi, ca și cum ar fi dormit. Țânțarii bâzâiau peste tot, când Call s-a apropiat de vânzătoarea cea vârstnică.

— Hmm, a făcut el. Vreau un bilet dus spre Arlington.

Ea a aruncat o privire iute spre el, strângând din buzele date cu ruj corai.

— Câți ani ai? a întrebat ea.

— Optsprezece, i-a răspuns el, cu speranța că a sunat convingător.

Era foarte posibil să nu îl creadă, dar uneori oamenii mai în vârstă nu se pricepeau prea bine să aprecieze vârsta cuiva.

— Mmm, a făcut ea, în sfârșit. Patruzeci de dolari biletul nerambursabil pentru un adult. Ai noroc – autobuzul tău pleacă peste o jumătate de oră. Dar nu ai voie cu câinele, decât dacă e câine de însoțire.

— A, da, a făcut Call, aruncând o privire în jos, spre Havoc. E sigur un câine de însoțire. A fost în armată – la marină, ca să fiu mai precis.

Sprâncenele femeii s-au ridicat.

— A salvat un om, a spus Call, inventând povestea în timp ce număra banii și îi împingea prin deschizătura ghișeului. De la înec. Și de rechini. De fapt, era un singur rechin, dar unul mare. A primit o medalie și toate alea.

Ea s-a uitat lung la el, apoi a observat felul în care stătea Call.

— Și deci ai nevoie de un câine însoțitor pentru picior, da? a spus ea. Puteai să zici așa de la început.

I-a împins biletul prin deschizătură.

Jenat, Call a luat hârtia și s-a întors fără să mai spună ceva. Achiziția îi terminase aproape toți banii, nu mai avea decât un dolar și ceva mărunțiș. Cu banii ăștia și-a luat două ciocolățele de la automatul de dulciuri și s-a așezat pe bancă să aștepte autobuzul. Havoc se cuibărise la picioarele lui.

Când o să ajungă la Tamara, și-a promis el, situația va fi alta. Atunci o să fie perfect.



CAPITOLUL TREI

În autobuz, Call a moțait tot drumul cu fața lipită de geam. Havoc se ghemuise la picioarele lui – ceea ce era plăcut – și nu lăsa pe nimeni să se așeze lângă el.

Vise agitate îi bântuiau creierul lui Call în somn. A visat zăpadă și gheață și cadavre de magi împrăștiate pe un ghețar. A visat că se uita în oglindă la propria lui față, dar nu mai era fața lui, ci a lui Constantine Madden. A visat că era legat de un perete cu cătușe, iar Alastair se pregătea să-i taie pieptul ca să-i scoată inima.

S-a trezit țipând, clipind din ochi la șoferul autobuzului, care se aplecase asupra lui cu un aer îngrijorat.

— Am ajuns la Arlington, băiete, a spus el. Toată lumea a coborât din mașină. Te așteaptă cineva aici?

Call a bolborosit ceva de genul „normal“, apoi a coborât șchiopătând din autobuz, cu Havoc lângă el.

Era un telefon public într-un colț. Call s-a uitat la el lung. Știa vag că poți să folosești telefonul ca să afli un număr, dar nu avea habar cum se procedează. El folosisese întotdeauna internetul pentru chestii

de genul ăsta. Tocmai pornise către telefon, când la colț a oprit un taxi vopsit roșu-negru, din care au debarcat pe trotuar câțiva copii gălăgioși dintr-o frăție. Șoferul a coborât din mașină și a început să le dea jos gențile din portbagaj.

Call s-a grăbit să ajungă la el, încercând să nu bage în seamă durerea din picior. S-a aplecat la geamul taximetristului.

— Știți cumva unde e Frontonul?

Șoferul a ridicat o sprânceană.

— O locuință foarte cochetă, da. Casă mare, veche.

Call a simțit că i se umple inima de speranță.

— Puteți să mă duceți acolo? Cu câinele meu?

Șoferul s-a uitat încruntat la Havoc. Lupul mirosea cauciucurile taxiului.

— Animalul ăla îl numești tu câine?

Call se gândea dacă n-ar fi cazul să spună iar chestia cu animalul de însoțire.

— Havoc face parte dintr-o rasă rară, a preferat el să spună.

Omul a pufnit.

— Cred și eu. Sigur, urcă. Atât timp cât niciunul dintre voi nu are rău de mașină, o să fiți clienți mai buni decât copiii ăia din frăție.

Câteva clipe mai târziu, Call se urca pe bancheta din spate și Havoc sărea lângă el. Pernele mașinii erau rupte, lăsând la vedere umplutura de burete de sub ele, iar Call era convins că i s-a înfipt un arc în spate. Taxiul nu părea să aibă centuri de siguranță, dar nici amortizoare – se legănau și se zguduiau pe străzi, iar Call era aruncat dintr-o parte în alta ca o minge de pinball. În ciuda asigurărilor lui Call, Havoc părea că nu se simte prea bine.

În cele din urmă, au ajuns pe culmea unui deal. În fața lor se afla un gard înalt de fier, a cărui poartă imensă, plină de ornamente, era deschisă larg. De cealaltă parte a gardului se întindea o pajiște frumos tunsă, ca un ocean verde. Pe pajiște se vedeau oameni în uniforme, mișcându-se grăbit cu tăvi în brațe. S-a uitat atent, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Poate părinții Tamarei

dădeau o petrecere?

Apoi a zărit casa, aflată la capătul unei alei șerpuitoare. Era așa de mare, încât pe Call îl ducea cu gândul la conacele văzute în emisiunile de la BBC la care se uita Alastair. Era genul de casă în care locuiesc ducii și ducesele. Call știuse că Tamara era bogată, dar se gândise că avea bani, așa cum aveau unii copii de la fosta lui școală – copiii aceia care aveau telefoanele noi sau borse de calitate pe care și-i doreau toți copiii. Acum își dădea seama că nu avusese idee cât de bogată era ea.

— Te costă treizeci de parai, a spus taximetristul.

— Hmm, poți să mă duci în fața casei? a întrebat Call, fiindcă voia să o caute pe Tamara. În mod sigur și-ar fi permis să-i împrumute niște bani.

— Cred că-ți bați joc de mine, a spus taximetristul, intrând pe alee. Să știi că las aparatul să meargă.

În spatele taxiului veneau alte mașini, negre și strălucitoare, argintii, numai BMW-uri, Mercedesuri sau Aston Martin. În mod sigur era o petrecere – lumea se plimba prin grădina de lângă casă, care era separată de aceasta printr-un gard viu. Call vedea peste tot luminițe pâlpare și auzea sunetele îndepărtate ale muzicii.

A coborât din mașină. Un bărbat alb, cu umeri largi, cu capul ras, îmbrăcat într-un costum negru și cu pantofi lustruiți, consulta o listă de nume și pofta oamenii în casă. Tipul nu semăna deloc cu tatăl Tamarei și, o clipă, Call a intrat în panică, gândindu-se că nu a nimerit unde trebuia.

Apoi Call și-a dat seama că tipul trebuie să fie vreun majordom – sau ceva de genul ăsta. Un majordom care se uita la el cu atâta ostilitate, de parcă ar fi vrut să-i amintească lui Call că pe sub geacă era îmbrăcat în pijama, că părul îi stătea probabil în sus după călătoria cu autobuzul și că era urmat de un lup imens, nepotrivit pentru petreceri în aer liber.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat majordomul.

Avea o plăcuță pe care numele lui, STEBBINS, era inscripționat

elegant.

— Tamara e aici? a întrebat Call. Trebuie să vorbesc cu ea. Sunt un prieten de-ai ei de la școală și...

— Îmi pare foarte rău, a spus Stebbins, cu un ton din care se vedea clar că nu-i pare deloc rău. Dar în seara asta se desfășoară un eveniment. Pot să mă uit dacă numele tău e trecut pe listă, dar, dacă nu e, mi-e teamă că va trebui să vii altă dată.

— Nu pot să vin altă dată, a insistat Call. Te rog, doar spune-i Tamarei că am nevoie de ajutorul ei.

— Tamara Rajavi este o domnișoară foarte ocupată, a spus Stebbins. Iar animalul trebuie să aibă lesă; dacă nu, îl scoți afară.

— Fiți amabil!

O femeie înaltă și elegant îmbrăcată, cu părul complet alb, a coborât dintr-un Mercedes și a urcat pe scări, în spatele lui Call. A fluturat cartonul crem al unei invitații cu o mână acoperită de o mânășă neagră, iar Stebbins a fost dintr-odată doar un zâmbet.

— Bine ați venit, doamnă Tarquin, a spus el, deschizându-i larg ușa. Domnul și doamna Rajavi vor fi încântați să vă vadă...

Call a profitat de ocazie și a țâșnit pe lângă Stebbins.

L-a auzit strigând după el și Havoc, dar ei fugeau de mama focului pe holul uriaș de marmură, a cărui podea era acoperită de covoare superbe, spre ușile de sticlă care se deschideau spre curtea în care se ținea petrecerea.

O mulțime de oameni eleganți umplea pajiștea înconjurată de gardul viu înalt. Erau acolo piscine pătrate și urne masive de piatră pline de trandafiri. Gardul viu era tuns în formă de simboluri alchimice. Femeile purtau rochii lungi, înflorate și pălării pline de panglici, iar bărbații purtau haine în culori pastelate. Call nu putea să recunoască pe nimeni acolo, dar s-a strecurat pe lângă un arbust care era tăiat în simbolul focului, ca să ajungă în zona unde era lume mai multă.

Unul dintre valeți, un puști cu părul ca nisipul, care ținea în mână o tavă cu pahare în care era ceva ce semăna cu șampania, s-a grăbit

să-l intercepteze.

— Scuzați-mă, domnule, dar cred că vă caută cineva, i-a spus chelnerul, arătând cu capul spre ușa în fața căreia se afla Stebbins, indicându-l pe Call și spunându-i furios ceva unui alt chelner.

— O cunosc pe Tamara, a spus Call, uitându-se disperat în jur. Dacă aș putea să vorbesc cu ea...

— Mă tem că la această petrecere se poate intra numai pe bază de invitație, a spus chelnerul, părând că într-adevăr îi pare puțin rău de Call. Dacă vreți să veniți cu mine...

În sfârșit, Call a zărit pe cineva cunoscut.

Un băiat înalt, asiatic, stătea în mijlocul unui grup de copii de vârsta lui Call. Era îmbrăcat într-un costum de bumbac de culoare crem și părul lui negru avea o frizură perfectă. Jasper deWinter.

— Jasper! a strigat Call, făcându-i disperat cu mâna. Hei, Jasper!

Jasper s-a uitat spre el și a făcut ochii mari. S-a îndreptat spre Call. Avea în mână un pahar de punci, în care pluteau bucățele de fructe. Call nu fusese în viața lui mai bucuros că vede pe cineva. Începuse deja să reconsidere toate gândurile urâte pe care le avusese vreodată pentru Jasper. Jasper era un erou.

— Domnule deWinter, a spus chelnerul. Îl cunoașteți pe băiatul acesta?

Jasper a luat o gură din puncii lui, privindu-l cu ochii lui căprui pe Call din cap până în picioare, de la părul încâlcit până la tenișii murdari.

— Nu l-am văzut în viața mea, a spus el.

Toate sentimentele pozitive față de Jasper au zburat într-o secundă.

— Jasper, mincinosule ce ești...

— Probabil că e vreun copil din cartier care a pus pariu că poate să intre aici, a spus Jasper, privindu-l pe Call printre gene. Știi ce curioși sunt vecinii să vadă ce se întâmplă la Fronton.

— Într-adevăr, a murmurat chelnerul.

Privirea lui amabilă dispăruse, iar acum se uita urât la Call, de

parcă ar fi fost un gândac care plutea în puncti.

— Jasper, a spus Call printre dinți, când ne întoarcem la școală, o să te omor pentru asta.

— Amenințări cu moartea, a spus Jasper. În ce lume am ajuns să trăim?

Chelnerul a scos un fel de cotcodăcit. Jasper a rânjit spre Call, distrându-se evident pe seama lui.

— Pare cam jerpelit, a continuat Jasper. Poate ar trebui să-i dăm întâi câțiva creveți pane și niște puncti de fructe, înainte de a-l scoate afară.

— Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule deWinter, a spus chelnerul, iar Call era gata să facă ceva – să explodeze, eventual – când deodată a auzit o voce strigându-l pe nume.

— Call, Call, *Call!*

Era Tamara, care venea în fugă prin mulțime. Purta o rochie de mătase înflorată și avusese și o pălărie cu panglici, dar îi căzuse. Părul nu mai era prins în codițele ei obișnuite, ci se revărsa liber pe spate, în bucle. S-a aruncat în brațele lui Call și l-a strâns tare.

Mirosea frumos. A săpun cu miere.

— Tamara, a încercat să spună Call, dar ea îl strângea așa de tare, încât a ieșit ceva gen „Arah”. A bătut-o neîndemânatic pe spate. Havoc, încântat la vederea Tamarei, se învârtea în cerc.

Când Tamara i-a dat drumul, chelnerul se uita la ei cu gura căscată. Jasper înlemnise, cu o expresie rece.

— Jasper, ești un măgar, i-a spus Tamara, hotărâtă. Bates, Call este unul dintre prietenii mei cei mai buni. Este *absolut* sigur invitat la petrecerea asta.

Jasper s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat. Call era gata să strige ceva jignitor după el, când Havoc a început să latre. S-a repezit în viteză, prea repede ca băiatul să-l mai poată prinde. Call a auzit exclamațiile de surpriză și de groază ale invitaților, care se dădeau la o parte din fața lupului dezlănțuit. Apoi a auzit pe cineva strigând

„Havoc!“, iar mulțimea s-a dispersat destul încât el să-l poată vedea pe Havoc stând pe labelle din spate, iar cu cele din față pe pieptul lui Aaron. Acesta zâmbea și îl mângâia pe Havoc pe ceafă.

Rumoarea invitațiilor creștea: oamenii erau alarmați, unii țipau.

— O, nu, a spus Tamara, mușcându-și buzele.

— Ce e?

Call deja pornise într-acolo, nerăbdător să ajungă la Aaron. Tamara l-a apucat de mână.

— Havoc este un Călăreț al Haosului, Call, și acum s-a urcat cu totul pe Makarul lor. Hai!

Tamara l-a împins în față și, într-adevăr, în acest fel, cu Tamara cârmindu-l prin mulțime ca pe o barcă, lui Call i-a fost mult mai simplu să avanseze. Invitații strigau și alergau în toate părțile. Tamara și Call au ajuns lângă Aaron exact în clipa în care doi adulți foarte eleganți, care aveau un aer îngrijorat, ajunseseră și ei acolo – un bărbat arătos, cu un costum alb ca zăpada, și o femeie frumoasă, severă, cu părul negru și lung împodobit cu flori. Pantofii ei erau evident creați de un mag al metalului: ziceai că sunt turnați din argint și sunau ca niște clopoței când pășea. Call nici măcar nu putea să-și imagineze cât de mult puteau să coste.

— Dă-te *jos!* a izbucnit bărbatul, repezindu-se la Havoc, ceea ce, s-a gândit Call, era un gest destul de curajos, chiar dacă unicul pericol la care era expus Aaron ar fi fost să fie lins până la moarte.

— Tată, mamă, a reușit să articuleze Tamara, cu respirația tăiată. Nu vă amintiți că v-am povestit despre Havoc? E bun. E blând. E un fel de... mascotă a noastră.

Tatăl ei s-a uitat la ea de parcă niciodată nu ar mai fi auzit așa ceva, dar intervenția ei i-a dat timp lui Aaron să-l potolească pe Havoc și să-l apuce de zgardă. Și-a scufundat mâna în blana lui, i-a frecat urechile. Limba lui Havoc atârna afară din gură de plăcere.

— E uimitor ce reacție are față de tine, Aaron. Chiar reușești să-l îmblânzești, a spus mama Tamarei, zâmbindu-i lui Aaron. Lumea din jur a început să scoată exclamații de surpriză și să aplaude, de

parcă Aaron ar fi făcut vreo minune, de parcă purtarea firească pe care o avea Havoc era un semn că Makarul lor va învinge forța Călăreților Haosului.

Call, care stătea în spatele Tamarei, se simțea invizibil și era cam iritat din cauza asta. Nimănui nu îi păsa că Havoc era câinele lui și că își petrecuse toată vara dresându-l la perfecție. Nimănui nu îi păsa că în ultimele două luni, în fiecare vineri, el și Havoc jucau frisbee, până când, la un moment dat, Havoc a spart din greșeală discul în două sau că, odată, Havoc linsese delicat cornetul de înghețată din mâna unei fete, fără să-i muște mâna cu totul, așa cum ar fi făcut dacă nu i-ar fi spus Call să nu o facă, ceea ce era clar un punct bun pentru el, fiindcă un Principe al Întunericului n-ar fi făcut asta niciodată.

Nimeni nu era interesat de nimic altceva decât de Aaron. Aaron cel perfect, într-un costum chiar mai elegant decât cel pe care îl purta Jasper, avea acum o tunsoare nouă, caraghioasă, din cauza căreia îi cădea tot părul pe ochi. Call a observat cu o oarecare satisfacție că lângă unul dintre buzunarele sacoului fișos erau urme de labe murdare.

Call știa că nu ar trebui să gândească așa. Aaron era prietenul lui. Aaron nu avea familie, nu avea nici măcar un tată care să încerce să-l ucidă. Era bine că lumea îl plăcea pe Aaron. Asta însemna că Havoc poate să rămână la petrecere și că probabil cineva îi va împrumuta lui Call treizeci de dolari fără prea multe discuții.

Când Aaron i-a zâmbit lui Call, cu o față luminoasă, acesta a făcut eforturi să-i zâmbască și el.

— De ce nu-i cauți prietenului tău o ținută de petrecere? a spus mama Tamarei, făcând amuzată semn cu capul spre Call. Și, Stebbins, du-te și plătește taxiul cu care a venit. Stă la poartă de o veșnicie.

I-a zâmbit lui Call. El nu prea știa ce să creadă despre ea. Părea prietenoasă și caldă, dar lui i se părea că prietenia și căldura aia a ei are ceva care nu e chiar real.

— Dar grăbiți-vă. Partea interesantă trebuie să înceapă curând.

Aaron l-a tras pe Havoc spre casă.

— Call poate să ia niște haine de la mine, a spus el.

— Da, hai să ne spui ce s-a întâmplat, a spus Tamara, luându-o înaintea. Să nu înțelegi că nu ne bucurăm că te vedem, dar ce faci aici? De ce nu ai sunat să spui că vii?

— Din cauza tatălui tău? a întrebat Aaron, cu o privire încărcată de compasiune.

— Da, a spus încet Call.

Au intrat pe ușile înalte de sticlă într-o cameră placată cu marmură, plină de covoare somptuoase, în culori aprinse. În timp ce urcau o scară ridicolă, lucrată superb în fier forjat, Call le-a spus repede o poveste despre cum Alastair îi interzisese să se întoarcă la Magisterium. Partea aceea era chiar adevărată; Tamara și Aaron știau deja că lui Alastair nu îi plăcea ideea că băiatul merge la școala de magie. Era verosimil să pornească de aici ca să justifice o ceartă mai mare, una care să motiveze teama lui Call că tatăl lui avea de gând să-l închidă în pivniță și să-l țină acolo. A mai adăugat și că Alastair îl detesta pe Havoc și se purta urât cu el, ca să câștige mai multă simpatie.

Când a terminat, Call aproape că era el însuși convins că așa fusese. Părea o poveste mai credibilă decât cea adevărată.

Tamara și Aaron au scos toate exclamațiile de înțelegere la care se aștepta el și au pus o mie de întrebări, așa că atunci când Tamara a plecat, lăsându-l să se schimbe, Call a răsuflat ușurat. L-a luat și pe Havoc cu ea. Call s-a dus cu Aaron în camera în care acesta stătea și s-a așezat pe patul de dimensiuni gigantice din mijlocul ei. Pereții erau încărcăți de obiecte cu aspect străvechi, iar Call presupunea că Alastair ar fi fost în stare să omoare pe cineva ca să pună mâna pe ele: platouri mari de metal cu incrustații, tăblițe de ardezie cu modele liniare și bucăți de metal așezate pe mătase lucioasă și înrămate. Erau niște ferestre largi care dădeau spre spațiul verde de lângă casă. Deasupra patului era un candelabru de care atârnav

cristale albastre în formă de clopoței.

— O cameră ca lumea, ce zici? a spus Aaron, care în mod clar era și el puțin copleșit de ce era acolo.

S-a dus la șifonierul impunător din lemn care se afla în colț și l-a deschis. A scos de acolo niște pantaloni albi și o cămașă, pe care i le-a adus lui Call.

— Ce? a întrebat el alarmat, văzând că băiatul nu face nicio mișcare să le ia din mâna lui.

Call și-a dat seama abia acum că rămăsese cu ochii holbați.

— Nu mi-ai spus că stai acasă la Tamara, a spus el.

Aaron a ridicat din umeri.

— E aiurea.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ții secret!

— Nu am ținut secret, a spus Aaron vehement. Dar niciodată nu a venit vorba despre asta.

— Nici măcar nu mai semeni cu tine, a spus Call, luând hainele.

— Ce vrei să spui?

Aaron părea surprins, dar Call nu înțelegea cum ar putea să fie surprins. El nu îl văzuse niciodată îmbrăcat cu haine atât de elegante ca acum, nici măcar atunci când fusese declarat Makar în fața tuturor celor din Magisterium și din Adunare. Pantofii lui noi probabil costau câteva sute de dolari. Era bronzat și sănătos.

Mirosea a aftershave, deși nu avea nevoie să se bărbierească. Probabil își petrecuse toată vara plimbându-se cu Tamara și mâncând numai chestii sănătoase. Nicio masă cu pizza pentru Makar.

— Te referi la haine?

Aaron le-a înghesuit în șifonier, puțin jenat.

— Părinții Tamarei au insistat să le iau. Și mi s-a părut că ar fi ciudat să mă îmbrac aici în blugi și tricou când toți ceilalți se îmbracă întotdeauna așa de...

— Scump? a spus Call. Ei, cel puțin nu ai apărut aici în pijama.

Aaron a zâmbit.

— Tu ai știut întotdeauna să-ți faci intrarea, a spus el.

Call s-a gândit că se referă la momentul întâlnirii lor, când au dat Testul Fierului, iar el reușise să facă cerneala din stilou să explodeze și să-l păteze din cap până în picioare.

A luat hainele și a intrat la baie să se schimbe. Erau prea mari de el, așa cum de altfel se așteptase. Aaron avea mai mulți mușchi decât el. S-a hotărât să-și sumece mânecile sacoului – până la cot, practic – și și-a dat cu mâna udă prin păr, ca să nu-i mai stea ciufulit.

Când s-a întors în dormitor, Aaron stătea la fereastră, uitându-se jos, pe pajiște. În mijlocul spațiului verde era o fântână și în jurul ei se adunase o mulțime de copii care aruncau cu un soi de substanță ce făcea ca apa să se coloreze în diferite nuanțe.

— Deci îți place aici? a întrebat Call, străduindu-se din răspuțeri să nu pară invidios.

Nu era vina lui Aaron că era el Makarul. Aaron nu era vinovat de nimic din toate astea.

Aaron și-a dat la o parte părul din ochi. Piatra neagră de pe brațara lui, cea care arăta că Aaron poate accesa magia haosului, a strălucit.

— Știu că nu aș fi fost aici dacă nu eram Makar, a spus el, de parcă și-ar fi dat seama ce gândește Call. Părinții Tamarei sunt drăguți. Foarte drăguți. Dar știu că nu ar fi fost așa dacă eram numai Aaron Stewart, băiatul de la orfelinat. Pentru ei dă bine, din punct de vedere politic, să aibă lângă ei Makarul. Chiar dacă acesta nu are decât treisprezece ani. Mi-au spus că pot să stau aici cât vreau eu.

Call simțea că resentimentele lui încep să se evapore. S-a întrebat de cât timp așteptase oare Aaron să audă asta, că poate să rămână undeva cât vrea el. S-a gândit că, probabil, de multă vreme.

— Tamara e prietena ta, a spus el. Și nu din motive politice sau pentru că ești cine ești. A fost prietenă cu tine când nu știa nimeni că ești Makar.

Aaron a început să zâmbească.

— Și tu la fel.

— Cred că am avut o relație ok, a spus el concesiv, iar Aaron a zâmbit din nou.

— Numai că a fi Makar la școală e o chestie, a spus el. Dar în vara asta, a fi Makar a însemnat să joc un rol și să merg la petreceri de genul ăsta. Să fiu prezentat la o grămadă de oameni și toată lumea să fie impresionată că mă cunoaște și să mă trateze cu o atenție specială. Este... amuzant.

A înghițit în sec.

— Știu că atunci când am aflat că sunt Makar nu mi-a plăcut deloc, dar acum nu pot să nu mă gândesc că viața mea ar putea să fie destul de mișto. Adică, dacă nu ar fi existat Inamicul. E rău că simt asta?

Ochii lui i-au căutat privirea lui Call.

— Nu pot să întreb pe altcineva în afară de tine. Nimeni nu mi-ar da un răspuns sincer.

Și, într-o clipă, resentimentele lui Call n-au mai existat deloc. Își amintea cum stătea Aaron pe canapea, în camera lor de la școală, încă palid la față, după ce fusese obligat să iasă în fața tuturor celor din Magisterium, ca maestrul să anunțe că el este unica speranță pe care o are toată lumea și că el o să-i conducă în lupta împotriva Inamicului.

Un inamic *exista*, Call știa asta. Numai că nu era cel care credeau ei. Și *existau* oameni care chiar l-ar fi vrut mort pe Aaron. Și care nu aveau de gând să se oprească. Decât dacă le-ar fi spus Inamicul...

Dacă Inamicul ar fi fost Call, ei bine, atunci Aaron ar fi în siguranță, nu? Dacă Maestrul Joseph îl aștepta pe Call să pună la cale un atac, atunci Maestrul Joseph avea ghinion. Call nu ar fi făcut niciodată ceva care să-i rănească prietenii. Pentru că el avea prieteni. Iar asta era ceva ce un Principe al Întunericului n-ar avea, nu?

I-a venit brusc în minte cum căzuse tatăl său la pământ. Nici tatălui său nu ar fi crezut vreodată că o să ajungă să-i facă rău.

— Nu e rău să îți placă să fii Makar, a spus Call în cele din urmă. Atât timp cât nu scapi din vedere că Inamicul e o chestie destul de

serioasă.

— Știu, a spus încet Aaron.

— Și atât timp cât nu devii arogant. Dar nu trebuie să-ți faci griji cu asta, fiindcă mă ai pe mine și pe Tamara ca să-ți amintim că ești același ratat care ai fost și până acum.

Aaron a zâmbit cu un colț al gurii.

— Mersi.

Call nu își dădea seama dacă Aaron era sarcastic sau sincer. Tocmai deschisese gura, ca să clarifice situația, când Tamara a crăpat ușa și s-a uitat la ei.

— Băieți, sunteți gata? Pe bune, Call, cât timp îți ia să te îmbraci?

— Suntem gata, a spus Aaron, îndepărtându-se de fereastră.

Afară, Call putea să vadă magia strălucind pe pajiște.



CAPITOLUL PATRU

Call a înțeles de ce copiii din împrejurimi ar fi vrut să se strecoare la petrecere. Când a trecut iar de ușile de sticlă cu Aaron, Tamara și un Havoc proaspăt periat, cu lesă nouă, a nimerit în plină desfășurare a evenimentelor și a fost uimit.

Mesele, acoperite cu fețe de masă fine, erau încărcate cu platouri de mâncare – cârnăciori de pui în aluat, fructe tăiate în formă de lună, stele și soare, salate de verdețuri și murături, grămezi de brânză cremoasă și biscuiți sărați, creveți pane pe scobitori, scoici fripte, ton fript, aspicuri cu bucățele de carne suspendate în ele și cutiuțe mici cu bobite negre așezate în boluri de gheață, despre care Call și-a închipuit că e probabil caviar.

Sculpturi în gheață de înălțimea unui leu, în formă de minotaur, erau prevăzute cu niște aripi transparente care fluturau, răcorind aerul, broaște de gheață săreau de pe o masă pe alta, o corabie de piraiți, tot din gheață, s-a înălțat întâi la cer, apoi a coborât și a început să alunece pe stânci de gheață. La masa centrală, o fântână

de gheață arunca jeturi de punci în loc de apă. Patru păuni de gheață se plimbau pe marginea fântânii și puneau în pahare de gheață băutură pentru cei care treceau pe acolo, cu ajutorul ghearelor strălucitoare.

Zona meselor era străjuită de un gard viu, tuns frumos, în diferite forme – flori, simboluri, modele, litere. Flori strălucitoare umpleau fiecare arbust, dar cea mai spectaculoasă era o arcadă uimitoare cu o cascadă de foc lichid. Acesta ardea și arunca scânteii pe iarbă, iar fete desculțe, cu rochii frumoase, alergau peste tot și își băgau mâinile sub ploaia de foc care se prelingea pe ele fără să le ardă. Tocmai pentru a sublinia acest lucru, în aer, deasupra fântânii, plutea un indicator colorat. Pe el scria COPII, VĂ RUGĂM, JUCAȚI-VĂ CU FOCUL!

Într-un fel, și lui Call îi venea să alerge de colo-colo, dar nu știa dacă are voie, dacă nu cumva era doar pentru copii. Havoc adulmeca prin iarbă să găsească resturi de mâncare. Tamara îi legase o fundă roz la gât. Call se întreba dacă nu cumva Havoc se simte umilit. Nu părea.

— Ai fost toată vara la petreceri de-astea? l-a întrebat el pe Aaron. Aaron a părut puțin stânjenit.

— Cam toată.

— Eu am fost la petreceri de-astea de când mă știu, a spus Tamara, trăgându-i după ea. Sunt doar niște petreceri. Devin plictisitoare foarte repede. Acum veniți cu mine, vrăjitoriile sunt chiar mișto. Nu trebuie să le ratăm.

Au trecut pe lângă gardul viu și cascada de foc, pe lângă mese și pe lângă grupurile de petrecăreți și au ajuns la o pajiște întinsă, unde se adunase un mic grup. Call putea să-și dea seama că sunt magi nu numai după brățărilor discrete pe care le aveau la mână, ci și după aerul acela de putere și siguranță pe care îl arborau.

— Ce o să se întâmple? a întrebat Call.

Tamara a zâmbit.

— Magii o să facă demonstrații.

De parcă ar fi auzit-o, unul dintre magi, un bărbat solid și creol, a ridicat mâna. Zona din jurul magilor a început să se aglomereze, după ce domnul și doamna Rajavi i-au chemat pe invitați acolo.

— El e Maestrul Cameron, a șoptit Tamara, cu ochii la magul a cărui mână începuse să strălucească. Predă la Collegium. Face cele mai bune vrăji cu...

Brusc, din mâna magului s-a ridicat un val. Acum părea că iarba este o mare, iar el voia să ridice un talaz. Valul s-a făcut tot mai mare, s-a ridicat deasupra lor, umbrind toată petrecerea, așa de mare încât ar fi putut dărâma casa și ar fi inundat pământul. Call a respirat precipitat.

Aerul mirosea a apă de mare. În interiorul valului se vedeau chestii care se mișcau. Țipari și rechini își căscau fălcile. Un jet de apă sărată l-a izbit pe Call peste față și tot valul acela s-a prăbușit... și a dispărut.

Toată lumea a început să aplaude. Și Call ar fi aplaudat dacă nu ar fi avut în mână lesa lui Havoc. Havoc scheuna și își tot freca botul prin blană. Nu-i plăcea deloc să se ude.

— Apa, a încheiat Tamara, râzând, propoziția pe care o începuse. Odată, când era foarte cald, a venit pe la noi și a făcut un fel de aspersor uriaș chiar lângă piscină. Toată lumea s-a băgat sub el, chiar și Kimiya.

— Adică cum, chiar și Kimiya? s-a auzit o voce glumeață. Îmi place și mie apa la fel ca oricui!

Sora mai mare a Tamarei, îmbrăcată cu o rochie argintie și cu sandale, se apropiase de ei din spate. Îl ținea de mână pe Alex Strike, care intra în anul patru la Magisterium și era adesea asistentul Maestrului Rufus. El era îmbrăcat în blugi și tricou, iar la mână avea brățara de bronz, fiindcă nu apucase să o capete pe cea de argint. I-a zâmbit lui Call.

— Hei, copilu', a spus el.

Call a zâmbit puțin stânjenit. Alex fusese întotdeauna drăguț cu el, nu știa că e prieten cu sora mai mare a Tamarei. Kimiya era foarte

drăguță și populară și, de câte ori se afla prin preajma ei, Call simțea că e gata să cadă sau să ia foc. Era logic ca două persoane la fel de populare să fie împreună, dar asta îl făcea să fie conștient de o groază de alte lucruri – de șchiopătatul lui, de părul lui ciufulit, de faptul că era îmbrăcat în haine împrumutate de la Aaron.

Maestrul Cameron și-a încheiat demonstrația cu o ploaie de picături strălucitoare pe care le-a aruncat drept spre invitați. Toți au început să țipe, anticipând că vor fi udați, dar apa s-a evaporat deasupra capetelor lor, transformându-se în vapori colorați. Domnul și doamna Rajavi au deschis seria de aplauze, deoarece un alt mag venise în față, de data aceasta o femeie înaltă, cu o coroană superbă așezată pe părul argintiu. Call și-a dat seama că era femeia care trecuse pe lângă el cu hotărâre, atunci când se afla pe treptele de la intrare.

— Anastasia Tarquin, a spus Tamara în șoaptă. E mama vitregă a lui Alex.

— Chiar ea în persoană, a confirmat Alex.

Expresia pe care o avea el uitându-se la ea era neutră. Call se întreba dacă o place. Când Call era mic, ar fi vrut ca tatăl lui să se căsătorească iar, ca să aibă o mamă vitregă; i se părea că ar fi fost mai bine cu mamă vitregă decât cu niciuna. Numai când se mărise încetase să se mai întrebe cum ar fi fost, fiindcă se gândea că era posibil să fie o persoană care lui nu i-ar fi plăcut.

Anastasia Tarquin a ridicat cu un gest ferm amândouă mâinile, în care ținea câte o baghetă subțire de metal. Când le-a lăsat jos, ele au rămas drepte, suspendate în fața ei. A pocnit din degete și una dintre ele a început să vibreze, emițând o notă muzicală perfectă. Call a tresărit surprins.

Alex s-a uitat spre el.

— Tare, nu? Când o să stăpânești metalul, o să poți și tu să-l faci să vibreze pe oricare frecvență vrei tu.

Baghetele de metal acum tremurau, fiecare dintre ele sunând ca o coardă diferită de chitară, trimițând în aer un torent muzical. Lui

Call îi plăcea muzica la fel ca oricui, dar niciodată nu se gândise cu adevărat așa la ea, nu se gândise că magia alchimică ar putea fi folosită nu doar pentru a construi sau a apăra, pentru a ataca sau a te bate, ci ca să faci muzică. Muzica era ca o ploaie care pătrundea prin aerul umed; îl făcea să-și închipuie cascade și ghețuri care plutesc pe oceanul îndepărtat.

Când ultima notă muzicală s-a estompat, baghetele de metal s-au prăbușit din aer și au căzut pe pământ, topindu-se ca apa de ploaie în noroi. Doamna Tarquin a făcut o plecăciune și s-a retras într-un val de aplauze. În timp ce se îndepărta, a făcut cu ochiul înspre Alex. Poate au început să se înțeleagă, până la urmă.

— Și acum, a spus domnul Rajavi, poate chiar Makarul nostru, Aaron Stewart, ne va face favoarea de a ne arăta o demonstrație de magie a haosului.

Call a simțit cum Aaron înțepenește lângă el, în timp ce toată lumea aplauda cu entuziasm. Tamara s-a întors și l-a bătut pe umăr pe Aaron. El s-a uitat o clipă la ea, mușcându-și buzele, după care s-a îndreptat de spate și a mers în mijlocul cercului de magi.

Părea foarte mic acolo.

Să faci scamatorii și să mergi la petreceri. Asta îi spusese Aaron lui Call, dar el nu se gândise că avea în vedere scamatorii la propriu. Call nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea să facă un mag al haosului care să fie cât de cât simpatic sau artistic. Își amintea rotocoalele de întuneric devorator în care lupii aceia Călăreți ai Haosului dispăruseră; își amintea elementele de haos prevăzute cu guri largi și umede; și era cuprins de un frison, ceva între groază și nerăbdare.

Aaron a ridicat mâinile, cu degetele răsfirate. Din ele a ieșit întuneric. Din mulțime se auzeau sâsâituri și mai mulți oameni se alăturaseră mulțimii, fără să-și ia ochii de la Makarul lor și de la umbrele tot mai mari din jurul lui. Magia haosului venea din vid, venea din nimic. Era creație și distrugere adunate laolaltă, iar Aaron o stăpânea.

O clipă, chiar și lui Call i-a fost puțin cam frică de el.

Umbrele s-au concentrat în două siluete gemene de elementale ale haosului. Erau creaturi subțiri, înguste, care aduceau cu niște ogari făcuți în întregime din întuneric, mai mici decât cel care era în cușca Maestrului Joseph. Totuși, ochii lor sticleau de nebunia vidului.

Din toate părțile s-au auzit exclamații de uimire. Tamara l-a strâns pe Call de braț.

Call, cel puțin, rămăsese cu gura căscată. Asta nu părea deloc o scamatorie. Chestiile alea păreau chiar periculoase. Se uitau înspre mulțime cu un aer care arăta că nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-i devoreze pe toți cei care se uită la ei și să-și înfigă dinții în oasele celor care stăteau pe lângă mesele cu mâncare.

Au început să alunece sinuos prin iarbă.

Ok, Aaron, a spus Call în gând. Închide-le. Retrage-le. Fă ceva!

Aaron a ridicat mâna. Fâșii de întuneric au început să iasă în spirală din degetele lui. Una dintre sprâncene era încrețită de concentrare. A întins mâna...

Havoc a început să latre sălbatic, făcându-i să tresară și pe Call și pe Aaron. Call a sesizat fracțiunea de secundă în care concentrarea lui Aaron s-a disipat și umbrele au început să dispară din degetele lui.

Indiferent ce-o fi vrut să facă, nu s-a mai întâmplat. Dimpotrivă, unul dintre elementele haosului a sărit prin aer, spre mama Tamarei. Ochii acesteia s-au lărgit și gura i s-a căscat de o groază uimită. Mâna ei a țâșnit cu un foc care izburcea din mijlocul palmei.

Aaron a căzut în genunchi, cu amândouă mâinile bălăbănindu-se. Întunericul a explodat peste tot, acoperind elementele. Prima creatură a dispărut, la fel și geamăna ei. Elementele haosului nu mai erau, se risipiseră în umbrele care se topeau în lumina soarelui. Call a devenit conștient că era din nou o zi de vară, o zi de vară la o petrecere de fițe în aer liber. Nu mai era sigur că fusese într-adevăr vreun pericol.

Toată lumea a început să râdă și să bată din palme. Chiar și

doamna Rajavi părea încântată.

Aaron respira greu. Chipul lui era palid, iar în obraji avea o roșeață ciudată, de parcă ar fi fost bolnav. Nu arăta ca cineva care abia terminase de făcut o scamatorie. Arăta ca cineva care fusese pe punctul de a face ca mama prietenei lui să fie mâncată.

Call s-a întors spre Tamara.

— Ce-a fost asta?

Ochii ei străluceau.

— Cum adică? A făcut o treabă excelentă!

— Putea să moară! i-a șuiertat Call, renunțând să mai adauge că și mama ei ar fi putut să moară. Aaron se ridicase acum în picioare și își făcea loc prin mulțime spre ei. Nu reușea să se apropie prea repede, fiindcă toată lumea părea dornică să se ducă la el, să-l atingă, să-l felicite și să-l bată pe spate.

Tamara s-a strâmbat.

— A fost doar o scamatorie pentru petrecere, Call. Toți magii ceilalți erau lângă el. Ar fi intervenit dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Call aproape că simțea gustul coclit al furiei în gât. El știa, iar Tamara știa și ea, că magii nu erau infailibili. Nu întotdeauna puteau să intervină la timp să oprească ceva rău. Nimeni nu intervenise să-l oprească pe Constantine Madden când a forțat așa de mult magia haosului, încât l-a ucis pe fratele său și a fost gata să distrugă Magisterium. Fusese așa de grav rănit și afectat de ce se întâmplase, încât după aceea a purtat în permanență o mască de argint care să-i acopere fața. Probabil că detesta felul în care arăta.

Call își ridicase mâna la față să-și atingă pielea nevătămată tocmai când Aaron a reușit să ajungă la ei, îmbujorat și cu privirea speriată.

— Nu vreți să mergem să ne așezăm undeva? a spus el încet, ca să nu fie auzit de cei din jur. Simt nevoia să-mi revin.

— Sigur.

Call s-a poziționat ceva mai în fața lui Aaron și s-a aplecat spre Havoc.

— Trage-mă la fântână, i-a spus el în șoaptă lupului, iar Havoc l-a

târât înainte. Mulțimea se dădea la o parte în grabă ca să-l lase pe Havoc să treacă, iar Call, Tamara și Aaron veneau în urma lui. Call a văzut că Alex se uită cu simpatie după ei, deși Kimiya deja își concentrase atenția asupra următorului număr de magie.

În spatele lor s-au ridicat niște scânteii colorate, după ce au trecut de niște arbuști tunși în formă de scut și au ajuns la o fântână. Aceasta era rotundă, făcută din piatră galbenă și avea un aspect vechi, care îl făcea pe Call să creadă că fusese adusă de undeva. Aaron s-a așezat pe marginea fântânii și și-a trecut mâinile prin părul lui blond și mătăsos.

— Detest tunsoarea asta, a spus el.

— Arată bine, a spus Call.

— Nu crezi cu adevărat asta, a spus Aaron.

— Nu chiar, a spus Call și i-a zâmbit lui Aaron într-un fel care spera să pară încurajator. Aaron părea îngrijorat. Poate nu fusese chiar așa de încurajator.

— Te simți bine?

Aaron a tras adânc aer în piept.

— Doar că...

— Ați auzit?

O voce de adult s-a auzit de undeva, printre frunze. Era o voce gravă și joasă; Call o mai auzise și altă dată.

— Cineva a intrat săptămâna trecută în Collegium. Au încercat să fure Alkahestul.

Call și Aaron s-au uitat lung unul la altul, apoi la Tamara, care rămăsese înțepenită. Ea a pus un deget la buze, făcându-le semn să tacă.

— Cineva? a răspuns o voce moale de femeie. Vrei să spui slugile Inamicului. Altcineva cine? Vrea să înceapă iar războiul.

— Niciun Alkahest stricat n-o să-l salveze când Makarul nostru va fi instruit și pregătit de luptă, a venit răspunsul.

— Dar dacă ar fi în stare să-l repare, atunci tragedia lui Verity Torres s-ar putea repeta, a avertizat plină de nervozitate o a treia

voce, de bărbat. Makarul nostru este tânăr, așa cum era și ea. Avem nevoie de timp. Alkahestul este mult prea important pentru noi ca să privim cu ușurință o tentativă de furt.

— Acum îl duc într-o locație mai ușor de păzit.

Iar vocea femeii.

— Au fost proști să-l țină așa la vedere de la început.

— Până când nu suntem siguri că este bine păzit, securitatea Makarului nostru trebuie să fie prioritatea numărul unu, a spus primul vorbitor.

Aaron stătea nemișcat pe marginea fântânii, iar susurul acesteia se auzea tare în urechile lui Call.

— Eu aveam impresia că, dacă avem pe lângă noi un Makar, *noi* o să fim în siguranță, a spus cel cu vocea agitată. Dacă noi stăm să-l păzim pe el, pe noi cine ne mai păzește?

Call s-a ridicat, speriat de gândul că erau pe punctul să audă ceva rău spus de un mag despre Aaron. Ceva și mai rău decât speculațiile în legătură cu planul Inamicului de a-l ucide.

Call ar fi vrut să-i poată spune lui Aaron că e convins că nu Inamicul Morții a încercat să fure Alkahestul – ce-o mai fi și aia – și că, altceva decât să se răzbune pe Jasper, el nu are în plan.

Evident, n-avea nici cea mai vagă idee ce punea la cale Maestrul Joseph. Așa că poate angajații Inamicului Morții *chiar erau* în spatele tentativei de furt, ceea ce nu era prea încurajator. Maestrul Joseph avea destulă putere el însuși. Se descurcase singur, fără Constantine Madden, timp de treisprezece ani, oricât zicea el că avea nevoie de Call.

— Hai, a spus Tamara cu voce tare, apucându-l de braț pe Aaron și trăgându-l în sus.

Probabil că gândise și ea cam același lucru ca și el.

— Mor de foame. Hai să luăm ceva de mâncare.

— Bine, a spus Aaron, dar Call putea să jure că nu-i arde de asta.

Cu toate acestea, i-a urmat și el pe Call și pe Tamara la masa cu mâncare și s-a uitat cum Call umple trei farfurii cu vârf de creveți,

scoici, cârnați și brânză.

Oamenii veneau întruna la Aaron, să-l felicite pentru felul în care controlează elementalele haosului, dornici să-l invite peste tot sau să-i spună cum au fost ei implicați în ultimul război. Aaron era politicos și dădea din cap chiar și la poveștile cele mai plictisitoare.

Call i-a pregătit Tamarei o farfurie cu brânzeturi, mai mult ca să-și arate că un Principe al Întunericului nu ar pregăti farfurii cu brânză altora. Pe Principii Întunericului nu i-ar fi interesat că prietenilor lor le e foame.

Tamara a luat farfuria cu brânzeturi, a ridicat din umeri și a mâncat o caisă deshidratată.

— Chestia asta e așa de plictisitoare, a șoptit ea. Nu-mi vine să cred că Aaron n-a murit până acum de plictiseală.

— Trebuie să facem ceva, a spus Call, aruncând în sus un crevet și prinzându-l în gură. Tipii ca Aaron se poartă foarte frumos, până când izbucnesc și aruncă în neant pe vreun idiot enervant.

— Nu e adevărat, a spus Tamara, dându-și ochii peste cap. Poate tu așa ai face, dar Aaron, nu.

— A, nu?

Call a ridicat din sprâncene.

— Ia, uită-te la fața lui Aaron și zi că nu e așa.

Tamara l-a studiat pe Aaron un moment lung. Aaron nu putea să scape de conversația unui mag bătrân și slăbănog, îmbrăcat într-un costum roz și ochii lui păreau de gheață.

— Bine. Știu unde am putea să mergem.

A lăsat farfuria pe care i-o adusese Call și l-a apucat pe Aaron de mânecă. El s-a întors surprins spre ea și apoi, când Tamara l-a tras de acolo spre casă, a ridicat neputincios din umeri spre adultul care vorbea cu el. Call și-a abandonat și el pe o balustradă de piatră mâncarea pe jumătate terminată și s-a grăbit după ei. Tamara a avut un zâmbet luminos și nebun când l-au băgat pe Aaron în casă, cu Havoc tropăind după ei.

— Unde mergem? a întrebat Aaron.

— Haide!

Tamara i-a dus prin casă până au ajuns la o bibliotecă înțesată de cărți cu coperti scumpe. Ferestrele erau în pătrățele de sticlă colorată, care aruncau peste tot scânteii vesele de lumină, iar pe jos erau niște covoare roșii și pufoase.

Tamara a traversat camera și s-a îndreptat spre un șemineu masiv. De fiecare parte a șemineului era câte o urnă de piatră, în care erau incrustate agate multicolore. Amândouă aveau inscripționate câte un cuvânt.

Tamara a luat una dintre urne și a întors-o spre ei ca să se vadă cuvântul inscripționat. *Prima*. S-a dus la a doua urnă și a întors-o și pe aceea, ca să se vadă cuvântul. *Materia*. *Prima materia*, știa și Call, era un termen din alchimie. Însemna substanța elementară a universului, substanța din care provenea orice element, în afară de haos – pământul, apa, focul, aerul, metalul și sufletul.

S-a auzit un declic ascuțit și o parte a peretelui s-a dat la o parte, dând la iveală un coridor de piatră bine luminat.

— Uau, a făcut Call.

Nu știa unde o să-i ducă Tamara – în camera ei sau, poate, într-un colț liniștit din casă. Dar la o ușă secretă nu se așteptase.

— Când aveai de gând să-mi spui despre asta? a spus Aaron, întorcându-se spre Tamara. Stau aici de o lună!

Tamara părea încântată de ideea că păstrase acest secret față de el.

— N-ar trebui să-l arăt nimănui. Ai noroc că-l vezi și acum, *Makarule*.

Aaron a scos limba la ea. Tamara a râs, s-a strecurat pe hol și a întins mâna să ia o torță de pe perete. Torța strălucea cu o lumină de un verde strălucitor și emana un miros slab de sulf. A pornit pe coridor, oprindu-se atunci când băieții rămâneau în urmă. A pocnit din degete și buclele i s-au unduit.

— Haideți! a spus ea. Mișcați-vă, mocăiților!

Ei s-au uitat unul la altul, au ridicat din umeri și au mers după ea.

În timp ce mergeau, cu Havoc suflând lângă ei, Call a înțeles de ce

erau așa de înguste coridoarele acelea – ele duceau prin toată casa, ca niște vene pe lângă oase, astfel încât oricine, din orice încăpere, putea fi spionat. La intervale regulate existau mici trape care dădeau înspre un fel de conducte de aer, care aveau niște grilaje de fier forjat.

Call a deschis un grilaj și a văzut bucătăria, unde personalul pregătea carafe de limonadă proaspătă de trandafiri și așeza pătrățele minuscule de ton pe câte o frunză, plasându-le pe platouri mari de sticlă. A deschis o altă ușă de fier și i-a văzut pe Alex și pe sora Tamarei stând îmbrățișați pe o sofa, alături de două statui de alamă care înfățișau niște ogari. Tocmai când se uita la ei, Alex s-a aplecat spre Kimiya și a sărutat-o.

— Ce faci?

Tamara l-a chemat la ea, vorbind în șoaptă.

— Nimic!

Call a închis ușor grătarul de fier. A mai mers puțin înainte, fără să mai cedeze tentației de a se uita, dar s-a oprit când i-a auzit pe părinții Tamarei. Când s-a oprit, l-a auzit pe domnul Rajavi spunând ceva despre invitații de la petrecere. Call știa că trebuie să se ducă după Tamara, dar curiozitatea lui era prea mare ca să nu tragă cu urechea.

Aaron s-a oprit și s-a întors să se uite la Call. El a făcut un gest de chemare, iar Aaron și Tamara s-au apropiat de deschizătură. Aaron a deschis grilajul cu mișcări agile și au privit cu toții în jos pe deschizătură.

— Nu cred că e bine..., a început Tamara, dar se pare că pe la jumătatea propoziției curiozitatea i-a învins obiecțiunile. Call se întreba de câte ori făcuse ea asta când era singură și ce secrete aflase.

Mama și tatăl Tamarei stăteau în picioare în biroul lor, de o parte și de alta a unei mese de mahon. Pe masă era o tablă de șah, dar Call nu vedea caii, turele și pionii obișnuiți; erau niște piese pe care nu le mai văzuse vreodată.

— Anastasia, evident, a încheiat domnul Rajavi.

Nimeriseră la jumătatea propoziției. Doamna Rajavi a dat din cap.

— Evident.

A ridicat un pahar gol de pe o tavă de argint și l-a umplut sub ochii lor cu un lichid palid.

— Mi-aș dori să avem posibilitatea să nu mai invităm vreun deWinter la petrecerile astea. Cei din familia aia cred că, dacă ei se prefac suficient că încă mai trăiesc în zilele de glorie ale industriei magice, nu-și dă nimeni seama cât de jerpelitate le sunt hainele sau conversația. Slavă Domnului că Tamara n-o să mai aibă de-a face cu fiul lor după ce începe școala.

Domnul Rajavi a pufnit.

— Cei din familia deWinter mai au încă prieteni în Adunare. Nu ai cum să-i dai la o parte de tot.

Aaron părea dezamăgit că asistă doar la o bârfă, dar Call era încântat. Părinții Tamarei erau grozavi, a tras el concluzia. Oricine își dorea să nu-l mai aibă pe Jasper la o petrecere era un tip OK pentru el.

Domnul Rajavi s-a strâmbat.

— E clar că ei încearcă să-l împingă pe băiatul mai mic în calea Makarului. Probabil în speranța că, dacă se împrietenesc, se va lua ceva din gloria lui și la el și, indirect, și la familie.

— Din ce mi-a spus Tamara, Jasper nu prea a reușit să se facă simpatic față de Aaron, a spus sec doamna Rajavi. Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta, dragă. Tamara este în grupa de ucenici a Makarului, nu Jasper.

— Și Callum Hunt, evident.

Mama Tamarei a sorbit din pahar.

— Ce părere ai despre el?

— Seamănă cu tatăl lui, s-a încruntat domnul Rajavi. Din păcate pentru Alastair Hunt. A fost un mag al metalului foarte promițător când studia cu Maestrul Rufus.

Call a înghețat. Aaron și Tamara se uitau amândoi la el puțin speriați când domnul Rajavi a continuat.

— A fost înnebunit de moartea soției în Masacrul Rece, așa se spune. S-a irosit nemaifolosind magia, și-a irosit viața. Totuși n-avem niciun motiv să nu-l primim cu brațele deschise pe fiul lui. A văzut ceva la el Maestrul Rufus din moment ce l-a ales ca ucenic.

Call a simțit mâna Tamarei pe brațul lui, trăgându-l de la deschizătură. Aaron a închis grilajul și au plecat mai departe pe hol, iar Call își ținea mâna încleștată în blana lui Havoc, ca să se simtă mai sigur pe el. Parcă avea un gol în stomac și s-a simțit ușurat când au ajuns la o ușă îngustă, care s-a deschis fără zgomot către o cameră ce părea să fie tot un birou. Lumina verde-aurie a torței lăsa să se vadă niște canapele mari și confortabile așezate în mijlocul camerei, o măsuță de cafea și un birou. Pe un perete erau rafturi cu cărți, dar volumele nu erau așa de elegant legate și îngrijite cum erau cele pe care le văzuse Call în bibliotecă. Acestea păreau mai vechi, mai prăfuite și mai uzate. Câteva cotoare erau rupte. Unele erau numai niște manuscrise, legate strâns cu sfoară.

— Pentru ce e camera asta? a întrebat Call, în timp ce Havoc s-a repezit la una dintre canapele, i-a dat roată de vreo câteva ori și apoi s-a urcat pe ea să se culce.

— Întâlniri secrete, a spus Tamara, cu ochii strălucitori. Părinții mei cred că eu nu știu de existența ei, dar eu știu. Sunt aici cărți despre tehnici periculoase de magie și tot felul de registre vechi. A fost odată o vreme în care magilor li se permitea să facă bani din magie, iar atunci aveau afaceri cu profituri enorme. Apoi au votat Legea Afacerilor. Nu mai era voie să mai faci bani din magie în lumea obișnuită. Anumite familii au pierdut totul.

Call se întreba dacă așa se întâmplase și cu familia lui Jasper. Se întreba dacă familia Hunt făcuse bani și ea în acest fel – sau familia mamei lui. Își dădea seama că nu știa mai nimic despre ei.

— De fapt, cum fac bani magii? a întrebat Aaron, uitându-se prin cameră, gândindu-se evident la imensa proprietate pe care se aflau și la petrecerea la care abia fuseseră.

— Fie pot să lucreze pentru Adunare, fie au o slujbă normală, a

spus Tamara. Dar dacă au avut bani dinainte, ar fi putut să-i investească.

Call se întreba cum câștigase bani Constantine Madden, dar apoi s-a gândit că probabil acesta nu a considerat că Legea Afacerilor i se aplică și lui, din moment ce era în război cu ceilalți magi. Iar asta i-a adus aminte lui Call de motivul pentru care ajunsese la Tamara.

— Crezi că e cineva de la petrecere care are drum spre Magisterium? a întrebat Call. Cineva care ar putea să mă ducă și pe mine acolo?

— Să te ducă? La Magisterium? Dar nu e nimeni acolo, a spus Aaron.

— Cineva trebuie să fie, a spus Call. Și trebuie să stau și eu undeva. Nu pot să mă duc acasă.

— Nu fi caraghios, a spus Tamara. Poți să stai aici până începe școala. O să înotăm în piscină și o să facem magie. Deja am vorbit cu părinții mei. Am pregătit o cameră pentru tine și tot ce-ți trebuie.

Call s-a întins și l-a mângâiat pe Havoc. Lupul nu a deschis ochii.

— Ești sigură că părinții tăi nu se supără?

La urma urmei, auziseră cu toții cum vorbesc părinții lui despre el. Tamara a clătinat din cap.

— Sunt bucuroși că ești aici, a spus ea cu un ton din care se vedea clar că ei îl primesc pe Call cu brațele deschise din motive mai mult sau mai puțin bune.

Dar măcar avea unde să stea. Și nu au spus nimic rău despre el, de fapt. Au spus că Maestrul Rufus a avut un motiv să-l aleagă pe el.

— Ai putea să-l suni pe Alastair, a spus Aaron. Ca să nu-și facă griji. Vreau să zic, chiar dacă nu vrea să te întorci la Magisterium, probabil că ar vrea să știe că ești bine.

— Mda, a făcut Call, amintindu-și cum se izbise taică-său de peretele magaziei și cât de asiduu îl căutase probabil pe el ca să-l ucidă. Poate mâine. După ce mai aflăm niște bârfe despre Jasper. Și după ce mănânc toată mâncarea de la bufet. Și înotăm în piscină.

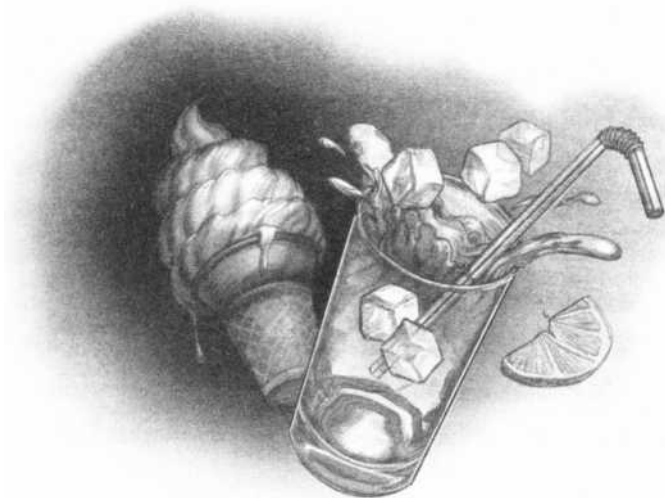
— Și după ce ne mai antrenăm pentru magie, a spus Aaron

zâmbind. Maestrul Rufus nici n-o să-si dea seama ce o să-l lovească.
O să trecem de Poarta a Doua înaintea tuturor.

— Oricând, numai să fie înaintea lui Jasper, a spus Call.

Tamara a râs.

Havoc s-a întors cu burta în sus, sforăind ușor.



CAPITOLUL CINCI

Timpul petrecut la Fronton i-a dat ocazia lui Call să-și facă idee cum este să fii bogat.

Dimineața era trezit de un clopoțel care îl chema la masă, iar micul dejun se servea într-o cameră mare și luminoasă care dădea spre grădină. Deși părinții Tamarei mâncau foarte ușor la micul dejun, doar pâine și iaurt, asta nu-i împiedica să umple masa epatant pentru invitații lor. Pe masă era suc de fructe proaspăt stoarse, era mâncare caldă, cum ar fi ouă și pâine prăjită, în loc de cereale și lapte. Mai era unt pus în cutiute mici, nu în calupurile alea mari care trebuiau să fie scoase la fiecare masă. Havoc avea castroanele lui, cu bucăți de carne, dar nu i se permisese să doarmă în casă. Dormea în grajd, pe fân proaspăt și, din cauza lui, caii erau nervoși.

Lui Call îi venea greu să creadă că se află într-un loc unde există un grajd cu cai în el. Apoi mai erau haine – cumpărate pe măsura lui de la magazin și călcate înainte de a fi fost puse în șifonier. Cămăși albe. Blugi. Slip de baie.

Probabil că Tamara așa crescuse. Vorbea cu o ușurință familiară

cu valetul și cu bucătăreasa. Cereai ceai rece la piscină, iar prosoapele le arunca în iarbă, fiind sigură că va veni cineva să le ia de acolo.

Părinții Tamarei au fost chiar de acord să-i spună lui Alastair că sunt împreună cu Call în excursie și că de acolo o să-l ducă direct la Magisterium. Domnul Rajavi le-a spus că Alastair a fost foarte drăguț la telefon și că își dorea ca băiatul să se distreze. Call nu putea să creadă că Alastair s-a bucurat prea mult de telefonul acela, numai că familia Rajavi era destul de puternică încât să nu-și facă griji că Alastair va veni după el cât timp se află la ei. Și odată ajuns în Magisterium, o să fie clar în siguranță.

Nu prea știa ce o să facă la sfârșitul școlii, dar mai era destul timp până atunci și nu era cazul să-și facă griji pentru viitor.

Cu toată tristețea pe care o simțea Call în legătură cu tatăl său, a reușit să-și petreacă zilele în ore lungi și însorite de înot, plajă pe iarbă și mâncând înghețată. Prima oară când a venit la piscina în formă de scoică, a fost puțin stânjenit, pentru că până atunci Aaron și Tamara nu îi văzuseră niciodată piciorul descoperit. Stângul era mai subțire decât dreptul și plin de cicatrici care, în timp, își mai estompaseră din nuanța de roșu aprins și acum erau ușor rozalii. Nu arătau chiar așa de rău, se încuraja el neliniștit în camera lui, uitându-se la ele. Totuși, nu era ceva care să-i placă să arate oamenilor.

Niciunul dintre ei nu a părut să observe, însă. Doar au râs și l-au stropit cu apă, iar în scurt timp Call stătea pe pajiște cu Alex și Kimiya, făcând plajă, cu un pahar de ceai de mentă rece și îndulcit. Chiar ajunsese să se bronzeze puțin, ceea ce nu i se mai întâmplase. Nu că ar fi putut să se bronzeze, având în vedere că școala lui era subterană.

Uneori, Aaron juca tenis cu Alex, atunci când Alex putea fi dezlipit de Kimiya. Tenisul magic i se părea la fel ca tenisul obișnuit lui Call, cu excepția faptului că, atunci când mingea zbura prea departe, Alex o aducea înapoi pocnind din degete.

Deși promiseseră că o să se mai antreneze pentru magie, nu prea

s-au ținut de cuvânt. O dată sau de două ori s-au dus pe lângă casă și au chemat focul, modelându-l în globuri arzătoare care puteau fi mânuite în siguranță sau au folosit magia pământului ca să scoată din praf sârme de fier. O dată au încercat să scoată din pământ niște stânci mari, dar când una dintre ele a zburat periculos de aproape de capul lui Aaron, doamna Rajavi a ieșit din casă și i-a certat fiindcă l-au pus în pericol pe Makar. Tamara s-a mulțumit să-și dea ochii peste cap.

Într-o după-amiază – târziu, când aerul neguros era plin de bondari – Call se ducea către scări ieșind din camera în care se lua de obicei micul dejun și l-a auzit pe domnul Rajavi vorbind cu cineva într-unul dintre saloane. Vorbea încet, dar, când Call s-a apropiat, a auzit că discursul lui e întrerupt de vocea lui Alex. Alex nu țipa, dar vocea lui era plină de furie.

— Mai exact, ce vreți să spuneți, domnule?

Call s-a apropiat mai mult, ca să-și dea seama la ce fel de discuție asistă. Își spunea că face asta în caz că ar fi vorbit despre Aaron, dar, de fapt, era mai îngrijorat ca ei să nu fi descoperit ceva despre el.

Oare Alastair ar fi putut să-i spună ceva domnului Rajavi la telefon, ceva ce acesta să nu îi fi spus lui Call? Lumea magilor deja credea că Alastair nu e în toate mințile, așa că orice ar fi spus despre Call ar fi putut să fie considerat neadevărat.

— Ne-am bucurat să te avem ca oaspete, spunea domnul Rajavi. Dar Kimiya este încă tânără și noi credem că lucrurile avansează prea repede. Nu vă cerem decât să faceți o pauză pe durata anului școlar, a spus domnul Rajavi.

Call a respirat ușurat. Nu vorbeau despre Aaron sau despre el sau despre ceva important. Doar despre întâlniri.

— Iar asta nu are absolut nicio legătură cu faptul că mama mea vitregă nu a fost de acord cu propunerea dumneavoastră făcută în cadrul Adunării, nu?

Alex părea furios. Call s-a gândit că poate totuși e o discuție importantă.

— Ai grijă ce spui, a spus domnul Rajavi. Ți-aduci aminte ce ți-am spus despre respect?

— Dar ce-ar fi să respectați dorințele fiicei dumneavoastră? a întrebat Alex, cu vocea ridicată. Kimiya? Spune-i!

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva, a spus Kimiya. Nu vreau decât să nu mai ție nimeni.

După ani mulți de certuri cu tatăl lui, care culminaseră cu scandalul groaznic la care nici acum nu se putea gândi fără să i se strângă stomacul, Call își dădea seama că discuția asta nu va aduce nimic bun. A tras adânc aer în piept și a deschis ușa camerei, uitându-se la toți cei patru de acolo cu cea mai aiurită privire de care era în stare.

— A, salut, a spus el. Mă scuzați. Casa asta e așa de mare încât mă învârt în loc.

— Callum, a spus doamna Rajavi, silindu-se să zâmbească.

Kimiya părea că e gata să izbucnească în plâns. Alex ziceai că e în stare să pocnească pe cineva; Call recunoscuse expresia aceea.

— A, bună, Alex, a spus Call, încercând să găsească un motiv plauzibil pentru a-l scoate de acolo înainte să facă ceva ce ar fi putut să regrete mai târziu.

— Poți să vii puțin cu mine? Aaron voia să, ăăă, te întrebe ceva. Alex a întors spre el fața aia furioasă și, o clipă, Call s-a gândit că poate nu a fost o idee bună. Dar, apoi, Alex a dat din cap și a spus:

— Sigur.

— Mă bucur că am avut această discuție, a spus domnul Rajavi.

— Și eu, a spus Alex printre dinți.

Apoi a ieșit repede din cameră, obligându-l pe Call să șchiopăteze grăbit după el.

Alex a ieșit pe pajiște și s-a îndreptat spre fântâna de piatră. Când a ajuns acolo, a lovit cu putere în ea și a strigat niște cuvinte pe care Alastair îi interzisese clar să le pronunțe vreodată.

— Scuză-mă, a spus Call.

În depărtare îi vedea pe Aaron și Tamara pe o pajiște, aruncându-i

bețe lui Havoc. Din fericire, erau prea departe ca să audă ce vorbeau.

— Aaron de fapt nu vrea să mă vadă, nu-i așa? a spus Alex.

— Nup, a spus Call. Scuze din nou.

— Atunci de ce m-ai scos de acolo?

Alex acum nu mai părea supărat, ci doar curios.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic bun, a spus Call hotărât. Era genul ăla de război din care nu câștigă nimeni.

— Poate, a spus Alex încet. Numai că... m-au înfuriat așa de tare. Nu îi interesează decât să epateze. Ca și cum ei sunt perfecți și nimeni nu mai e ca ei.

Call s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

Alex a aruncat o privire spre Aaron și a coborât glasul și mai mult.

— Nimic. Nu vreau să spun nimic.

Era clar că Alex se gândea că el nu avea cum să înțeleagă.

Era inutil să-i explice că aparent părinții Tamarei îl plăceau, dar nu l-ar mai fi plăcut dacă ar fi știut adevărul. Poate că nici măcar pe Aaron nu l-ar fi plăcut dacă n-ar fi fost Makar. Dar Alex n-ar fi crezut vreodată că un puști cum e Call are niște secrete așa de importante încât toată lumea ar fi interesată de ele, chiar dacă asta era adevărul.



Peste doar câteva zile, Call a trebuit să-și bage în geantă hainele cele noi și să se pregătească pentru școală. Se îndopase cu cârnați și ouă la micul dejun, știind că o bună bucată de vreme n-o să mai vadă altfel de mâncare decât cea pe bază de licheni. Aaron și Tamara deja își îmbrăcaseră uniformele verzi, de anul doi din Magisterium, iar Alex și Kimiya erau îmbrăcați în uniformă albă de anul patru și se uitau îmbufnați unul la altul.

Call stătea acolo în blugi și tricou, simțindu-se nelalocul lui.

Alex s-a uitat la Call cu o privire plină de semnificație, de parcă ar fi spus *Nici tu n-o să fii destul de bun pentru ei.*

Domnul Rajavi s-a uitat la ceas.

— E timpul să mergem, a spus el. Call?

— Da? s-a întors el spre tatăl Tamarei.

— Ai grijă de tine!

Era ceva în vocea lui care îl făcea să creadă că nu a spus cuvintele astea cu simpatie, dar poate că asta era doar influența lui Alex.

Toată lumea s-a îndreptat spre foaier, acolo unde Stebbings, cu chelia lui strălucitoare, aduna bagajele. Aaron și Call aveau amândoi saci de voiaj noi, iar Tamara și Kimiya aveau câte un set asortat de genți din piele de șarpe. Alex avea o valiză cu inițialele lui, ATS. A ridicat-o și s-a îndreptat spre ușă.

Odată ajuns afară, Alex a luat-o înainte pe alee. Call a văzut, cu un frison, că la capătul aleii îi aștepta un Mercedes alb, cu motorul pornit. Venise mama vitregă a lui Alex.

Kimiya a oftat ușor. Stebbins părea melancolic.

— Frumoasă mașină, a spus Call.

— Taci din gură, a bombănit Tamara. Asta numai fiindcă ești tu obsedat de mașini.

I-a aruncat lui Stebbins o privire ciudată, de avertizare, parcă, pe care Call nu a știut cum s-o interpreteze. Prea multe lucruri se întâmplau deodată.

Kimiya fugea după Alex, fără să îi pese că toată lumea se uita la ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea când l-a ajuns din urmă. Am crezut că o să mergi cu noi, cu autobuzul!

El s-a oprit în mijlocul aleii și s-a întors spre ea.

— Păstrez distanța, exact cum a vrut tatăl tău. Mă duce Anastasia la Magisterium. Vara s-a terminat. Noi am terminat.

— Alex, nu fi așa, a spus ea, părând șocată de furia lui. Putem să vorbim despre asta...

— Am vorbit destul.

Ziceai că se îneacă de durere.

— Ar fi trebuit să fii de partea mea. Ar fi trebuit să fii de partea noastră, i-a spus el, așezându-și mai bine geanta pe umăr. Dar n-ai

făcut-o.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit mai departe pe alee.

— Alex! a țipat Kimiya.

Dar el nu i-a răspuns. S-a dus la Mercedes și a urcat. Mașina a pornit în viteză, ridicând un nor de praf.

— Kimiya!

Tamara a vrut să alerge spre soră-sa, dar mama ei a apucat-o de mână.

— Las-o puțin, i-a spus ea. Probabil că are nevoie de puțină singurătate.

Privirea doamnei Rajavi era strălucitoare și dură. Call a ajuns la concluzia că nu s-a simțit mai penibil niciodată în viața lui. Își amintea mereu cum spusese Alex „Kimiya, spune-le“, iar Kimiya era clar că nu spunea nimic din ce ar fi vrut el să spună. Probabil că îi era frică de părinții ei. Call nu era prea sigur că ar putea s-o învinovățească.

După câteva minute, un autobuz galben de școală a oprit la porțile Frontonului. Kimiya s-a întors în casă, ștergându-și ochii cu mâneca și suspinând îndurerată. Și-a luat bagajul fără să se uite la cineva.

Când mama ei a vrut să-i pună mâna pe umăr, Kimiya s-a scuturat.

Call a îngenuncheat, a desfăcut fermoarul de la geantă, ca să verifice dacă și-a luat tot. A tras fermoarul la loc, dar nu înainte ca doamna Rajavi să apuce să-i vadă pumnalul, care era așezat peste haine.

— Acela este Semiramis? a întrebat ea.

Call a dat din cap, trăgând repede de fermoar.

— A fost al mamei mele.

— Știu. Îmi amintesc când l-a făcut. Era un mag al metalului foarte priceput.

Mama Tamarei și-a lăsat capul pe un umăr.

— Se numește Semiramis după numele unei regine asiriene care

s-a transformat în porumbel când a murit. Și *Callum* înseamnă porumbel. Porumbeii simbolizează pacea, pe care mama ta o dorea mai mult decât orice.

— Probabil că da, a spus Call, simțindu-se și mai stânjenit când ea a început să-l privească cu atenție, dar și puțin trist, fiindcă femeia aceasta știa mai multe despre mama lui decât știa el.

Doamna Rajavi a zâmbit, uitându-se în jos spre el și i-a dat la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe ochi.

— Cred că te-a iubit foarte tare. Și cred că îi simți lipsa.

Call și-a mușcat obrazul, amintindu-și cuvintele pe care mama lui le scrijelise în gheața din peștera în care murise.

Probabil că s-a gândit mult timp până să ajungă la numele Callum. Poate făcuse o listă de nume și s-a contrazis o grămadă cu Alastair până să se hotărască să-l aleagă pe ăsta. Callum, care însemna porumbel, pace și sfârșitul războiului. Și apoi Constantine Madden i-a omorât copilul și a furat trupul micuț. Call era exact opusul a ceea ce sperase ea.

Și-a dat seama că-și mușca așa de tare obrazul, încât acum sângera.

— Mulțumesc, doamnă Rajavi, s-a chinuit el să spună.

Apoi, aproape fără să vadă pe unde merge, s-a urcat în autobuz. Havoc a venit după el, trântindu-se în mijlocul coridorului, astfel încât toată lumea a trebuit să sară peste el.

Câțiva copii erau deja în autobuz. Aaron stătea mai în față. S-a tras la o parte, ca să-i facă loc lui Call să stea lângă el și s-a uitat cum domnul și doamna Rajavi o sărută pe Tamara, luându-și la revedere.

Call s-a gândit la ce îi povestise Tamara despre părinții ei și despre cea de-a treia soră, care devenise o Devorată. Și-a amintit ce sobri și reci i s-au părut la Test. Oare încercau să pară că sunt familia perfectă în ochii lui Aaron și se chinuiau să se poarte ca părinții ideali, pe care el nu i-a avut niciodată?

Indiferent ce impresie or fi vrut ei să facă, lui Call nu i se părea că reușeau. Kimiya a stat în spatele autobuzului și a plâns tot drumul

până la Magisterium.



Call și-a amintit de prima oară când a ajuns la Magisterium, cât de străină și ciudată i s-a părut grotă, strălucitoare de la mușchiul bioluminescent, cu râurile subterane care se izbeau de malurile pline de nămol și cu stalactitele sclipitoare care atârnavă din tavane ca niște colți uriași.

Acum i se părea că se întorsese acasă. Un grup de studenți se revărsa pe porți, râzând și sporovăind. Toți alergau unii la alții să se îmbrățișeze. Jasper a venit din partea cealaltă a încăperii ca s-o îmbrățișeze pe Tamara, cu toate că – s-a gândit iritat Call – nu erau decât două săptămâni de când nu se mai văzuseră. Toată lumea se înghesuia în jurul lui Aaron, chiar și cei din anii trei și patru, cu brațările lor argintii și aurii, îl băteau pe spate prietenos și îi ciufuleau părul.

Call a simțit o mână pe umăr. Era Alex, care ajunsese la Magisterium înaintea autobuzului lor lent.

— Să nu uiți, a spus el, uitându-se spre Aaron, indiferent cât se agită toți pe lângă el, tu rămâi în continuare cel mai bun prieten al lui.

— Exact, a spus Call.

Se întreba dacă Alex o mai fi supărat din cauza despărțirii, fiindcă nu o arăta.

Cineva a alergat spre Call din mulțime.

— Call! Call!

Era Celia, cu clăia ei de păr blond-cenușiu domolită într-o coadă. Părea încântată să-l vadă, toată fața îi strălucea. Alex s-a îndepărtat cu un zâmbet amuzat.

— Ai avut o vară frumoasă? l-a întrebat Celia. Am auzit că ai fost acasă la Tamara. Cum a fost, superb? Ai fost și la petrecere? Am auzit că petrecerea a fost deosebită. Ai văzut scamatoriile magilor?

Chiar erau minotauri înghețați?

— Erau minotauri de gheață... nu cum ar fi minotauri adevărați care să fie înghețați.

Call parcă amețise încercând s-o urmărească.

— Adică, așa cred. Minotaurii există în realitate?

— Pare așa mișto. Jasper mi-a povestit tot despre asta.

— Jasper e un...

Call s-a uitat la fața zâmbitoare a Celiei și s-a hotărât să nu abordeze subiectul Jasper. Celiei îi plăcea de toți; părea că așa e ea.

— Mda. Tu cum de n-ai fost acolo?

— A!

Celia a roșit și a întors ușor capul.

— Nu e cine știe ce. Părinții mei nu se prea înțeleg cu părinții Tamarei. Dar mie îmi place Tamara, a adăugat ea repede.

— N-ar fi nicio problemă dacă nu ți-ar plăcea, a spus el.

Ea a părut ușor nedumerită, iar lui Call îi venea să-și dea palme. Ce știa el despre ce e ok și ce nu? El era omul care își făcuse o listă mentală a comportamentelor potențial demonice. Era în regulă dacă nu o plăcea pe Tamara?! Nu era Tamara prietena lui cea mai bună, alături de Aaron?

Havoc a început brusc să latre și și-a pus etichete pe bluza Celiei, întrerupând discuția. Celia a chicotit.

— Callum Hunt!

Era Maestrul Rufus, făcându-și loc spre ei prin mulțime.

— Fă-ți lupul de haos să tacă, te rog.

S-a uitat cu ochii îngustați la Havoc și el s-a lipit de pământ, ca și cum ar fi fost pedepsit.

— Tamara, Aaron, Call, veniți cu mine la camerele voastre.

Aaron i-a zămbit lui Call când și-au pus gentile pe umăr și apoi l-au urmat pe Maestrul Rufus prin tuneluri. Știau drumul, iar Call a descoperit că acum nu mai era neliniștit din cauza stalactitelor picurătoare sau de răceala tăcută a peșterilor.

Tamara s-a oprit să se uite într-un bazin în care pești palizi înotau

repede încoace și încolo. Lui Call i s-a părut că vede o siluetă cristalină țâșnind pe peretele din spatele ei. Oare era Warren? Sau vreun alt elemental? S-a încruntat, amintindu-și de mica șopârlă.

În sfârșit, au ajuns în fața vechii lor camere. Maestrul Rufus s-a dat înapoi ca să-i facă loc Tamarei să-și fluture noua ei brățară de aramă în fața ușii. S-a deschis instantaneu, permițându-le accesul în camere.

Camerele erau exact ca atunci când intraseră în Anul de Fier. Același candelabru în care erau gravate flăcări, același semicerc de birouri, același duo de sofale plușate, așezate față în față, același șemineu masiv. Simbolurile din mică și cuarț care sclipeau când se aprindea lumina și cele trei uși care duceau spre dormitoare, deasupra cărora era scris numele lor.

Call a oftat adânc și s-a trântit pe o canapea.

— Peste o jumătate de oră va fi cina în Refectoriu. Apoi vă veți aranja lucrurile și veți merge devreme la culcare. Cei din primul an au venit de ieri. Măine lecțiile încep devreme, a spus Maestrul Rufus, uitându-se atent la fiecare. Unii spun că Anul de Aramă este cel mai greu pentru elevi. Știți de ce?

Cei trei s-au uitat unul la celălalt. Call nu avea nici cea mai mică idee ce răspuns aștepta Maestrul Rufus.

Maestrul Rufus a dat din cap văzând tăcerea lor, vizibil încântat.

— Fiindcă acum, când știți elementele de bază, o să începem să plecăm în misiuni. Orele de aici se vor rezuma la matematică, științe și la niște vrăjitorii, dar adevărata învățare va avea loc pe teren. O să începem de săptămâna asta câteva experimente.

Call nu știa deloc cum să interpreteze noul lor curriculum, dar faptul că Maestrul Rufus părea așa de încântat nu putea să fie decât un semn rău. Ideea de a ieși afară din clasele înțesate și jilave ale Magisteriumului era plăcută la prima vedere, dar Call se mai înșelase și altă dată. În timpul „antrenamentelor exterioare” aproape că se înecase sub un morman de bușteni, iar Jasper și toți ceilalți au trebuit să-l scoată afară.

— Acum aranjați-vă, a spus Maestrul Rufus cu înclinarea aceea regală a capului, iar apoi a ieșit din cameră.

Tamara și-a dus valiza în camera ei.

— Call, ar fi cazul să-ți pui uniforma până la cină – cred că ți-au lăsat-o în cameră, ca anul trecut. Nu poți să apari în Refectoriu îmbrăcat în blugi și tricoul ăsta pe care scrie DOCTORUL MAIMUȚĂ ȘTIE CE-AI FĂCUT.

— La urma urmei, ce înseamnă asta? a întrebat Aaron.

Call a ridicat din umeri.

— Nu știu. Îl am de la magazinul Armatei Salvării.

S-a întins.

— Poate trag un pui de somn.

— Eu nu sunt obosit. Mă duc la bibliotecă, a spus Aaron, abandonându-și geanta și pornind spre ușă.

— Vrei să afli ceva despre Alkahest, a presupus Call.

Era clar că trebuie să fie un fel de armă, dar niciunul dintre ei nu reușise să-și dea seama exact ce era sau ce putea să facă. Părea că nimeni nu vrea să vorbească despre ea decât în termenii cei mai vagi posibil. Și nici în biblioteca din casa familiei Rajavi nu au găsit vreun răspuns.

Oricât de mult îi dispăcea lui Call să recunoască, era ușurat. Cu cât vorbeau mai mult despre Alkahest, Inamic și planurile lui posibile, cu atât Call avea senzația că va fi prins.

— Trebuie să pot proteja oamenii, a spus Aaron. Și nu am cum să fac asta dacă nici măcar nu pricep care e amenințarea.

Call a oftat.

— Nu putem să facem cercetări după ce despachetăm?

— Nu trebuie să vii, a spus Aaron. Nu mă paște niciun pericol pe drumul spre bibliotecă.

— Nu fi prost, a spus Tamara. Normal că venim. Trebuie doar să-și pună Call uniforma.

— Daa, a făcut el cu un entuziasm evident forțat, îndreptându-se spre dormitor, unde și-a aruncat geanta pe pat.

S-a chinuit puțin să se încalțe cu ghetetele alea mari, pe care toată lumea trebuia să le poarte în Magisterium, fiindcă îi proteja de pietre și de apă – și de lavă, din când în când – dar s-a gândit că o să se obișnuiască din nou cu ele. Când a revenit în camera comună, Aaron și Tamara stăteau pe canapea, mâncând dintr-o pungă de Ruffles. Tamara i-a întins-o și lui.

Call a înhățat punga, a luat un pumn de chipsuri pe care l-a băgat în gură și s-a îndreptat spre ușă. Cei doi l-au urmat, iar Havoc a venit în fugă după ei, lătrând. Până au ajuns pe hol, Havoc deja preluase conducerea.

— Bibliotecă! îi spusese Call. Bibliotecă, Havoc!

Pe drum, Call și-a jurat că o să fie util. În fond, ceea ce făcea ca Principii Întunericului să fie răi era felul în care se purtau, nu gândurile lor tainice. Ceva de genul Principe al Întunericului săritor nu avea cum să existe. Era o mare ușurare să poată umbla liber pe coridoarele Magisteriumului cu Havoc, în loc să-l ascundă în dormitor. Ceilalți studenți se uitau la ei cu niște priviri în care se vedea un amestec de respect, teamă și admirație când îl vedeau pe lupul Călăreț al Haosului țopăind în fața lor.

Normal că erau impresionați și de Aaron, cu brățara lui cu piatră neagră. Dar Havoc era al lui Call.

Dar nu toată lumea gândea așa. *Lupul lui Aaron*, a auzit el niște studenți șoptindu-și când au trecut pe lângă ei. *Uite ce mare poate să fie chestia aia! Probabil că e foarte puternic dacă îl poate controla.*

— Ți-ai uitat brățara, i-a spus Aaron zâmbindu-i dintr-o parte și a pus în mâna lui Call noua brățară de aramă. Din nou. Nu mă pune să-ți amintesc tot timpul.

Call și-a dat ochii peste cap și și-a pus brățara. Atingerea ei pe încheietură era plăcută. Familiară.

Au ajuns la biblioteca ce părea a avea forma interiorului unei cochilii de melc: o cameră spiralată care se îngusta în jos, către nivelul inferior, unde erau amplasate niște mese lungi. Fiindcă nu începuseră deocamdată cursurile, sala era goală.

— De unde începem? s-a întrebat Call cu glas tare, uitându-se în jur la imensa întindere de rafturi cu cărți din toate părțile.

— Păi, nu sunt specialistă în biblioteci, dar cred că A de la Alkahest ar putea fi un început bun, a spus Tamara, luând-o înainte.

Era clar bucuroasă că e din nou aici.

După cum au văzut ulterior, s-a dovedit că biblioteca era împărțită pe secțiuni și subsecțiuni. În cele din urmă au găsit o carte intitulată *Alkahesturi și alți termeni de Magie*, așezată pe un raft mai sus, iar Aaron a trebuit să se urce pe un scaun ca să poată ajunge la ea.

Au adus cartea la una dintre mesele acelea lungi, iar Aaron a deschis-o cu grijă. S-a împrăștiat praf din ea.

Call a încercat să citească peste umărul lui Aaron și să pătrundă sensul fiecărui cuvânt. Un alkahest, spunea în carte, era un solvent universal, o substanță care dizolvă orice, de la aur la diamante și la magia haosului. În timp ce Call se încrunta, încercând să-și dea seama ce legătură are asta cu ce auziseră ei, Aaron a dat pagina și au văzut cu toții un desen al unui Alkahest, care nu era deloc o substanță, ci o mănășă uriașă – de fapt o mănășă metalică – făcută din aramă.

Turnată dintr-o combinație de forte elementale, mănășa era o armă creată cu un singur scop – să anuleze puterea unui Makar de a controla haosul. În loc să controleze vidul, Makarul ar fi fost distrus de el. Mănășa putea fi folosită de orice mag, dar avea nevoie de inima vie a unei creaturi a haosului ca să capete putere.

Call a tras aer adânc în piept. Văzuse exact această mănășă în schițele din camera rituală aflată în pivnița sinistră a tatălui său. Alkahestul era motivul pentru care Alastair voia să-i scoată inima lui Havoc.

Alastair era probabil cel care încercase să fure Alkahestul din Collegium.

Call a simțit că amețește. S-a prins cu mâinile de marginea mesei ca să stea drept. Aaron a întors pagina.

Era o fotografie alb-negru a unei mânuși aflate într-o cutie de sticlă, probabil locul unde era ea depozitată la Collegium. Sub fotografie se amintea pe scurt povestea ei. Fusesse creată de un grup de cercetători care își luaseră numele de Ordinul Dezordinii. Maestrul Joseph și Constantine Madden făcuseră la un moment dat parte din grupul acesta, care studia în profunzime magia haosului, cu speranța că vor reuși să găsească o modalitate prin care mai mulți magi să poată accesa vidul. Când Constantine Madden a plecat și a devenit Inamicul Morții, cei din Ordin au sperat că Alkahestul ar putea să-l oprească.

Se pare că Alkahestul căzuse în mâinile Inamicului Morții aproape de sfârșitul războiului, ceea ce le-a permis subordonaților lui să o ucidă pe Verity Torres în luptă, timp în care Constantine Madden se ducea cu grosul trupelor sale în munți, în La Rinconada, unde a făcut Masacrul Rece.

Cartea mai spunea că Ordinul Dezordinii încă mai există și că membrii lui studiază animalele Călăreți ai Haosului, dar nimeni nu știe cu precizie cine sunt conducătorii grupului.

— Magii vor afla cine a încercat să o ia, a spus Tamara. Și acum se află într-un loc sigur.

— Dacă oamenii lui Constantine Madden pun mâna pe ea, data viitoare când o să văd mânușa asta, va fi îndreptată spre mine.

Aaron a răsuflet adânc, plin de îngrijorare.

— Hai să vedem dacă scrie ceva în carte despre distrugerea Alkahestului.

Call a vrut să spună ceva, ca să-l liniștească pe Aaron – că nu subordonații Inamicului au fost cei care au încercat să fure mânușa: fusesse doar tatăl lui Call.

Dar până să se hotărască s-o facă, Maestrul Rufus și-a făcut apariția pe scările nautilus din bibliotecă. Toți cei trei ucenici ai săi au întors spre el o privire vinovată, deși nu aveau de ce să se simtă vinovați. Erau în *bibliotecă* și *studiau*. Rufus ar fi trebuit să fie încântat.

Dar nu părea încântat. Părea îngrijorat. Uitându-se peste umărul Tamarei, s-a încruntat și a spus:

— Aaron, Alkahestul este sub cheie. Adunarea l-a transportat într-un seif construit de magi ai metalului în timpul ultimului război. Seiful este sub pământ, sub un loc unde ai fost odată și este absolut în siguranță.

— Am vrut doar să aflu mai multe despre el, a spus Aaron.

— Înțeleg.

Maestrul Rufus și-a încrucișat mâinile pe piept.

— Ei bine, nu am venit aici ca să vă întrerup din studiu. Am venit să vorbesc cu Callum.

— Cu mine? a întrebat Call.

— Cu tine.

Maestrul Rufus s-a îndepărtat câțiva pași, iar Call l-a urmat șovăitor.

— Havoc, stai pe loc, a murmurat Call.

Nu știa prea bine ce voia să-i spună magul, dar era convins că bine nu poate să fie.

— Tatăl tău a venit să te vadă, l-a anunțat Maestrul.

— Ce?!

Call n-ar fi trebuit să fie așa de șocat, dar era.

— Credeam că părinții nu au voie să vină în Magisterium.

— Nu au.

Maestrul Rufus s-a uitat atent la Call, de parcă ar fi vrut să găsească în ochii lui răspunsuri la întrebări.

— Dar la Magisterium nu se obișnuiește nici să se răpească elevii. Am presupus că ai venit aici ca toți ceilalți; Alastair ne-a informat că nu a mai vorbit cu tine de când ai plecat de acasă. A spus că ai fugit.

— El nu vrea să vin aici, a spus Call. Vrea să stau departe de Magisterium.

— Așa cum știi, a spus delicat Rufus, așa ceva nu este posibil pentru un mag care a trecut de Prima Poartă. Trebuie să-ți finalizezi pregătirea.

— Eu vreau, a spus Call. Nu vreau să mă întorc cu el. Nu sunt obligat, nu?

— Nu, a spus Maestrul Rufus, dar din felul în care a răspuns, parcă nu era așa de clar. Dar, cum am spus, intenția noastră nu e să furăm copiii de la părinții lor. Am crezut că s-a mai obișnuit cu ideea că ești ucenicul meu.

— Nu chiar, a spus Call.

— Vin cu tine, dacă vrei, a spus Maestrul Rufus. Când te duci să vorbești cu el.

— Nu vreau să vorbesc cu el, a izbucnit Call.

Pe de o parte, simțea o nevoie disperată să-l vadă pe tatăl lui – voia să se convingă că n-a pățit nimic după oroarea de a-l vedea izbit de perete. Dar știa că nu ar fi putut. Ar fi fost imposibil ca ei doi să aibă o conversație în care să nu apară cuvintele Constantine, vrei să mă ucizi sau Alkahest. Erau mult prea multe secrete pe care lumea ar fi putut să le audă.

— Vreau să-i spuneți să plece, i-a spus Call profesorului său.

Maestrul Rufus s-a uitat mult timp la Call. Apoi a oftat.

— Bine, a spus. O să fac cum vrei tu.

— Mi se pare că nu vreți să o faceți, a spus Call.

— Alastair a fost studentul meu odinioară, a spus Rufus. Încă îl mai apreciez. Am sperat că studenția ta îi va mai potoli ura față de magi și față de Magisterium.

Call nu găsea nimic potrivit să răspundă. Nu fără să-i spună Maestrului Rufus niște lucruri imposibil de spus. S-a mulțumit să scuture din cap.

— Vă rog, convingeți-l să plece, a spus el în șoaptă.

Maestrul Rufus a dat din cap și a ieșit din bibliotecă. Call s-a uitat înapoi spre Aaron și Tamara. Amândoi erau aplecați deasupra mesei, cu fețele scăldate în lumina verde a lămpii. Se uitau la el alarmați. A vrut să se întoarcă la ei, dar nu se simțea în stare să răspundă la întrebările lor. Așa că s-a întors și a ieșit afară din bibliotecă atât de repede cât îi permitea piciorul.



CAPITOLUL ȘASE

Call a rătăcit pe culoarele Magisteriumului, pe lângă lacurile reci și râurile care străbăteau peșterile. În cele din urmă s-a oprit pe malul unuia, și-a scos ghetetele și și-a băgat picioarele în apa mâloasă.

S-a întrebat iar dacă e un om bun. Întotdeauna avusese impresia că e ok, la fel ca toată lumea. Nici groaznic, nici extraordinar. Normal. În niciun caz criminal.

Dar Constantine Madden era un criminal. Era un nebun demonic care crease monștri și încercase să păcălească moartea. Iar Call era Constantine. Deci asta nu însemna că el era responsabil și pentru toate relele pe care le făcuse vreodată Constantine, chiar dacă nu își amintește?

Iar acum Call îl lăsa pe Aaron să se alarmeze și să-și facă planuri să înfrunte un pericol care nici nu exista, fiindcă era el egoist.

A lovit apa cu picioarele, trimițând stropi pe perete și speriiind peștii palizi, fără ochi, care se adunaseră în jurul degetelor lui.

Exact în clipa aceea, o șopârlă și-a dat drumul din tavan pe o piatră de lângă Call.

— Ah! a ținut Call și a sărit în picioare. Ce cauți aici?

— Locuiesc aici, a spus Warren, și și-a lins cu limba ochiul. Mă uit la tine.

Și asta nu era deloc sinistru.

Call a oftat. Ultima oară când văzuse șopârla, pe Warren, fusese când aceasta îi condusesese pe el, Tamara și Aaron în camera unui Devorat, un mag care folosisese așa de mult magia focului, încât devenise un elemental de foc. Avertismentul Devoratului răsună și acum în urechile lui Call: *Unul dintre voi va rata. Unul dintre voi va muri. Și unul dintre voi este deja mort.*

Acum Call știa care dintre aceia este el. Callum Hunt era deja mort.

— Pleacă, i-a spus el amenințător șopârlei. Pleacă sau te înec în râu.

Warren s-a uitat la el cu ochii aceia bulbucăți și apoi s-a urcat la jumătatea peretelui.

— Nu doar eu mă uit la tine, a spus el, înainte de a dispărea în întuneric.

Oftând, Call și-a luat ghetele în mână și a plecat desculț spre camera lui. Acolo s-a trântit pe o canapea și a rămas cu ochii la șemineu, străduindu-se să nu se gândească la nimic groaznic, până când Tamara și Aaron s-au întors, cu Havoc tropăind după ei. Aaron aducea o farfurie mare cu licheni.

Parcă în ciuda lui, stomacul lui Call a început să ghiorăie când a simțit mirosul de cartofi prăjiți care venea din grămada verzuie.

— N-ai venit la masă, a spus Tamara. Rafe și Kai te salută.

— E totul în regulă? a întrebat Aaron.

— Dap, a spus Call și a luat o furculiță cu vârf de licheni, mai adăugând o minciună la șirul tot mai lung de pe coloana pro din lista Principelui Întunericului.

A doua zi au început cursurile. Pentru prima dată, aveau o sală special pentru ei. Sau o clasă-grotă, se putea spune. Era o încăpere mare, cu pereți neregulați și cu o adâncitură rotundă în mijloc. Cercul avea bănci săpate în piatră, unde stăteau elevii la ore. Mai era și un bazin în care să se antreneze pentru magia apei și care să ofere o contragreutate pentru foc. În plus, mai era și o grămadă de praf care se învătea. Și – probabil doar pentru Aaron – un soclu de metal pe care era o piatră neagră și lucioasă, simbolul vidului.

Aaron, Tamara și Call s-au așezat în bancă, în timp ce Maestrul Rufus a netezit o bucată de perete. Când mișca mâna, din degetele lui săreau scânteii care imprimau cuvinte pe piatră.

— Anul trecut ați trecut prin Poarta Controlului. Ați început să stăpâniți magia. Acesta este primul pas pentru a deveni un mag adevărat. Anul acesta vom începe să lucrăm la stăpânirea elementelor în sine.

A început să se plimbe. Rufus obișnuia adesea să se plimbe când gândea.

— Unii maeștri, când au un mag al haosului în grupa lor, îl separă de ceilalți. Îl învață doar pe el sau pe ea, considerând că altfel magul haosului va strica echilibrul grupei de ucenici.

— Poftim?!

Aaron părea oripilat.

— Eu nu o să fac așa, a spus Maestrul Rufus, uitându-se încruntat la ei.

Call s-a întrebat cum s-o fi simțind el, fiind maestrul care are în grupă un Makar. Majoritatea maeștrilor ar fi dat orice să aibă șansa asta, dar majoritatea maeștrilor nu erau Rufus. El îl învățase pe Constantine Madden, iar lucrurile au ieșit groaznic de rău. Poate că nu voia să mai riște.

— Aaron va rămâne cu grupa. Am înțeles că va fi Call contragreutatea ta?

Aaron s-a uitat spre Call, de parcă s-ar fi așteptat ca acesta să dea înapoi.

- Da, a spus Call. Adică, dacă el mai vrea.
- Asta l-a făcut pe Aaron să-i zâmbească ușor.
- Vreau.
- Bine.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Deci o să lucrăm cu contragreutatea, cu toții. Pământ, aer, apă și foc. Aaron, vreau să fii as la toate astea înainte de a-l folosi pe Call drept contragreutate.

- Pentru că aş putea să-i fac rău, a spus Aaron.
- Ai putea să-l ucizi, a avertizat Maestrul Rufus.
- Dar n-o s-o faci, totuși, i-a spus Tamara lui Aaron.

Call s-a încruntat, întrebându-se cât de apropiați deveniseră cei doi peste vară și dacă nu cumva mai era un motiv pentru care Aaron rămăsese acasă la Tamara și nu-i spusese lui.

Tamara s-a uitat spre Call, cu o expresie ciudat de intensă.

- N-o să permit să ți se întâmple nimic rău.
- Sunt convins că nimeni nu își închipuie că vei face rău *înadins* unui prieten, a spus Maestrul Rufus, uitându-se spre Call. Și o să avem grijă ca niciunul dintre voi să nu rănească pe cineva nici *din greșeală*.

Call a expirat. Exact asta voia să învețe el. Cum să nu rănească pe cineva, nici măcar din greșeală.

Aaron părea îngrozit.

— Nu aş putea să mă lipsesc de contragreutate, din moment ce contragreutatea ar putea *să moară*?

Maestrul Rufus s-a uitat la el cu o expresie care ar fi putut fi interpretată ca milă.

— Magia haosului este o povară teribilă pentru un Makar și nu e mereu simplu să-ți dai seama când folosești prea mult din ea. Ai nevoie de o contragreutate pentru siguranța ta, dar ar fi foarte bine dacă nu te-ai folosi de ea niciodată.

Call a încercat să zâmbească încurajator lui Aaron, dar Aaron nu se uita la el. Maestrul Rufus a continuat să le prezinte materiile pe

care le vor studia. Urmau să meargă în misiuni prin pădurile care înconjurau Magisteriumul ca să îndeplinească mici sarcini – să mute cursuri mici de râu, să stingă focuri, să facă observații asupra mediului înconjurător și să aducă de acolo obiecte de studiu. Câteva misiuni vor fi făcute împreună cu alte grupe de ucenici și, la final, toți studenții din Anul de Aramă vor fi trimiși împreună să captureze elementale sălbatice.

Call se gândea cum va fi să doarmă sub cerul liber cu Tamara, Aaron și Havoc. Suna perfect. Ar fi putut să frigă ciuperci – sau măcar niște licheni – și să spună povești cu fantome. Până când se va încheia Anul de Aramă și va veni din nou vara, puteau să se prefacă că restul lumii și toate așteptările ei nici nu existau.



În noaptea aceea, Call se îndrepta spre Poarta Misiunii, împreună cu Havoc, când Celia l-a ajuns din urmă. Își schimbase uniforma pe care toți erau obligați s-o poarte la cursuri și se îmbrăcase cu o fustă roz cu volane și o bluză cu dungi verzi și roz.

— Te duceai la Galerie? l-a întrebat ea, cu respirația aproape tăiată. Putem să mergem împreună.

În general, lui îi plăceau bazinele călduțe, băuturile acidulate și filmele de la Galerie, dar chiar în momentul ăla nu era prea sigur că vrea să aibă atâția oameni în jur.

— Voiam doar să-l scot pe Havoc la plimbare.

— Vin și eu.

I-a zâmbit în așa fel încât ai fi zis că plimbarea prin întunecimea jilavă și plină de țânțari ar fi fost la fel de amuzantă ca Galeria. S-a aplecat să-i mângâie creștetul lui Havoc.

— Aăă, ok, a spus Call, fără să-și poată ascunde surprinderea. Perfect.

Au ieșit afară și s-au uitat după Havoc cum adulmecă tufele de bălării. Licuricii luminau întunericul ca scânteile unui foc.

— Gwenda a strecurat și ea aici un animal de companie anul acesta, a spus Celia brusc. *Ghemotoc de Blană*. Zice că, dacă voi aveți voie să țineți un lup, dihorul ei nu e mare lucru. Și dihorul nici măcar nu e un Călăreț al Haosului. Dar Jasper e alergic, așa că nu știu dacă va putea să-l păstreze, indiferent ce spune ea.

Call a zâmbit. Orice lucru care era rău pentru Jasper era bun pentru univers.

— Cred că îmi place *Ghemotoc de Blană*.

S-a dovedit că Celia era o adevărată fântână de informații. I-a spus lui Call despre nu-știu-care ucenic care avea o erupție curioasă, despre unul care a făcut păduchi de peșteră, despre unul din Anul de Fier care se pare că făcea pipi în pat. Celia știa și despre despărțirea lui Alex de Kimiya, și despre supărarea lui. Mai spunea și că Rafe era trișor.

— La teste? a întrebat-o Call, confuz.

— Nu, a spus Celia, râzând. A sărutat o fată *pe gură*, asta după ce i-a spus unei alte fete că o place. Susan DeVille copiază la teste, își scrie răspunsurile pe mână cu cerneală invizibilă, apoi folosește magia și scrisul apare cu violet.

— Pe toate le știi, a spus Call uluit.

El nici măcar nu bănuia că elevii își spun unul altuia că se plac.

— Dar despre Jasper? Spune-mi ceva despre Jasper.

Ea s-a uitat la el cu reproș.

— Jasper e drăguț. Nu știu nimic rău despre el.

Call a oftat dezamăgit, chiar când Havoc venea înapoi spre ei cu o creangă enormă plină de frunze în gură. A lăsat-o la picioarele lui Call, dând din coadă, de parcă îi adusesese bețișorul obișnuit pe care spera ca băiatul să i-l arunce.

După un moment de uimire mută, amândoi, și Celia și Call au izbucnit în râs.

Din seara aceea, Celia a venit aproape mereu cu el să-l plimbe pe Havoc. Uneori veneau și Aaron și Tamara, dar pentru că Tamara îl scotea dimineața la plimbare pe Havoc, iar Aaron mai avea de

învățat în plus și chestii de Makar, de cele mai multe ori nu veneau.

Într-una dintre zile, pe la sfârșitul lui septembrie, s-a mai lipit cineva de Call pe cărarea din fața școlii. Când l-a văzut prima dată pe băiatul care venea spre el îmbrăcat în blugi și hanorac a crezut că e Aaron, dar, când s-a apropiat, și-a dat seama că era Alex Strike.

Părea cam răvășit și puțin cam palid, dar poate asta era din cauza bronzului de vară care începea să se ducă. Call a rămas pe cărare să-l aștepte pe Alex, cu lesa lui Havoc în mână. Era clar nedumerit. De când începuse școala, el și Alex nu avuseseră decât niște schimburi de zâmbete în Refectoriu, iar dacă mai făcea diverse comisioane pentru Maestrul Rufus, Call nu îl văzuse. El presupusese că îi evită din cauza Kimiyei și pentru că, na, Alex era unul dintre cei mai populari tipi din școală și probabil nu avea prea mult timp de pierdut cu cei din Anul de Aramă.

Dar acum era evident că Alex îl caută pe el. A ridicat o mână în semn de salut când s-a mai apropiat de Call și de Havoc.

— Salut, Call.

S-a aplecat și l-a mângâiat pe lup.

— Havoc! Nu te-am mai văzut de mult.

Havoc a scheunat, părând jignit de moarte.

— Am crezut că ne eviți, a spus Call. Din cauza Kimiyei.

Alex și-a îndreptat umerii.

— Se întâmplă vreodată să nu spui exact ce gândești?

— Asta mi se pare cumva o întrebare-capcană, a reflectat Call.

Havoc a clănțănit spre lesă, iar Call a pornit pe cărare în urma lupului. Alex a venit după ei.

— De fapt, chiar despre Kimiya aș fi vrut să-ți vorbesc, a spus Alex. Știi că ne-am despărțit...

— Toată lumea știe, a spus Call și și-a închis fermoarul de la hanorac.

Plouase de curând și din copaci mai picura apă.

— Tamara ți-a spus ceva despre Kimiya? Dacă mai e supărată pe mine?

Havoc se smucea în lesă. Call i-a dat drumul și el s-a repezit după ceva – probabil o veveriță.

— Nu cred că Tamara a adus vreodată vorba despre Kimiya sau despre tine, a spus el, mirat.

Primul lui impuls fusese să-i spună lui Alex că n-are niciun sens să-l întrebe pe el ceva, fiindcă nu știe absolut nimic despre fete, cu atât mai mult despre relații, iar Tamara nu vorbea niciodată despre preferințele surorii ei. Pe urmă, Kimiya era așa de drăguță, încât probabil avea deja un alt iubit.

Dar al doilea impuls i-a spus că primul era caracteristic pentru un Principe al Întunericului. Principii Întunericului nu îi ajută pe alții în viața amoroasă.

Dar el, Call, ar putea.

— Tamara e puțin cam nervoasă, a spus el. Adică, se supără repede. Dar nu rămâne așa. Deci dacă și Kimiya e ca ea, probabil că nu mai e supărată. Ai putea încerca să stai de vorbă cu ea.

Alex a dat din cap, dar nu avea aerul că auzise vreo noutate.

— Sau ai putea încerca să nu vorbești cu ea, a spus Call. Dacă eu nu vorbesc cu Tamara, vine la mine și mă pocnește, deci ar fi o modalitate prin care s-o faci pe Kimiya să vină ea la tine. În plus, dacă te pocnește, se sparge gheața.

— Sau umărul meu, a spus Alex.

— Cum să zic, dacă nici așa nu merge, atunci, știi cum se spune „Dacă iubești pe cineva, dă-i libertate. Nu îl închide într-o grotă sub pământ”.

— Nu cred că așa se spune, Call.

Call s-a uitat la Havoc, care hoinărea pe o creastă.

— Totul e să nu îi arăți exact cine ești tu, a spus el. Dacă te prefaci că ești persoana pe care ea ar putea s-o iubească, atunci o să te iubească. Fiindcă oamenii iubesc oricum doar imaginea pe care și-o fac ei despre persoana respectivă.

Alex a fluierat a mirare.

— De când ești tu așa de cinic? Ți se trage de la taică-tău?

Call s-a încruntat și nu mai simțea nicio tragere de inimă să fie de ajutor.

— N-are nicio legătură cu tatăl meu. De ce îl aduci în discuție?

Alex a făcut un pas înapoi și a ridicat mâinile.

— Hei, eu nu știu decât ce spune lumea. Că a fost prieten cu Inamicul Morții odată. A fost în grupa lui de magi. Și acum îi urăște pe magi și tot ce e legat de magie.

— Și ce dacă? a izbucnit Call.

— S-a apropiat vreodată de cineva? l-a întrebat Alex. De vreun mag? De vreunul dintre foștii lui prieteni?

Call a clătinat din cap.

— Nu cred. Acum el trăiește o altfel de viață.

— E nasol când oamenii sunt singuri, a spus Alex. Mama mea vitregă a fost singură după ce a murit tata, până când a intrat în Adunare. Acum e foarte fericită să-și bage nasul în viața tuturor.

Call ar fi vrut să spună că Alastair era fericit cu viața lui de acum, non-magică, fără prieteni antici. Dar și-a amintit de fălcile lui încheștate, de cât de tăcut a fost în toți anii ăștia, de expresia hăituită pe care o avea uneori, de parcă ar fi purtat niște poveri insuportabile.

— Mda, a făcut Call într-un târziu, pocnind din degete.

Havoc a coborât dealul în fugă și a venit la el, scormonind cu ghearele în pământul ud. Încercase să nu se mai gândească la tatăl lui, singur, acasă. La ce se gândise tatăl lui când Maestrul Rufus s-a dus să-i spună că nu vrea să îl vadă.

— E nasol.

S-a gândit la asta și a doua zi, când îl asculta pe Maestrul Rufus la cursul de utilizare avansată a elementelor. Maestrul Rufus se plimba încoace și încolo prin fața clasei, explicând că elementele sălbatice erau periculoase și că în mod normal trebuie să fie distruse, dar câteodată magii le ținneau în captivitate ca să le folosească în magie.

— Zborul consumă energiile noastre magice, a spus Maestrul Rufus. De exemplu.

Aaron a ridicat mâna, reflex de la școala publică.

— Dar controlarea elementalelor nu ne consumă și ea energia magică?

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Interesantă întrebare. Da, consumă energie, dar nu în mod continuu. Odată ce ai legat un elemental, păstrarea lui solicită mai puțină energie. Aproape toți magii au în serviciul lor unul sau două elementale. Iar școlile precum Magisteriumul au multe.

— Ce?!

Call s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi așteptat să năvălească prin stâncile zidului vreun balaur de apă.

Maestrul Rufus a ridicat o sprânceană.

— Cum credeți că sunt curățate uniformele voastre? Sau camerele voastre?

Call nu-și bătuse capul cu asta, dar acum se speria. Oare existau niște creaturi ca micul Warren care îi călcau lui lenjeria? Era de-a dreptul înfricoșat. Dar poate era el speciofob. Poate trebuia să fie mai deschis la minte.

Și l-a amintit pe Warren molfăind cu poftă pești fără ochi. Poate totuși nu.

Maestrul Rufus a continuat, revenind la tema lui.

— Și, bineînțeles, elementalele pe care noi le folosim la antrenamente – dar și unele pe care le folosim pentru apărare. Elementale străvechi, care dorm în adâncurile peșterii și care așteaptă.

— Ce așteaptă? a întrebat Call cu ochii mari.

— Convocarea la luptă.

— Adică dacă începe din nou războiul, a spus Aaron calm, ele vor fi trimise să lupte împotriva Inamicului.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Dar cum poți să le pui să facă ce vrei tu? a întrebat Call. Cum se poate să vrea să doarmă așa de mult timp, numai ca să poată fi trezite să plece la luptă?

— Ele sunt legate de Magisterium printr-o magie elementală

străveche, a spus Rufus. Primii magi care au fondat academia le-au capturat, le-au legat puterile și le-au pus să se odihnească la mulți kilometri sub pământ. Ele se trezesc la chemarea noastră și sunt controlate de noi.

— Și care e diferența între astea și Călăreții Haosului pe care îi are Inamicul? a întrebat Tamara.

Reușise cumva să-și răsucescă coada într-un coc cu ajutorul unui pix, care acum rămăsese prins în păr.

— Tamara! a spus Aaron. E cu totul altceva. Călăreții Haosului sunt răi. Cu excepția lui Havoc, a completat el repede.

— Și chestiile astea cum sunt? Bune? a întrebat Tamara. Dacă sunt bune, de ce stau încuiate în subteran?

— Nu sunt nici bune, nici rele, a explicat Rufus. Sunt extraordinar de puternice, precum titanii mitologici, și nu le pasă deloc de oameni. Acolo unde se duc, apar imediat distrugerea și moartea – nu pentru că au dorința să ucidă, ci pentru că nu-și dau seama de ce fac și nici nu le pasă. Ca să învinuiești un elemental că distruge un oraș, ar fi ca și cum ai învinovăți un vulcan fiindcă erupe.

— Deci trebuie să fie controlate pentru binele tuturor, a spus Call.

Își dădea seama și el de îndoiala și neîncrederea care se simțeau în vocea lui.

— Unul dintre elementele de metal, Automotones, a scăpat după bătălia lui Verity Torres cu Inamicul, a spus Rufus. A făcut bucăți un pod. Mașinile care erau pe pod au căzut în apă. Oamenii s-au înecat până să fie el adus înapoi în Magisterium.

— Nu a fost pedepsit?

Tamara părea foarte interesată de răspuns.

Rufus a ridicat din umeri.

— Așa cum am spus, ar fi ca și cum ai pedepsi vulcanul pentru că a erupt. Avem nevoie de creaturile acestea. Sunt singurele lucruri pe care le deținem care se pot măsura cu Călăreții Haosului pe care îi are Constantine.

— Putem să vedem și noi unul? a întrebat Call.

— Poftim? a făcut Rufus, cu pixul în mână.

— Vreau să văd și eu unul.

Nici măcar el nu știa de ce spune asta. Ideea că există o creatură care nu era nici bună, nici rea, i se părea irezistibilă. Că niciodată nu trebuie să te gândești cum ar trebui să te porți. O forță a naturii.

— Peste câteva săptămâni o să începeți misiunile, a spus Rufus. O să fiți singuri în afara Magisteriumului, o să călătoriți, o să faceți proiecte. Dacă reușiți să faceți toate astea bine, nu văd de ce nu v-aș putea arăta un elemental adormit.

S-a auzit o bătaie în ușă și, după ce Rufus a spus că poate intra, ușa s-a deschis. A intrat Rafe. Părea mult mai fericit după ce Maestrul Lemuel plecase din Magisterium, dar Call se întreba dacă nu fusese oare speriat de întoarcerea la școală după moartea lui Drew.

— Maestrul Rockmaple v-a trimis asta, a spus el, întinzându-i lui Rufus o hârtie împăturită.

Maestrul Rufus a citit hârtia, apoi a strâns-o în palmă. Hârtia a luat foc și s-a făcut cenușă.

— Mulțumesc, i-a spus el lui Rafe, de parcă a arde corespondența era cel mai normal lucru din lume. Spune-i maestrului tău că o să ne vedem la prânz.

Rafe a plecat, cu ochii mari.

Call și-ar fi dorit cu disperare să știe ce scria pe hârtie. Problema era că atunci când ai un secret oribil, ori de câte ori se întâmplă ceva, ți-e frică să nu aibă legătură cu tine.

Dar Maestrul Rufus nici măcar nu i-a aruncat vreo privire când și-a reluat lecția. Și cum nu s-a întâmplat nimic a doua zi și nici în ziua următoare, Call a uitat să mai fie îngrijorat.

Și, pe măsură ce săptămânile treceau, una după alta, și frunzele copacilor începeau să se coloreze în galben, roșu și portocaliu, a fost din ce în ce mai simplu pentru Call să uite că avea de fapt un secret.



CAPITOLUL ȘAPTE

Când vremea s-a stricat, Call a început să-și pună hanorace și pulovere când ieșea să-l plimbe pe Havoc. Acesta, până acum, nu mai trăise, practic, vreo toamnă și se distra la nebunie ascunzându-se cu totul în grămezile de frunze. Numai labelle lui pătate îi rămâneau afară.

— Oare el crede că nu putem să-l vedem? a întrebat Celia curioasă, într-o zi, după ce Havoc a coborât panta dealului și a plonjat într-un morman de frunze. I se vedea numai coada, ieșind în sus ca un băț în capătul mormanului.

— Nu-i văd decât coada, a spus Call. Se pricepe bine la ascuns.

Celia a chicotit. Call nu mai credea că e cam ciudat ca Celia să râdă la tot ce spune el, acum i se părea chiar că e destul de plăcut. Era îmbrăcată cu un pulover roșu, pufos, avea obraji rozalii și era drăguță.

— Și cum a reacționat tatăl tău când l-ai adus pe Havoc acasă? a întrebat ea, luând de pe jos un pumn de frunze; galbene, aurii și roșcate.

Call și-a căutat cu grijă cuvintele.

— Nu prea bine, a spus el. Vreau să zic, noi stăm într-un oraș mic. Ar fi destul de complicat să ții ascuns un animal de companie și, chiar dacă nu știe nimeni că e un Călăreț al Haosului, toată lumea vede că e ditamai lupul.

— Da.

Ochii Celinei erau plini de simpatie.

— Cred că s-a gândit că cineva ar putea să-i facă rău lui Havoc. Celia era așa de *drăguță*, s-a gândit Call. Ei nici nu i-a trecut prin minte că Alastair ar putea fi cel care să îi vrea răul lui Havoc. Ceea ce era surprinzător, având în vedere că singura dată când îl văzuse pe Alastair fusese la Testul Fierului, când acesta avea o privire ne bună și arunca cu pumnul. Instinctiv, a pus mâna pe teaca lui Miri, pe care îl ținea în buzunarul interior al hainei.

— A fost pumnul mamei tale, nu-i așa? a întrebat ea timidă.

— Da, a răspuns Call. L-a făcut când era mag, aici, la școală.

A înghițit cu greu nodul care i se pusese în gât. În general, încerca să nu se gândească prea mult la mama lui, dacă ar fi fost blândă cu Havoc, dacă l-ar fi iubit pe el, indiferent de amprente pe care le purta sufletul lui.

— Știu că a murit în timpul Masacrului Rece, a spus Celia. Îmi pare rău!

Call și-a dres vocea.

— Nu-i nimic. Asta s-a întâmplat demult. N-am cunoscut-o.

— Nici eu nu mi-am cunoscut mătușa, a spus ea. Eram copil când a murit în Masacrul Rece. Dar dacă o să am ocazia vreodată să o răzbun, aș...

S-a întrerupt și a părut rușinată. Havoc ieșise din mormanul de frunze și acum alerga în sus pe deal, cu blana plină de crenguțe.

— Ce ai face? a întrebat Call.

— L-aș omorî pe Inamicul Morții cu mâna mea, i-a spus ea cu hotărâre. Îl urăsc așa de mult.

Lui Call parcă i-ar fi dat un pumn în burtă. Celia s-a uitat la

frunzele pe care le ținea în pumni, după care le-a dat drumul să se împrăstie pe jos ca niște confetti. Putea să jure că buzele ei tremurau, că era gata să înceapă să plângă. Altcineva în locul lui, un prieten mai bun decât el, probabil s-ar fi dus și ar fi îmbrățișat-o sau ar fi bătut-o pe umăr. Dar Call stătea paralizat. Cum ar fi putut să-i ofere alinare pentru ceva ce făcuse chiar el?

Dacă ea ar fi aflat adevărul, l-ar fi urât.

↑≈ΔΟ@

În noaptea aceea, Call a avut un vis. Se făcea că mergea cu skateboardul prin orașul lui, cu Havoc, care avea și el un skateboard verde-auriu cu niște roti zimțate. Amândoi aveau ochelari de soare și, de câte ori treceau pe lângă cineva pe stradă, persoana respectivă începea imediat să bată din palme și să le arunce grămezi de bomboane, de parcă ar fi fost la o paradă de Halloween.

— Bună, Call, a spus Maestrul Joseph, care apăruse deodată în mijlocul străzii. Call a încercat să treacă pe lângă el cu skateboardul, când deodată toate s-au făcut albe, ca și cum ar fi stat pe o coală albă de hârtie. Havoc dispăruse.

Maestrul Joseph i-a zâmbit lui Call. Era îmbrăcat cu roba lungă a Adunării și ținea mâinile la spate.

Call s-a tras înapoi.

— Pleacă din visul meu, i-a spus el, uitându-se disperat în jur după ceva, oricare lucru pe care să-l poată folosi ca armă. Pleacă din capul meu!

— Mă tem că nu pot să fac asta, a spus Maestrul Joseph.

Pe roba lui, în față, era o pată întunecată. Ai fi zis că e apă murdară. Call și-a amintit cum strângea la piept trupul fără viață al fiului său, Drew, cum apa l-a cuprins pe Maestrul Joseph din toate părțile și cum plângea el cu hohote urâte.

După aceea, s-a ridicat în picioare și i-a spus lui Call „Maestre”. Spusese că nu contează că Drew era mort, deoarece Call era

Constantine Madden și dacă el, Constantine Madden, a vrut ca Drew să moară, înseamnă că așa trebuia.

— Asta nu e real, a insistat Call, arătând spre piciorul lui, care nu mai avea cicatrici și care nu îl mai durea deloc.

— Ceea ce înseamnă că nici tu nu ești real.

— O, ba da, sunt, a spus Maestrul Joseph.

A pocnit din degete și a început să ningă, iar zăpada îi acoperea părul lui Call și i se prindea de gene.

— La fel de real ca asta. La fel de real ca alegerea îngrozitoare pe care Alastair e obligat s-o facă.

— Ce?! Care alegere? a întrebat Call, atras în discuție fără voia lui.

Maestrul Joseph a continuat de parcă nu l-ar fi auzit.

— De ce să rămâi la Magisterium, unde toată lumea te va disprețui? Ai putea să fii alături de omul care te-a crescut și alături de mine, prietenul tău devotat. Ai putea fi în siguranță. Am putea să începem împreună să reconstruim imperiul tău. Dacă ai vrea, aş putea să te iau chiar în noaptea asta.

— Nu, a spus Call. Nu o să merg niciodată cu tine.

— O, ba da, vei merge, i-a spus Maestrul Joseph. Poate nu chiar acum, dar vei merge. Vezi tu, eu te cunosc mult mai bine decât te cunoști tu însuți.

Call s-a trezit cu senzația de răceală a zăpezii pe față și s-a cutremurat. Și-a dus mâna la obraz. A simțit că este ud. A încercat să se convingă că nu a fost decât un vis, dar visele nu ți se topesc pe obraz.

↑ ≈ Δ ○ @

A doua zi, la oră, Call a ridicat mâna înainte ca Maestrul Rufus să-și înceapă prelegerea. Sprâncenele acestuia s-au ridicat cu mirare. Tamara părea surprinsă, în timp ce Aaron era mult prea preocupat să caute ceva în ghiozdan că să observe.

— Nu e nevoie să ridici mâna, a spus Maestrul Rufus. Nu sunteți

decât trei aici.

— Din obișnuință, a spus Call, fluturând puțin din degete, un gest pe care îl făceau toți copiii atunci când voiau să ceară voie la baie.

Maestrul Rufus a oftat.

— E în regulă, atunci, Call. Care e nevoia ta?

El a lăsat mâna jos.

— Vreau să știu cum putem să împiedicăm pe cineva să ne găsească.

Maestrul Rufus și-a trecut mâna peste față, ca și cum ar fi rămas perplex la întrebarea lui.

— Nu știu dacă înțeleg prea bine ce mă întrebi – sau de ce vrei să afli lucrul acesta. E ceva ce ai vrea să-mi spui?

Tamara s-a uitat spre Call aprobator.

— Ar fi o chestie deșteaptă. Dacă am ști să ne ascundem mai bine, atunci Aaron ar fi mult mai în siguranță.

Call poate că nu fusese așa de deștept încât să se gândească la asta, dar era destul de deștept încât să-și țină gura.

În sfârșit, a ridicat și Aaron capul, auzindu-și numele, și a clipit des din ochi, încercând să-și dea seama despre ce vorbesc.

— Elementul aer este cel care ne permite să comunicăm de la mari distanțe, a spus Maestrul Rufus. Deci elementul pământ este acela care blochează această comunicare. Poți să vrăjești o piatră pentru a proteja persoana care are asupra lui acea piatră. Acum spune-mi de ce am preferat să construim școala în locul unde se află acum.

— Pentru că, dacă se află sub aceste pietre, e mai simplu de ascuns, ca să nu fie găsită? a întrebat Aaron. Dar telefonul tornadă pe care l-ați lăsat să-l folosească și Call?

Dar visul meu? s-a gândit Call, dar nu a spus-o.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Da, pământul din jurul Magisteriumului este vrăjit. Există suprafețe de acces, astfel încât să putem avea contact cu lumea din afară. Poate că ar trebui să-i facem Makarului nostru o piatră cu o vrajă specială, ca să nu poată fi văzut. Veniți lângă mine și o să vă

arăt cum se face. Dar, Call și Tamara, dacă o să aflu că o să vă folosiți de asta ca să vă furișați pe undeva sau ca să ascundeți ceva, o să aveți probleme. O să vă închid în subteran ca pe elementalele despre care am vorbit.

— Și Aaron? Lui de ce nu îi spuneți asta? a întrebat Tamara, încruntată.

Maestrul Rufus s-a uitat spre Aaron și apoi și-a întors din nou privirea spre Tamara și Call.

— Pentru că, separat, tu și Call ați putea face probleme, dar împreună ar fi și mai rău.

Aaron a chicotit. Call a încercat să nu se uite în direcția Tamarei. Îi era teamă că, dacă se va uita, va vedea că ea e supărată că Maestrul Rufus o compară cu Call.



Ziua în care toate au început să capete sens pentru Call nu fusese cu nimic diferită de celelalte zile. Call era afară, cu grupa Maestrei Milagros – Jasper, Nigel, Celia și Gwenda. Se antrenau aruncând fulgere de foc unul în altul. Mâneca lui Call era deja pârlită și, din cauza piciorului, trebuia să facă mari eforturi ca să nu ia foc. Aaron, despre care Call avusese revelația că este un trișor corupt și rău, sărea într-o parte aproape de fiecare dată, în loc să-și mai bată capul cu magia.

Până la urmă, Call s-a așezat pe un buștean, respirând greu. Jasper s-a uitat puțin spre el, de parcă ar fi fost gata să dea foc bușteanului pe care stătea, dar s-a răzgândit când Tamara a trimis spre el o explozie de căldură.

— Cel mai important lucru, a spus Maestrul Rufus, așezându-se lângă Call, este ca întotdeauna să controlezi circumstanțele. Ceilalți oameni au tendința să *reacționeze* la ele, dar dacă tu *le controlezi*, vei fi în avantaj.

Asta suna tulburător de asemănător cu ceva ce îi spusese Alastair

chiar în vara aceea. *Singura noastră șansă ca vecinii să nu înceapă vreun tâmbălău e să controlăm circumstanțele în care apare Havoc.* Ai fi zis că antrenamentul pe care îl făcuse Alastair la Magisterium nu îl influențase deloc, dar și el îl avusese profesor pe Maestrul Rufus.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Call.

Maestrul Rufus a oftat.

— Dacă tu nu poți sări așa cum sar alții, condu-i spre un loc în care ei vor avea același dezavantaj ca tine. Într-un copac. Într-un râu. Sau, și mai bine, fă-i să ajungă pe un teren pe care tu vei fi în avantaj. Creează-ți propriul tău avantaj.

— Nu există niciun teren pe care eu să fiu în avantaj, a bombănit Call, dar tot restul zilei s-a gândit la ce i-a spus Maestrul Rufus, și atunci când mânca tuberculi violeți în Refectoriu, și atunci când îl plimba pe Havoc, apoi noaptea, când privea fără țință în tavanul neregulat de piatră al camerei sale.

Se tot gândea la cum *controla circumstanțele* tatăl lui și la cum *să găsească un teren pe care el să fie în avantaj*. Se tot gândea la lanțurile din casa tatălui său și la schița Alkahestului de pe biroul lui. Și ajungea mereu la aceeași concluzie tulburătoare.

Ajunsese să fie aproape sigur că tatăl lui fusese cel care încercase să fure Alkahestul, dar asta însemna și că tot el fusese acela care *eșuase*. Dar dacă eșecul acesta fusese intenționat?

Dacă Alastair a ratat, știind că magii vor scoate Alkahestul din Collegium, ca să îl mute într-un loc mai sigur? Dacă cumva el știa deja care este locul acela considerat sigur de către magi – un teren pe care el ar fi fost în avantaj?

Acasă, în afară de schițele de la Alkahest, mai era și o hartă a hangarului de avioane în care se ținuse Testul Fierului.

Call nu își pusese până acum problema de unde avea harta aceea. Părinții Tamarei îi spusese că Alastair fusese un excelent mag al metalului, iar Maestrul Rufus spusese că Alkahestul era acum în siguranță, într-un seif creat de magi ai metalului, aflat în subteranele unui loc unde ei fuseseră odată. Hangarul de avioane era făcut

aproape în întregime din metal. Poate că Alastair – fiind un excelent mag al metalului – fusese unul dintre cei care participase la construirea lui, unul dintre cei care știau perfect cum poate să pătrundă în hangar și apoi în seiful care ar fi putut să fie sub el.

Dacă toate acestea erau adevărate, atunci Alastair nu eșuase în tentativa lui de a fura Alkahestul. Dacă toate acestea erau adevărate, atunci Alkahestul era mai vulnerabil ca oricând. Call a rămas treaz multă vreme în noaptea aceea, cu ochii în întuneric.

↑ ≈ Δ ○ @

A doua zi, Call se simțea amețit. Nu putea să se concentreze la oră, când Maestrul Rufus încerca să le arate cum să leviteze obiecte folosind magia metalului și a pământului și a scăpat o lumânare aprinsă drept în capul Tamarei. A uitat să-l plimbe pe Havoc, fapt care a avut consecințe nefericite pentru covorul din dormitorul lui. În Refectoriu, a fost distras de fluturarea de mână a Celiei și aproape că i-a pus piedică lui Aaron. Aaron s-a dezechilibrat și s-a prins cu mâinile de marginea unei mese de piatră pe care se aflau niște oale enorme de supă.

— Bine, a spus el hotărât, luând farfuria din mâinile lui Call. De ajuns.

Tamara a dat din cap cu fervoare.

— Mai mult decât de ajuns.

— Ce?

Call era alarmat; Aaron ziceai că are o sarcină foarte serioasă și încărcă farfuria lui Call cu mâncare. Munți de mâncare.

— Ce se întâmplă aici?

— Toată ziua te-ai purtat ciudat, a spus Tamara, care își pusese și ea o grămadă de mâncare în farfuria ei. Mergem în cameră să stăm de vorbă.

— Ce? Eu nu sunt... nu cred...

Dar Call a fost luat pe sus de hotărârea cu care acționau prietenii

lui, ca un fir de praf luat de furtună. Cu farfuriile în mână, Tamara și Aaron l-au scos din Refectoriu, pe coridoare, înapoi în camera lor, unde l-au împins, cu toate protestele lui. Au pus farfuriile pe masă și s-au dus să aducă tacâmuri. Câteva clipe mai târziu, stăteau toți în jurul mesei, mâncând pizza de licheni și piure de mușchi.

Call a luat în mână furculița, șovăitor:

— Cum adică am fost ciudat?

— Cu gândul aiurea, a spus Tamara. Scapi mereu ceva din mână și uiți. I-ai spus Jasper Maestrului Rufus, iar lui Jasper i-ai spus Celia. Și ai uitat să-l plimbi pe Havoc.

Havoc a lătrat. Call s-a uitat la el cu o privire întunecată.

— Plus că te uiți în gol de parcă ți-a murit cineva, a spus Call, dându-i lui Call o furculiță. Ce se întâmplă? Și să nu spui „Nimic”! Call s-a uitat la ei. Prietenii lui. Se săturase de atâtea minciuni. Nu voia să fie precum Constantine Madden. Voia să fie un om bun. Gândul că le-ar putea spune totul era groaznic, dar a fi un om bun nu presupune neapărat că trebuie să fie și amuzant, nu?

— Promiteți că n-o să spuneți nimănui? i-a întrebat Call. Promiteți și jurați absolut – pe onoarea voastră de magi?

Call era destul de mândru de expresia asta, pe care o inventase pe loc. Amândoi, și Tamara și Aaron, păreau impresionați.

— Absolut, a spus Tamara.

— Sigur de tot, a spus Aaron.

— Cred că tatăl meu a fost cel care a încercat să fure Alkahestul, a mărturisit Call.

Aaron a scăpat o bucată de lichen pe masă.

— Poftim?

Tamara părea absolut oripilată.

— Call, nu mai face glume de-astea.

— Nu fac glume deloc, a spus Call. Nici n-aș putea. Cred că a încercat să îl fure din Collegium și mai cred că o să încerce să-l fure din nou. De data aceasta s-ar putea să reușească.

Aaron l-a privit cu gura căscată.

— De ce ar face tatăl tău așa ceva? De unde știi?

Call le-a povestit ce găsisese în pivniță, cum fusese Havoc legat, cum descoperise cărțile acelea deschise la schița Alkahestului. Le-a spus și despre harta hangarului de avioane.

— Voia să scoată inima lui Havoc ca să pună în funcțiune dispozitivul? a întrebat Tamara, lividă.

Când și-a auzit numele, lupul s-a uitat în sus spre Call și a început să scâncească. Call a dat din cap.

— Dar nu l-ai văzut propriu-zis? Alkahestul, adică, a întrebat Aaron.

Call a scuturat din cap.

— Nici nu știam că există în realitate. Nu știam ce vrea să facă cu Havoc și pentru ce are nevoie de el.

Nu le-a mai spus și de cătușele de deasupra patului, făcute pe mărimea unui băiat. Era pregătit să le spună doar o parte de adevăr, nu chiar totul. Nu știa prea bine dacă asta era mai caracteristic unui Principe al Întunericii, dar nu îi păsa.

— De ce ar vrea tatăl tău să-l ucidă pe Aaron? a întrebat curioasă Tamara.

— Nu vrea, a spus repede Call. Sunt total și complet convins că tatăl meu nu lucrează pentru Inamicul Morții.

— Și atunci de ce ar fi...

Tamara a clătinat din cap.

— Nu pricep. Tatăl tău urăște magia. De ce să fi vrut să alimenteze un Alkahest dacă nu ar fi vrut să...

Call începuse să intre în panică. De ce nu-l credea Tamara? Într-un fel, își dădea seama că partea care lipsea din povestea lui, adică aia în care Call era Inamicul Morții, îi făcea pe cei doi să nu înțeleagă prea bine că dorința lui Alastair de a obține Alkahestul nu avea nimic de-a face cu Aaron.

— El urăște Magisterium, a spus Call, strângând pumnii sub masă. Poate vrea doar să-i sperie pe magi. Să bage frica în ei.

— Poate vrea să ucidă Inamicul, a sugerat Aaron. Poate încercă

să scape de el ca tu să fii în siguranță.

— Inamicul există de zeci de ani, a spus Tamara. Și lui Alastair i-a venit ideea asta abia acum? Și e doar o coincidență că exact în momentul în care tocmai s-a ivit un Makar el începe să lucreze la un dispozitiv de ucis Makari?

— Poate încercă să scape de mine, astfel încât Call să fie în siguranță, a spus Aaron și ochii lui verzi s-au întunecat. Era gata să muriți din cauza mea când am fost răpit, iar Call a mai și consimțit să fie contragreutatea mea. Asta e periculos.

— Așa cum a spus și Call, Alastair urăște magii, a spus Tamara. Nu cred că îi pasă lui de război. Dacă ar putea să distrugă Magisteriumul, atunci Call nu ar mai avea unde să se ducă, iar el își dorește asta mai mult decât orice altceva.

Fata și-a mușcat nervoasă degetul.

— Trebuie să spunem cuiva asta.

— Ce?

Call s-a îndreptat de spate.

— Tamara, îți jur, Alastair nu lucrează pentru Inamic!

— Și ce dacă? a spus Tamara cu voce ascutită. El vrea să fure un dispozitiv magic foarte periculos. Chiar dacă tatăl tău nu ar vrea decât să-l țină la el în cameră, ca să doarmă mai liniștit, Alkahestul e mult prea prețios și mult prea mortal. Ce s-ar întâmpla dacă Inamicul ar afla că e la el? L-ar omori pe tatăl tău și ar lua Alkahestul. Dacă le spunem magilor, ar fi și el în siguranță.

Call s-a ridicat repede în picioare și a început să se plimbe încoace și-ncolo.

— Nu. O să mă duc la tata și o să-i spun că am aflat de planul lui. În felul acesta, n-o să-și mai poată duce planul la bun sfârșit, iar Alkahestul va fi în siguranță.

— Este mult prea riscant, a spus Aaron. Tatăl tău voia să-i scoată inima lui Havoc. Nu cred că ar trebui să mai stai vreodată singur prin preajma lui. A aruncat cu un pumnal în tine, mai știi?

— L-a aruncat *spre* mine, a spus Call, deși nici el nu mai credea

asta de mult.

Tamara a respirat adânc.

— Știu că nu vrei să-i faci necazuri tatălui tău, dar asta și-a făcut-o cu mâna lui.

— Este *tatăl meu*, a spus Call. Eu sunt cel care trebuie să ia decizia.

S-a uitat la Tamara. Ochii ei întunecați îl priveau fix. Call a tras aer adânc în piept și și-a aruncat în joc ultima carte.

— Ai jurat că o să păstrezi secretul. Ai jurat pe onoarea ta.

Vocea Tamarei s-a ascuțit.

— Call! Dacă te înșeli când spui că nu vrea să-i facă rău lui Aaron? Dacă te înșeli asupra tatălui tău? Ai putea să te înșeli. Nu îi cunoaștem întotdeauna pe membrii familiilor noastre așa cum credem noi.

— Deci ai mințit, a spus Call. M-ai mințit în față. Nu ai niciun pic de onoare.

Aaron s-a ridicat în picioare.

— Fraților, haideți...

— Uite, o să-i spun Maestrului Rufus, a spus Tamara. Știu că nu vrei să-i spun și știu că am spus că nu voi spune, dar trebuie s-o fac.

— Nu trebuie s-o faci, i-a spus Call, cu vocea ridicată. Și dacă ți-ar mai păsa și de altceva decât să fii prima din Magisterium, nu ai face-o. Ar trebui să te porți ca o prietenă! Ar trebui să te ții de cuvânt!

— Și Aaron e prietenul tău! a țipat ea. Te interesează măcar ce ar putea să-i facă Inamicul?

— Dacă el spune că tatăl lui nu lucrează pentru Inamic, eu îl cred, a spus Aaron grăbit. Eu sunt cel care ar fi în pericol, așa că eu ar trebui să spun ce...

Fața Tamarei era roșie ca focul și avea lacrimi în ochi. Call și-a dat seama că, indiferent de situație, ea l-ar alege pe Aaron, nu pe el.

— Nu faci decât să accepți să fii pus în pericol! a strigat ea. Așa ești tu! Iar Call știe asta. S-a răsucit spre Call. Cum îndrăznești să profiți de asta? O să-i spun Maestrului Rufus. O să-i spun. Și dacă i

se întâmplă ceva lui Aaron din cauza Alkahestului, atunci o să fie... o să fie din vina ta!

S-a întors pe călcâie și a ieșit pe ușă ca o săgeată. Call și-a dat seama că respira greu, de parcă ar fi fugit. Și peste încă o clipă chiar fugea, după Tamara.

— Havoc! a strigat el. Hai cu mine! Prinde-o! Adică, nu îi face nimic. Mușc-o doar puțin!

Havoc a scos un urlat, dar Aaron – după ce i-a aruncat lui Call o privire scârbită – l-a apucat de zgardă. Makarul s-a aruncat asupra lupului, în timp ce Call năvălea pe coridor chiar la timp ca să vadă cozile Tamarei dispărând în capătul holului. A pornit după ea, dar știa că din cauza piciorului nu ar fi putut s-o prindă din urmă.

În timp ce fugea, furia îi umplea și mai tare pieptul. Tamara nu avea deloc cuvânt și era groaznică. S-ar fi așteptat ca prietenii lui să fie supărați, dar nu se aștepta *să-l trădeze*. Junghiuri groaznice de durere îi străbăteau piciorul; a alunecat și a căzut în genunchi și o clipă – doar o clipă – s-a gândit la ce ar fi în stare să facă pentru a avea picioare bune, pentru a scăpa de dureri. Ce ar face pentru asta? Ar putea să omoare pe cineva? Ar putea să uite de lista cu Principele Întunericului?

— Call?

A simțit o mână pe umăr, care apoi l-a apucat de braț și l-a ridicat în picioare. Alex Strike, arătând impecabil ca întotdeauna, cu uniforma imaculată, avea un aer îngrijorat.

— Ce faci aici?

— Tamara..., a găfâit Call.

— S-a dus spre biroul lui Rufus, a spus Alex, arătând spre ușile duble de fier și aramă. Ești sigur că ar trebui să...

Dar Call deja plecase în fugă pe lângă el. Știa exact unde se află biroul lui Rufus. A străbătut în viteză ultimul coridor și a dat ușa de perete.

Tamara stătea în mijlocul camerei, chiar în centrul covorului rotund care se afla pe podea. Rufus era rezemat de birou, luminat de

la spate de strălucirea lămpilor. Părea foarte grav.

Call s-a oprit brusc. Se uita de la unul la altul.

— Nu poți, i-a spus el Tamarei. Nu poți să-i spui.

Tamara și-a îndreptat umerii.

— Trebuie s-o fac, Call.

— *Ai promis*, a spus Call înecat de furie.

Se gândise la un moment dat că Aaron va veni după el, dar nu venise, și acum se simțea deodată groaznic de singur, stând față în față cu Tamara și cu Rufus, de parcă ar fi fost dușmani. A simțit o furie uriașă față de Tamara. Niciodată nu își dorise să se supere pe ea sau să aibă secrete față de Rufus. Niciodată nu-și dorise să se afle în această situație. Și niciodată nu a vrut să creadă că Tamara nu e o persoană de încredere.

— Se pare că se întâmplă ceva foarte serios aici, a spus Rufus.

— Nimic, a spus Call. Nu se întâmplă nimic.

Rufus s-a uitat și el când la Call, când la Tamara. Call știa pe care dintre ei o să-l creadă Rufus. Știa chiar și în care dintre ei ar trebui să aibă încredere Rufus.

— Bine, a spus Tamara. O s-o spun direct. Alastair Hunt este cel care a încercat să fure Alkahestul și, dacă n-o să-l oprim, o să încerce din nou să-l fure.

Sprâncenele Maestrului Rufus s-au ridicat.

— De unde știi asta?

— Fiindcă, a spus Tamara, fără să ia în seamă privirea ucigătoare a lui Call, așa ne-a spus Call.



CAPITOLUL OPT

Magii au trimis-o pe Tamara înapoi în camera ei. Ea a plecat fără să se uite la Call, cu capul în pământ și cu umerii căzuți. El nu i-a adresat niciun cuvânt. A trebuit să mai rămână, ca să răspundă la nesfârșitele întrebări despre ce văzuse și ce nu văzuse, despre cum se comportase Alastair și dacă vorbise vreodată despre Constantine Madden. Call a fost întrebat dacă știa că tatăl lui și Constantin au fost odată prieteni și, mai ales, dacă Alastair i-a vorbit vreodată despre mama lui, Sarah, într-un fel care să sugereze că ar fi vrut s-o aducă înapoi din morți.

— Ar fi posibil așa ceva? a întrebat Call, dar nimeni nu i-a dat un răspuns clar.

Call era sigur că dacă Aaron – și poate chiar și Tamara – ar fi fost dispuși să creadă că Alastair nu face parte din echipa Inamicului, toți maeștrii erau convinși că e trădător. Sau nebun. Sau un trădător nebun.

Nici dacă și-ar fi pus în cap să-l discrediteze pe Alastair, astfel încât nimeni să nu-l mai creadă atunci când ar spune că sufletul lui

Constantine Madden se află în Call, nu ar fi putut s-o facă mai bine. Numai lucrul ăsta ar fi trebuit să-l facă fericit, dar nu se simțea fericit. Nimic nu-l făcea fericit. Era supărat pe el însuși, și era și mai supărat pe Tamara.

Se făcuse târziu când l-au lăsat în sfârșit să plece, iar Maestrul Rufus l-a condus înapoi în camera lui.

— Înțeleg acum de ce nu ai vrut să-l vezi pe tatăl tău când a venit aici, a spus el.

Call nu a răspuns. Adulții aveau o plăcere uimitoare de a spune niște chestii evidente și, tot așa, să-ți spună ceva de care și-au dat ei seama.

— Trebuie să te asigur că tu nu ai nicio problemă, Callum, a spus Rufus. Nimeni nu se aștepta la tine să dezvălui secretul tatălui tău, dar povara asta nu ar fi trebuit să apese niciodată pe umerii tăi.

Call a rămas tăcut. Vorbise ore la rând și nu mai avea nimic de spus.

— Tatăl tău a devenit foarte excentric după război. Poate că niciunul dintre noi nu a vrut să vadă cât de extrem a devenit comportamentul lui. Când lucrezi cu elementele, așa ca noi, există multe riscuri. Putem să modelăm lumea după dorința noastră. Dar mintea poate să ne fie foarte afectată.

— Nu e nebun, a spus Call.

Maestrul Rufus a tăcut și s-a uitat lung la Call.

— În locul tău aș avea grijă să nu spun asta cuiva, i-a spus Maestrul Rufus. E mai bine ca lumea să creadă că e nebun decât să creadă că e de partea Inamicului.

— Dumneavoastră credeți că e nebun? l-a întrebat Call.

— Nu pot să mi-l imaginez pe Alastair în aceeași echipă cu Constantine, a răspuns Rufus, după un moment de tăcere. Eu i-am învățat pe amândoi. Erau într-adevăr prieteni. Nimeni nu s-a simțit mai trădat de transformarea lui Constantine în Inamic decât Alastair. Nimeni nu a fost mai hotărât decât Alastair să-l distrugă pe Constantine – mai ales după ce Sarah a fost ucisă. Nu există trădare

mai mare decât trădarea unui prieten.

Call s-a uitat la Rufus, simțindu-se amețit. Se gândea la Aaron, care fusese născut pentru a-l nimici pe Call. Era destinat pentru asta, chiar dacă nu știa.

— Unii oameni sunt sortiți să fie prieteni, alții să fie dușmani, a spus Rufus. Până la urmă, universul pune lucrurile la punct.

— Totul în echilibru, a murmurat Call.

Era o zicală a alchimiștilor.

— Exact.

Rufus i-a pus mâna pe umăr lui Call, fapt care l-a surprins așa de tare, încât a tresărit.

— O să te descurci?

Call a dat din cap și s-a strecurat în camera lor. Era goală; amândoi, și Aaron și Tamara, intraseră în dormitoare, ușile erau închise. S-a dus în camera lui și s-a întins pe pat îmbrăcat. Havoc dormea deja pe pătură. Call l-a scos pe Miri din teacă și l-a ținut în dreptul ochilor, uitându-se la arabescurile și la gravurile din metalul lamei lui. *Pace.*

A lăsat mâna să-i cadă pe pat și a închis ochii, prea obosit ca să-și mai bată capul să se dezbrace.



S-a trezit a doua zi la primul clinchet al clopoțelului, ceea ce însemna că deja întârziase la masă. Aseară nu mâncase prea mult, iar acum îi era cam rău, de parcă ar fi primit câțiva pumni în stomac, nu de nemâncare.

Și-a pus o altă uniformă și s-a încălțat cu ghetele.

Nici Aaron și nici Tamara nu îl așteptau în camera comună.

Fie că se hotărâseră amândoi să-l urască, fie nu știau că se întorsese aseară în camera lui.

Cu lupul lui Călăreț al Haosului după el, Call a pornit pe drumul spre Refectoriu, simțindu-și piciorul înțepenit. Era plin de ucenici

acolo. Studenții din Anul de Fier, cu uniformele lor cenușii, mișunau peste tot, încă uimiți de pufoșenia grămezilor de licheni de diferite culori și căscau gura la feliile uriașe de ciuperci care se frigeau pe grătar. Câțiva studenți din anii de Argint și de Aur stăteau în grupuri, abia întorși din misiune și aveau un aer așa de disprețuitor, de ziceai că erau deja maeștri.

Aaron stătea la masă cu alți câțiva studenți din Anul de Aramă. Era acolo Celia, alături de Gwenda, Rafe, Laurel și Jasper. Farfuriile de pe masa lor erau golite.

Tamara era la o altă masă, cu Kimiya și prietenii acesteia. Call se întreba dacă le povestise și lor despre Alastair și despre el și ce eroină era ea, dar în momentul acesta era prea târziu să mai facă ceva. Cu un suspin, a început să-și adune în farfurie niște tuberculi violeți copti, care miroseau cam ca un ovăz fiert și niște licheni cu aromă de șuncă pentru Havoc. A mâncat în picioare, ca să nu fie nevoit să se așeze lângă cineva. I se părea că nicăieri nu e bine-venit.

Când a sunat clopoțelul pentru a doua oară, Call s-a îndreptat spre locul în care stătea Maestrul Rufus, cu ceilalți magi.

— A, a făcut Maestrul Rufus, chemându-i pe Aaron și Tamara cu un gest al mâinii. E timpul să începem lecțiile.

— Ura, a spus Call cu sarcasm.

Maestrul Rufus l-a privit cu reproș, s-a ridicat și i-a condus afară din Refectoriu. Call, Aaron și Tamara s-au înșirat după el ca o coadă șovăitoare și nefericită de cometă.

— Ești ok? l-a întrebat Aaron, împingându-l ușor cu umărul pe Call, în timp ce coborau după Maestrul Rufos pe niște scări săpate în piatră.

Treptele coborau în spirală. Pe tavan se aflau mici salamandre strălucitoare. Call s-a gândit din nou la Warren.

— Depinde, a spus Call. Ești de partea mea sau de partea ei?

A aruncat o privire spre Tamara, care ținea buzele strânse.

Avea aerul că e gata să-l împingă pe scări pe Call.

Aaron era vizibil supărat.

— Chiar trebuie să fie două părți adverse?

— În clipa în care ea se duce să-l pârsască pe tata, da, trebuie să fie două tabere! a șuierat Call. Nimeni nu ar fi făcut asta dacă îmi era cu adevărat prieten. A promis că păstrează secretul și a mințit. E o mincinoasă.

— Și nimeni care ar fi prieten cu Aaron nu ar proteja pe cineva care vrea să-l omoare! a izbucnit Tamara.

— Și iar *mincinoasă*, fiindcă, dacă erai prietena mea, m-ai fi crezut când ți-am spus că Alastair nu vrea să facă asta!

Pe fața Tamarei a apărut o expresie mai urâtă decât furia. Era milă.

— Nu ești obiectiv, Call.

Nici tu nu ești! era gata să strige Call, dar Maestrul Rufus se întorsese la ei și se apropia amenințător.

— Nu vreau să mai aud un cuvânt despre Alastair Hunt de la niciunul dintre voi, a spus el. Altfel veți sta să separați nisip în loc să luați cina.

Call își petrecuse prima săptămână la Magisterium separând nisip și gândindu-se în secret că mai degrabă s-ar bate cu un elemental al haosului. Și-a ținut gura și la fel au făcut Tamara și Aaron. Tamara avea un aer sumbru, iar Aaron părea trist. Își rodea unghiile, ceea ce nu făcea decât când era cu adevărat tulburat.

— Acum, a spus Maestrul Rufus, întorcându-se.

Call și-a dat seama că ajunseseră într-o grotă imensă, și nici măcar nu observase. Pereții erau acoperiți de mușchi spongios, albastru ca cerul. Maestrul Rufus a început să se plimbe cu mâinile la spate.

— Știm cu toții că, pentru a folosi un element, avem nevoie de o contragreutate, ceva care să îți mențină echilibrul, astfel încât acel element să nu pună stăpânire pe tine. Corect?

— Te împiedică să devii Devorat. Ca tipul ăla cu focul, a spus Aaron, referindu-se la creatura aceea monstruoasă de flăcări pe care o întâlnești în peșterile adânci de sub Magisterium.

Maestrul Rufus a părut îndurerat.

— Da, ființa aceea a fost odinioară Maestrul Marcus. Sau, cum i-ai spus tu, „tipul ăla cu focul“. Dar trebuie să mai știm ceva, nu?

— E un oponent, a spus Tamara, răsucindu-și codița. Ca să te poată împinge în direcția opusă. Cum e focul pentru apă.

— Iar contragreutatea haosului este..., a întrebat Rufus, uitându-se dur la Aaron.

— Call, a spus Aaron. Adică, contragreutatea mea este Call. Nu pentru toți e Call. Dar contragreutatea haosului e o persoană. Dar nu întotdeauna e... Call.

— Elocvent ca întotdeauna, a spus Rufus. Există vreo problemă legată de contragreutate?

— E dificil să-ți găsești vreuna?

Aaron era clar că bâjbâie, dar Call s-a gândit că s-ar putea să aibă totuși dreptate. Se părea că e greu să găsești foc, de exemplu. Poate magii adulți aveau voie să aibă la ei brichete.

— Îți limitează puterea, a spus Tamara.

Maestrul Rufus a dat din cap spre ea, sugerând că a dat răspunsul corect.

— Tocmai limitarea puterilor te face să fii în siguranță, a spus el. Acum, care este *opusul* unei contragreutăți?

Tamara avea și la asta răspuns și făcea pe deșteaptă.

— Ce am făcut noi anul trecut cu nisipul.

Call ar fi vrut să se strâmbe la ea, dar era sigur că ar fi fost văzut. Asta era problema în clasele cu doar trei elevi.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Accelație simpatetică, o numim noi. Foarte periculoasă, deoarece te atrage în adâncul elementului. Îți dă putere, dar prețul poate fi foarte scump.

Call spera că nu va începe o predică despre ce problemă fusese el atunci și ce problemă e și acum.

Dar Maestrul Rufus a trecut de asta.

— Ceea ce aș vrea eu să faceți cu toții este să vă antrenați folosindu-vă de contragreutăți. Mai întâi, să vă adunați câte ceva

care reprezintă fiecare element. Aaron, asta o să fie ceva mai greu pentru tine, întrucât l-ai ales pe Call să fie contragreutatea ta.

— Hei! a făcut Call.

— Am vrut să spun numai că e mai greu să lucrezi când contragreutatea ta e o persoană. Acum căutați-vă contragreutățile.

Call s-a dus către marginea grotei și a găsit acolo o piatră. Aer era peste tot în jurul lui, așa că pe ăsta îl rezolvase. Focul și apa erau mai complicat de obținut, dar s-a folosit de magie și a transformat niște apă din bazinul mîlos al peșterii într-un glob de foc pe care l-a făcut să stea lângă capul lui. Apoi a luat o rădăcină ca s-o aprindă la foc cu ajutorul magiei, atunci când va fi cazul.

S-a întors acolo unde stăteau și ceilalți. Normal că ei terminaseră înaintea lui.

— Foarte bine, a spus Maestrul Rufus. Să începem cu magia aerului. O să folosesc magia aerului ca să vă ridic în văzduh pe fiecare – dar voi folosiți contragreutatea. Ea o să fie singurul contact cu magia pământului. De îndată ce simțiți nevoia să vă folosiți contragreutatea, coborâți.

Unul câte unul, au fost ridicați în aer. Call auzea aerul șuierându-i pe la urechi și simțea amețela plăcută a zborului. Zborul era preferatul lui din toată magia. În aer, piciorul nu îl mai deranja. A început să folosească magia aerului, desenând tot felul de modele colorate, nori, și apoi a zburat printre ele. Cu cât folosea mai multă magie, cu atât își dădea seama ce ușor e să devii Devorat. I se părea că nu mai are mult și va deveni una cu aerul. Acolo se putea relaxa și putea fi purtat de el ca o frunză ușoară. Toate grijile și temerile lui ar dispărea și ele.

Nu trebuia decât să dea drumul pietrei pe care o avea la el.

— Call.

Maestrul Rufus se uita în sus la el.

— Antrenamentul s-a terminat.

Call s-a întors și a văzut că Tamara și Aaron erau deja jos. A luat piatra în mână și s-a lăsat pătruns de greutatea conexiunii ei cu

pământul, coborând lent până când a ajuns la pământ, cu durerea din picior prezentă ca întotdeauna.

Rufus l-a măsurat cu privirea.

— Toată lumea, bravo, a spus el. Acum, Aaron, noi doi vom încerca un exercițiu cu haosul. Ceva mărunț.

Aaron a dat din cap, părând puțin emoționat.

— Nu trebuie să-ți faci griji, a spus Rufus, apoi le-a făcut semn să elibereze mijlocul încăperii. Dacă am înțeles eu bine, anul trecut ai doborât o mulțime de Călăreți ai Haosului când te-ai luptat cu Maestrul Joseph.

— Da, dar...

Aaron și-a ciugulit unghiile.

— Atunci am făcut-o fără să am contragreutate.

— Nu e așa. Call era acolo.

— E adevărat, a spus Tamara. Practic, Call te ținea la pământ.

— Probabil că te-ai folosit instinctiv de magia lui, a spus Rufus. Contragreutatea haosului este o ființă umană deoarece contragreutatea vidului este sufletul. Când vei folosi magia haosului, va trebui să cauți un suflet de om care să te echilibreze. Fără o contragreutate, ai putea foarte simplu să fii înghițit de propria ta magie și să mori.

— Asta sună cam... prost, a spus Aaron.

S-a dus în mijlocul încăperii și, după o clipă, Call s-a dus lângă el. Stăteau acolo în picioare, umăr la umăr, simțindu-se aiurea.

— Dar nu vreau să-i fac rău lui Call.

— N-o să-i faci.

Maestrul Rufus s-a dus spre un colț al grotei, de unde a venit cu o cușcă. În cușcă era un elemental – o șopârlă cu niște zimți rotunjiți de-a lungul ei. Ochii ei erau aurii strălucitori.

— *Warren?* a întrebat Call.

Maestrul Rufus a așezat cușca pe podea.

— O să faci să dispară acest elemental. Să-l trimiți în regatul haosului.

— Dar este *Warren*, a protestat Call. O cunoaștem pe șopârla asta.
— Da, nu prea cred că vreau să fac... asta, a spus Aaron. Nu aș putea să fac să dispară o piatră sau ceva de genul ăsta?

— Aș vrea să te văd lucrând cu ceva mai substanțial decât atât, a spus Rufus.

— Warren nu vrea să dispară, a spus șopârla. Warren are să-ți spună lucruri importante.

— Ați auzit? Are să ne spună lucruri importante, a spus Aaron.

— Dar tot el e un mincinos, a precizat Tamara.

— Da, păi tu știi cum e cu mincinoșii, nu? a izbucnit Call.

Obrajii Tamarei s-au îmbujorat, dar nu i-a răspuns.

— Nu vă amintiți cum ne-a dus Warren într-o altă peșteră, în care Devoratul era gata să ne omoare?

Aaron s-a uitat pieziș spre Call.

— Nu vreau să fac asta, a șoptit el.

— Nu poți s-o faci, a murmurat Call încet.

— *Ceva* trebuie să fac.

Aaron părea puțin panicat.

— Fă să dispară cușca, a răspuns Call, vorbind în continuare încet.

— Ce?

— M-ai auzit.

Call l-a apucat pe Aaron de braț.

— Fă-o!

Maestrul Rufus și-a îngustat ochii.

— Call...

Mâna lui Aaron a țâșnit în față. Un tentacul întunecat a ieșit din palma lui, apoi a explodat în față, învăluind cușca, iar Warren nu s-a mai văzut. Call a simțit un fel de presiune în piept, de parcă ar fi avut acolo o bandă de cauciuc de care trăgea Aaron. Oare asta însemna să fii contragreutate?

Fumul a început să se disperseze. Aaron a lăsat mâna în jos exact la timp ca să vadă coada lui Warren dispărând printr-o crăpătură din peretele grotei. Cușca dispăruse, locul unde se aflase era acum

gol.

Rufus a ridicat mirat din sprâncene.

— Nu voiam să trimiți și cușca în haos, dar... foarte bine.

Tamara se uita fix la locul de unde dispăruse cușca lui Warren. În altă situație, Call s-ar fi uitat la ea liniștitor, dar nu acum.

— Care e limita puterii lui Aaron? a întrebat ea pe neașteptate. Adică, ce poate să facă? Poate să trimită tot Magisteriumul în vid?

Maestrul Rufus s-a întors spre ea, cu sprâncenele stufoase îmbinate de uimire.

— Sunt trei lucruri care fac ca un mag să fie mare. Unul este controlul lor foarte bun, altul este imaginația, iar al treilea este izvorul lor de putere. Una dintre cele mai mari provocări pentru noi este să aflăm răspunsul la întrebarea ta. Ce poate să facă Aaron, înainte de a fi tras înapoi de contragreutatea lui? Ce poate face Call? Ce putem face noi? Există un singur mod de a afla toate acestea – antrenamentul. Acum, haideți să încercăm să lucrăm cu pământul.

Call a oftat. Se părea că o să mai dureze ceva.

↑≈△○@

După ce au terminat în sfârșit antrenamentele, cei trei ucenici au plecat din grotă. Call era epuizat și rămăsese în urma celorlalți. Piciorul îl durea, capul îl durea și s-a oprit lângă un bazin cu pești fără ochi.

— Voi n-aveți nicio treabă, le-a spus el peștilor care înotau încet, palizi în lumina difuză a mușchiului.

Suprafața apei s-a rupt deodată și un pește a fost tras în aer de o limbă lungă și roz. Call s-a uitat în sus și l-a văzut pe Warren atârnat de o stalactită.

Elementalul a clipit în jos, spre el.

— Sfârșitul e mai aproape decât crezi tu, i-a spus el.

— Ce? a întrebat Call, convins că nu a auzit bine.

— Sfârșitul e mai aproape decât crezi tu, a repetat șopârla. Apoi a

țâșnit ca o săgeată printre formațiunile stâncoase de pe tavanul peșterii.

— Hei, noi te-am ajutat! a țipat Call după el, dar Warren nu s-a mai întors.

↑ ≈ Δ ○ @

La cină, Call a stat la masă cu Aaron, Jasper și Celia, în timp ce Tamara s-a așezat iar lângă sora ei. Call simțea efectiv valuri de răceală radiind din spatele ei, ori de câte ori se uita în direcția aceea.

— Ce te tot uiți la Tamara? a întrebat Celia, înțepând cu furculița o ciupercă de un galben strident.

— Fiindcă le-a spus magilor să-l ancheteze pe taică-său, a spus Jasper. Call a tresărit, s-a întors spre el și i-a aruncat o privire urâtă.

Jasper a zâmbit angelic.

— Să-l ancheteze pentru ce?

Ochii Celinei se rotunjiseră de uimire.

Call nu a spus nimic. Dacă ar fi încercat să explice sau să caute niște scuze, n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Dar se întreba cât de mult știe Jasper despre toate astea. Poate că el și Tamara erau din nou prieteni la cataramă. Era foarte potrivit pentru Tamara să aibă un prieten ca Jasper.

Jasper se pregătea să mai facă un comentariu, dar Aaron l-a oprit cu un „Ține-ți gura” amenințător.

— Nu știi ce a făcut, a recunoscut Jasper. Dar am auzit câte ceva de la magi. Ei spuneau că echipa de căutare pe care au trimis-o nu a găsit nimic. Se pare că a dispărut.

— A dispărut? a șoptit Celia ca un ecou, uitându-se spre Call și așteptându-se ca el să spună ceva.

Call se uita încruntat în farfurie și pe marginea acesteia apăruseră mici crăpături din cauza furiei lui. Era mag de anul doi, trecuse de Poarta Controlului; știa că n-ar trebui să-și piardă așa stăpânirea. Și, cu toate acestea, ar fi vrut ca Jasper să vorbească în continuare,

fiindcă se părea că el știe mai bine ca el ce se întâmplase cu Alastair.

— Mda, presupun că cineva l-a avertizat, a continuat Jasper, uitându-se spre Call, ca să fie clară aluzia.

— Call nu a avertizat pe nimeni, a spus Aaron. A fost tot timpul cu noi. Și nu te mai prefacă că le știi pe toate, fiindcă nu știi nimic.

— Știu mai multe decât tine, a șuierat Jasper cu ochii la Aaron. Știu că nu te poți baza pe el.

Call a simțit un fior pe șira spinării, fiindcă Jasper avea dreptate.

Nici măcar el nu se putea baza pe sine însuși.



În noaptea aceea, Call s-a culcat pe canapeaua din camera comună. Rufus le dăduse ceva de citit despre epoca baronilor-hoți din politica magilor, care durase până acum vreo douăzeci de ani, dar Call nu se putea concentra. Literele parcă pluteau pe paginile cărții, iar marginea copertilor se umplea din când în când de flăcări minuscule, pe care el le stingea grăbit. Furia și frica lui pârliseră coperta, care acum era acoperită de o cenușă neagră ce îi înnegrise degetele.

Tamara se făcuse nevăzută după cină, iar Aaron plecase la bibliotecă să-și facă tema. Îl invitasă și pe Call să vină cu el, dar asta doar fiindcă Aaron era amabil de felul lui și nu se putea stăpâni să facă gesturi amabile. Call știa că era mai bine să rămână singur. Numai el și Havoc, pe canapea, lupul ghemuit la picioarele lui, gâfâind relaxat, cu ochii lui strălucitori luminând în semiobscuritatea camerei.

Tocmai când se convinsese că o să dea iar foc cărții, ușa s-a deschis. Era Alex Strike, cu părul lui castaniu răvășit ca de obicei – lui Call îi părea rău pentru el din cauza asta – și cu o expresie curioasă întipărită pe față.

Call a ascuns cartea de istorie sub o pernă și s-a ridicat în fund, cu grijă să nu-l deranjeze pe Havoc. Întrucât era asistentul lui Rufus,

Alex era singurul care avea acces în cameră, în afară de Rufus. Dar până acum nu mai apăruse niciodată pe aici.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Call.

Alex s-a așezat pe canapeaua din fața lui Call și a aruncat o privire spre ușile închise de la dormitoarele lui Aaron și Tamara.

— Colegii tăi sunt plecați?

Call a dat din cap, fără să-și dea seama ce voia. Poate dăduse de necazuri. Poate Alex avea vreun mesaj de la Rufus. Poate exista în Magisterium vreun ritual tâmpit de anul doi în care trebuia să stai legat toată noaptea de o stalactită.

— E vorba despre tatăl tău, a spus Alex. Am aflat despre Alkahest. Știu că magii îl caută.

Call s-a uitat în jos la Havoc, care a mârâit din gât.

— Toată lumea știe despre asta? a întrebat Call, cu gândul la Jasper.

Alex a scuturat din cap.

— Nu știe nimeni cât de serioase sunt lucrurile.

— Tatăl meu nu a făcut asta, a spus Call. Nu e așa cum spun ei. Nu e în echipă cu Inamicul. Nu e în echipă cu nimeni.

Peste fața lui Alex a trecut repede o expresie ciudată, de parcă abia acum își dădea seama ce periculos este să vorbească cu Call despre asta.

— Te cred, a spus el în cele din urmă. De asta tu ar trebui să-i trimiți vorbă tatălui tău să stea ascuns. Dacă îl gălesc, o să-l omoare.

— Ce? a făcut Call, deși auzise foarte clar ce îi spusese.

Alex a clătinat din cap.

— Alkahestul a dispărut. Dacă îl vor găsi la el, n-or să-și mai bată capul cu închisoarea. O să-l omoare imediat ce vor da de el. De-asta m-am gândit că ar trebui să știi și tu. Să-l avertizezi, până nu e prea târziu.

Call se întreba de unde știa Alex toate lucrurile astea, dar apoi și-a adus aminte că mama lui vitregă făcea parte din Adunare. Așa că s-a mulțumit să întrebe:

— De ce vrei să mă ajuți?

— Fiindcă și tu m-ai ajutat, a spus el. Trebuie să plec.

Call a dat din cap și Alex a ieșit din cameră.

Dacă Alastair ar fi fost ucis de magi, era numai vina lui Call. Trebuia să facă ceva, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea că nu există nicio metodă sigură de a-i trimite un mesaj lui Alastair. Maestrul Rufus era cu ochii în patru – s-ar fi folosit de asta tocmai ca să pună mâna pe Alastair. Dar dacă ar fi putut să-l găsească la timp pe tatăl său, poate ar fi reușit să-l avertizeze personal.

Gândul la Alastair l-a făcut pe Call să-și amintească de camera din pivniță, pregătită pentru ritual, și de patul mic din colț, numai bun pentru un copil de treisprezece ani. L-a făcut să-și amintească de scheunatul lui Havoc și de sunetul pe care l-a făcut capul lui taică-său când s-a izbit de perete.

Dacă îl găsea pe taică-său și dacă el avea Alkahestul, oare ce ar fi făcut cu el?

Call știa că trebuie să se gândească foarte bine. El îl cunoștea pe tatăl său mai bine decât oricine. Ar fi trebuit să poată intui unde se ascunde Alastair. Trebuia să fie un loc izolat, un loc pe care îl cunoaște foarte bine. Un loc unde magii nici nu s-ar gândi să-l caute. Unul la care să fie greu de ajuns.

Call s-a îndreptat de spate.

Alastair cumpărase o grămadă de rable antice de la care să folosească anumite piese – mult prea multe pentru a fi depozitate în garajul casei sau la magazinul lui, așa că închiriasse un hambar dărăpănat de la o doamnă în vârstă, aflat cam la șaizeci și ceva de kilometri de casa lor... și a plătit cash. Hambarul ăla putea să fie o ascunzătoare perfectă – Alastair chiar dormise acolo de câteva ori, când lucra până noaptea târziu.

Call s-a dat jos de pe canapea, făcându-l pe Havoc să se rostogolească pe jos cu un mârâit nervos. S-a întins la el și l-a bătut ușor pe ceafă.

— Nu-ți face griji, băiatule, i-a spus el. Tu vii cu mine.

S-a dus în dormitor și și-a scos geanta de pânză de sub pat. A îndesat repede câteva haine în ea, l-a băgat acolo pe Miri, și, după o clipă de gândire, s-a întors în camera principală și a luat de acolo și chipsurile care mai rămăseseră în punga de Ruffles. Trebuia să aibă ceva de mâncare la el.

Tocmai își aruncase geanta pe umăr, când ușa s-a deschis din nou și au intrat Tamara și Aaron. Aaron avea în brațe un teanc de cărți, ale lui și ale Tamarei, iar ea râdea de ceva ce îi spusese el. O secundă, până să dea cu ochii de Call, amândoi păreau liniștiți și fericiți, iar el a simțit cum i se strânge stomacul. Nu aveau nevoie de el, nici ca prieten, nici ca o parte a grupei lor de studiu, ca nimic, era doar un prilej de ceartă și de conflict pentru ei.

Tamara l-a văzut prima, iar zâmbetul i s-a șters de pe față.

— Call.

Aaron a închis ușa după ce au intrat și a așezat cărțile pe masă. Când s-a îndreptat, a început să se holbeze la ghetetele pe care Call le avea în picioare și la geanta din mâna lui.

— Unde te duci? l-a întrebat el.

— Voiam să mă duc să-l plimb pe Havoc, a spus Call, arătând cu un gest către lupul care se repezise bucuros la ei.

— Și ai nevoie de bagaj pentru o săptămână ca să faci asta? Tamara a arătat spre geanta lui.

— Ce se întâmplă, Call?

— Nimic. Uite, nu trebuie să... nu trebuie să știi tu asta. Așa, când o să te întrebe Maestrul Rufus ce e cu mine, nu va trebui să minți.

Tamara a scuturat din cap.

— Nu e așa. Suntem un grup. Trebuie să vorbim unul cu altul.

— De ce? Ca să putem să spunem tuturor secretele noastre? a întrebat Call și a văzut că Tamara tresare. Știa că se comportă ca un nesimțit, dar nu putea să se oprească. Iar?

— Asta depinde de ce vrei să faci.

Aaron ținea fălcile încleștate, așa cum Call îl mai văzuse rareori.

De obicei, Aaron era așa de iertător, așa de incredibil de *drăguț*, încât Call uita adesea că sub învelișul acela se ascundea oțelul care făcea din el un Makar.

— Fiindcă, dacă e ceva care te pune în pericol, atunci o să-i spun eu însumi Maestrului Rufus. Și atunci poți să te superi pe mine, nu pe ea.

Call a înghițit în sec. Aaron și Tamara stăteau cu fața la el, blocând ușa.

— Vor să-l omoare pe tata, a spus el.

Sprâncenele lui Aaron s-au ridicat de uimire.

— Poftim?

— Cineva – și nu pot să vă spun cine, va trebui să mă credeți pe cuvânt – mi-a spus că Alkahestul a dispărut. Și din moment ce tatăl meu a fugit, nu o să-l mai bage la închisoare și nici n-or să-i mai facă proces...

— Alkahestul a dispărut? a repetat Tamara ca un ecou. Tatăl tău chiar l-a furat?

— Există și o închisoare pentru magi? a întrebat și Aaron, cu ochii mari.

— Un fel de. Se cheamă Panopticon, a spus Tamara întunecată. Nu știu prea multe despre asta, doar că e un loc unde ești mereu supravegheat. Niciodată nu ești singur. Dacă tatăl tău chiar a...

— Nu contează, a spus Call. Or să-l omoare.

— De unde știi asta? l-a întrebat Tamara.

Call s-a uitat lung la ea.

— Un prieten – un prieten *adevărat* – mi-a spus că a auzit asta.

Ea s-a albit la față.

— Și ce vrei să faci?

— Trebuie să-l găsesc și să recuperez Alkahestul înainte să-l omoare.

Call și-a așezat mai bine geanta pe umăr.

— Dacă îl duc înapoi la Collegium, aș putea să-i conving pe magi că tata nu reprezintă o amenințare pentru ei – sau pentru tine. Îți jur,

Aaron, tata nu ți-ar face rău niciodată. *Îți jur* că e așa.

Aaron și-a trecut mâna peste față.

— Nici noi nu vrem să i se întâmple ceva tatălui tău.

— *Să moară, nu să i se întâmple ceva*, a insistat Call. Dacă nu îl găesc, o să fie ucis.

— Vin cu tine, a spus Tamara. În zece minute îmi fac bagajul.

Nu vreau să vii cu mine. Call nu a spus-o cu voce tare. Nici măcar nu era sigur că asta voia. Dar era sigur că încă mai era supărat pe ea. A clătinat din cap.

— De ce ai face asta?

— E vina mea. Ai dreptate. Dar pot să te ajut să scapi de magi cât timp îl cauți pe tatăl tău și pot să te ajut să-i convingi pe cei de la Collegium să își ia înapoi Alkahestul și să nu-l mai hăituiască pe tatăl tău. Părinții mei sunt în Adunare.

A făcut un pas spre camera ei.

— Dă-mi numai zece minute.

— Sper că nu vă închipuiți că eu o să stau aici în timp ce voi plecați în misiune, nu? a spus Aaron. Data trecută m-ați salvat amândoi. Acum e timpul să ajut și eu.

— Tu în niciun caz nu vii, a spus Call. Tu ești Makarul. Ești mult prea valoros ca să bântui în toate părțile în căutarea tatălui meu, cu atât mai mult cu cât toată lumea se teme că el îți vrea răul.

— Eu sunt Makarul, a spus Aaron, și lui Call i s-a părut că în cuvintele lui răsună toate cuvintele auzite de Aaron în vara aceea. Eu sunt Makarul și datoria mea este să-i apăr pe oameni, nu invers.

Call a oftat și s-a așezat pe canapea. Își imaginase că avea să urmeze o lungă călătorie, cu autobuze, cu mers pe jos, cu singurătate și cu nimeni altcineva care să-i țină companie în afară de Havoc. Cu nimic care să-i distragă atenția de la vocea aceea pe care o auzea în cap: *Tatăl tău va muri. Tatăl tău s-ar putea să te vrea mort*. Apoi s-a gândit cum ar fi să vină Aaron și Tamara cu el, la siguranța lui Aaron, la remarcile haioase ale Tamarei, și s-a simțit un pic mai ușurat. Dar nu voia să arate cât de ușurat se simțea.

— Numai nu întârziați prea mult. Dacă e să mergem, trebuie să plecăm mai repede de aici. Acum. Până să observe cineva.

Cu un scheunat, Havoc s-a trântit pe podea, evident dezamăgit de atâta vorbărie. Havoc era un lup de acțiune.

Peste câteva minute, Aaron și Tamara au revenit din camerele lor cu bagajul.

— Bine că am făcut pietrele astea ca Aaron să nu poată fi văzut, a spus Tamara, deschizând pumnul și arătându-le o mică grămăjoară de pietre. Și e bine că am ocazia să mă antrenez.

Call s-a ridicat în picioare oftând greu.

— Sunteți amândoi siguri că vreți să faceți asta?

— Suntem siguri, Call, a spus Aaron. Tamara a dat din cap.

Havoc a lătrat o dată, ca și cum ar fi spus că și el e sigur.



Singura poartă din Magisterium care rămânea deschisă noaptea era Poarta Misiunii, pe unde ieșeau și intrau studenții mai mari când se întorceau din misiuni și bătălii. Call, Aaron și Tamara s-au îndreptat spre ea cu pas domol, ca să dea impresia că se duc la Galerie, să mănânce dulciuri și să se uite la film. Au trecut pe lângă Celia, Rafe și Jasper, care erau adânciți într-o discuție, pe lângă niște studenți mai mari, care râdeau și sporovăiau despre lecțiile lor.

Pasajul se bifurca, un coridor mergea spre Galerie, celălalt spre Poarta Misiunii. Aaron s-a oprit o clipă, să se uite în jur, ca să se asigure că nu se uită nimeni după ei, apoi s-a strecurat pe coridorul care ducea spre exterior. Tamara și Call s-au repezit așa de grăbiți după el, încât s-au înghesuit unul într-altul și a trebuit apoi să stea să se despartă, ei și Havoc, ca să poată avansa. După ce s-au răsfirat, toți au început să chicotească, chiar și Tamara și Call. Aaron părea încântat.

Dar aerul lui încântat nu a durat prea mult. Au mers în vârful picioarelor prin coridorul îngust. Aerul devenea încet-încet mai cald,

iar Call începea să simtă mirosul de stânci încălzite de soare, de frunze putrede și de aer curat. Coridorul urca ușor și acum începeau să se vadă stelele dincolo de Poarta Misiunii.

Dar s-au oprit brusc. În fața lor se ivise de nicăieri o față care rânjea.

— Interesant că ne întâlnim aici, a spus Jasper.

— Asta-i o replică penibilă și fumată, Jasper, și tu știi asta, a spus Call.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Aaron. Ne-ai urmărit?

— Fiindcă știam că până la urmă Call o să facă ceva, a spus Jasper. Știam eu că-și va arăta adevărata față. Ce credeați, că n-o să fac nimic?

— Da, Jasper, a spus Tamara cu un sarcasm coplesitor în voce. Vezi tu, oamenii normali, care nu sunt psihopați, nu se așteaptă automat la ce e mai rău de la alții.

Jasper și-a încrucișat mâinile la piept.

— Nu, serios? Atunci, ia spune-mi: unde vă duceți?

— Nu e treaba ta, a spus Call. Pleacă de aici, Jasper.

— E cumva vorba de un anumit tată care acum e fugar?

Jasper a ridicat o sprânceană, uitându-se spre Call.

— Magii nu ar fi prea fericiți dacă ar afla că vă duceți după el. Maestrul Rufus...

— Hai să-l omoram, a spus Call.

Havoc a început să mârâie.

— Pe Maestrul Rufus?

Aaron părea îngrijorat.

— Nu, normal că nu pe Maestrul Rufus! Mă refeream la Jasper, a spus Call. Îi îngropăm cadavrul sub stânci. Cine o să știe?

— Call, nu fi caraghios, a spus Tamara.

— Havoc ar putea să-l omoare, a sugerat Call.

Havoc s-a întors, auzindu-și numele, părând interesat de idee. Deși lupul Călăreț al Haosului crescuse mult în timpul verii, Call nu era totuși prea convins că ar fi putut într-adevăr să omoare pe

cineva, dar cu siguranță ar fi putut să-l scoată afară pe Jasper și să facă vreo două ture după el în jurul Magisteriumului.

— Și ziceți că *eu* sunt psihopat? a mormăit Jasper.

Call nu prea știa ce să creadă, fiindcă, deși se manifestase ca un Principe al Întunericului total față de Jasper, totuși nu reușise să-l impresioneze.

Aaron a ridicat mâna. O clipă, Call a crezut că Aaron vrea să-i potolească, să-i spună să nu-l mai amenințe pe Jasper și că ar trebui să se întoarcă în cameră. Dar, în loc de asta, dintre degetele lui Aaron a țâșnit un foc negru, o rețea de întuneric.

— Nu mă face să te rănesc, a spus el, uitându-se drept în ochii lui Jasper, cu haosul arzând în palmă. Fiindcă să știi că pot.

Call era așa de șocat, că nu putea nici măcar să reacționeze.

Jasper s-a albit, dar până să apuce să zică ceva, Tamara l-a plesnit nu tocmai prietenos pe umăr pe Aaron.

— Termină, a spus ea. Nu poți să invoci haosul de câte ori ai tu chef.

Aaron a strâns pumnul și întunericul nu s-a mai văzut, dar el părea la fel de înfricoșător.

Tamara a arătat spre Jasper.

— O să-l luăm cu noi.

— Să-l luăm cu noi? Glumești, a spus Call. O să strice totul!

Ea a pus o mână în sold.

— Nu ne ducem la petrecere, Call.

— Iar eu nu merg nicăieri cu voi, a întrerupt-o Jasper, pornind ușor pe lângă peretele peșterii. Nu știu ce se întâmplă, dar nici nu mă mai interesează. V-ați pierdut mințile. O să uit tot ce am văzut. Jur.

— A, n-o să uiți, a spus Aaron. O să le spui magilor cu prima ocazie.

Jasper s-a împotrivit.

— Ba nu.

— Ba, sigur o să spui.

Tamara a luat o piatră din buzunarul ei și a băgat-o în buzunarul de la uniformă lui Jasper.

— Să mergem.

— De acord, a spus Aaron.

L-a prins pe Jasper de guler. Jasper a țițat și a fluturat mâinile, dezechilibrat. Expresia lui Aaron era sumbră.

— Vii cu noi, a spus el. Acum mergi.



CAPITOLUL NOUĂ

Să pleci de la Magisterium nu era o treabă prea simplă. A trebuit să meargă prin pădure către autostradă, iar Tamara a folosit harta de pe telefonul ei ca să poată ajunge acolo. Pe drum, erau șanse să dea peste elementale și peste animale Călăreți ai Haosului. Plus că mai era și posibilitatea să se rătăcească.

Totuși, vremea era frumoasă, iar lui Call îi plăcea plimbarea, cu cântecul cicadelor și cu văicărelile lui Jasper în urechi. Cel puțin până când piciorul a început să-i înțepenească, iar el și-a dat seama că, și de data asta, o să-i întârzie pe ceilalți. Chiar și în expediția de salvare a propriului său tată.

Poate Call s-ar fi plâns dacă ar fi fost numai cu Aaron și Tamara, care mergeau grăbiți în frunte, Tamara cu un băț pe care îl înfigea în pământ ca să-și facă vânt, de parcă ar fi fost Gandalf, iar Aaron, cu părul lui strălucind în lumina lunii. Dar ideea că Jasper e mai bun decât el îl călca pe nervi. Strângea din dinți, își sălta geanta mai sus pe umăr și încerca să nu ia în seamă durerea.

— Crezi că o să te dea afară? a întrebat Jasper, pe un ton amabil. Vreau să zic, fiindcă îl ajuți pe Inamic. Sau cel puțin pe o slugă a Inamicului.

— Tatăl meu nu e sluga Inamicului.

Jasper a continuat să vorbească, fără să-l ia în seamă.

— Să mă răpești pe mine. Să pui Makarul în pericol...

— Sunt și eu aici, să știi, a spus Aaron. Sunt capabil să iau și singur decizii.

— Nu prea cred că Adunarea va fi de acord cu tine, a spus Jasper.

Trecuseră de zona aceea de pădure unde copacii erau mai tineri, fiindcă abia crescuseră după focul și distrugerile făcute de Constantine Madden cu cincisprezece ani în urmă. Aici copacii erau înalți și rămuroși. Printre frunze trecea mai multă lumină de lună, care se reflecta în blana lui Havoc.

— Call, poate până la urmă o să ți se împlinească dorința. O să poți fi în sfârșit dat afară din Magisterium. Păcat că e prea târziu ca să-ți mai lege magia.

— Taci din gură, Jasper, a spus Tamara.

— Și tu, Tamara – mă rog, familia ta a mai fost făcută de răs și altă dată. Măcar sunt obișnuiți cu asta.

Tamara i-a tras o palmă peste ceafa.

— Oprește-te odată. Dacă mai vorbești mult, o să te deshidratezi.

— Vai, s-a plâns Jasper.

— Ssst, a făcut Aaron.

— Am priceput, a spus Jasper înciudat. Tamara mi-a spus deja să tac.

— Nu, vreau să spun, *tăceți cu toții*.

Aaron s-a ghemuit lângă rădăcina plină de mușchi a unui copac.

— E ceva acolo.

Jasper s-a lăsat imediat în genunchi. Tamara și-a suflecat mânele, s-a lăsat pe vine cu mâinile adunate. În palmele ei deja apăruse un glob de foc.

Call ezita. Piciorul lui era țeapăn și îi era teamă că, dacă se lăsa pe

vine, nu mai putea să se ridice, în orice caz nu tocmai grațios.

— Call, stai *jos!* a șuierat Tamara.

Lumina din palmele ei se făcea un pătrat mare.

— Nu face pe eroul!

Call era gata să izbucnească într-un râs sarcastic la cuvintele ei.

Pătratul de lumină a crescut, iar Call și-a dat seama că Tamara modelase energia aerului în ceva care acționa ca lentila unui telescop. S-au aplecat toți în față, să se uite la valea care se deschidea în fața lor.

Uitându-se prin lentilele magice, au reușit să zărească o pajiște rotundă, în jurul căreia se înșirau la distanțe egale niște căsuțe de lemn în culori ținătoare. În mijloc se afla o clădire mare de lemn. Deasupra ușii era o pancartă. Spre surprinderea lui, cu ajutorul lentilelor făcute de Tamara, Call putea chiar să citească și cuvintele scrise pe ea. GÂNDURILE SUNT LIBERE ȘI NU SE SUPUN NICIUNEI REGULI.

— Asta scrie și deasupra intrării în Magisterium, a spus el, uimit.

— Ei, cel puțin la una dintre intrări, s-a auzit o voce în spatele lui.

El s-a răsucit repede. În mijlocul frunzelor căzute și al ferigilor stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă neagră de maestru. Jasper a icnit și s-a tras cu spatele înapoi până când s-a lipit de un copac.

— Maestrul Lemuel, a suflat el. Dar credeam că... am crezut că ei...

— M-au dat afară din Magisterium?

Niciunul n-a mai spus nimic multă vreme. În cele din urmă, Aaron a dat din cap.

— Păi, da.

— Mi-au oferit o vacanță și eu am acceptat, a spus Lemuel, uitându-se strâmb la ei. Se pare că nu numai mie.

— Noi suntem în misiune, a spus Tamara cu o sinceritate infinită și fără nicio umbră de iritare. *Evident.*

— Altfel cum ar fi fost Jasper cu noi?

Chiar mințea foarte bine, s-a gândit Call. Până acum i se păruse că

asta e ceva rău. Dar acum era bucuros.

Jasper a deschis gura să protesteze – sau poate să-i pârască – dar Aaron l-a plesnit pe umăr. Tare.

Maestrul Lemuel a pufnit.

— Credeți că îmi pasă? Nu îmi pasă. N-aveți decât să fugiți din Magisterium, dacă vreți. Folosiți-vă magia ca să intrați în cluburi de noapte. Jucați-vă cu elementalele. Nu mai am în grijă niciun ucenic, slavă Domnului, și în mod sigur n-am de gând să vă păzesc pe voi.

— Ăăă, ok, a făcut Call. Perfect.

— Ce e acolo? a întrebat Aaron, întinzându-și gâtul să se uite mai bine.

— O enclavă în care trăiesc niște oameni care gândesc la fel, a spus Maestrul Lemuel, apoi i-a gonit cu un gest al mâinii. Acum tăiați-o de aici. Plecați!

— Cine e acolo? a întrebat o femeie mai în vârstă, cu pielea plină de pistrui și bronzată, îmbrăcată cu o rochie de culoarea șofranului.

Părul ei alb era împletit și adunat deasupra capului.

— Nu cumva i-ai speriat pe copiii ăștia?

— Îl cunoaștem, a spus Tamara. De la Magisterium.

— Ei, atunci veniți cu mine, a spus femeia, întorcându-se spre ei și făcându-le semn să vină. Haideți să vă dau ceva rece de băut. Mersul prin pădure e o treabă care îți face sete.

Call s-a uitat spre Aaron și Tamara. Dacă Jasper începea să se plângă că e luat prizonier, oare Maestrul Lemuel ar fi crezut că e la fel de amuzant? Oare auzise că Alkahestul fusese furat? Call era convins că asta nu i s-ar fi părut deloc amuzant.

— Cred că ar trebui să plecăm, a spus Tamara. Mulțumim pentru invitație, dar...

— A, nu, nu accept niciun refuz.

Femeia l-a apucat de braț pe Aaron, iar acesta, politicos ca întotdeauna, s-a lăsat condus spre tabără.

— Numele meu e Alma. Știu ce mâncare oribilă vă dau la Magisterium. Faceți un popas și apoi vă duceți în drumul vostru.

— Ăăă, Aaron, a făcut Call. Noi ne cam grăbim.

Aaron părea neajutorat. Era clar că nu voia să fie nepoliticos. Presiunea socială se pare că era kryptonita lui.

Maestrul Lemuel părea mai mult enervat decât încântat, ceea ce probabil însemna că nu e nicio capcană. După un oftat și o privire semnificativă aruncată Tamarei, el i-a urmat pe Alma și Aaron pe panta lină care ducea spre una dintre căsuțe, cu o verandă micuță și o ușă pe care erau pictate stele albastre. Înăuntru, Call a văzut o bucătărioară cu rafturi lungi de lemn, pe care erau aliniat sticle cu etichete scrise de mână. O sobă cu lemne fumega într-un colț, în alt colț atârna un hamac, în mijloc era o masă cu niște desene curioase, iar în jurul ei erau scaune. Femeia a deschis o ladă plină cu gheață. A băgat mâna și a scos de acolo o carafa aburită de rece ce era, plină cu limonadă și cu multe felii de lămâie.

A pus pe masă niște pahare desperecheate și a început să le umple. Aaron a luat repede un pahar, l-a dat pe gât și apoi a clipit des de durere.

— Mi-a înghețat creierul, a explicat el.

Lui Call nu prea îi plăceau căsuțele alea de turtă dulce și bătrânelele, așa că nu a vrut să bea. Nu avea încredere în Maestrul Lemuel și în mod clar nu avea încredere nici în cei care se asociau cu Maestrul Lemuel.

Totuși, s-a așezat pe un scaun și a început să-și maseze piciorul. Nu își amintea să fi citit în povești ceva rău despre statul pe scaun.

— Deci, locul ăsta..., a întrebat Tamara, ce este?

— A, da, a spus femeia. Vezi pancarta de pe Casa cea Mare?

— *Gândurile sunt libere și nu se supun niciunei reguli*, a recitat Tamara.

Femeia a dat din cap. Maestrul Lemuel intrase și el în casă.

— Alma, îi cunosc pe copiii ăștia. Nu sunt doar niște belele – sunt epicentrul belezelor. Nu le spune nimic ce ai putea să regreti.

Ea a fluturat vag mâna spre el și apoi s-a întors la copii. A arătat cu mâna spre Havoc, care a scheunat puțin și s-a așezat în spatele

scaunului pe care stătea Call.

— Noi îi studiem pe Călăreții Haosului. Văd că aveți cu voi un lup – unul tânăr. Inamicul plasează haos atât în oameni, cât și în animale, dar dacă la oameni se pare că haosul afectează vorbirea și inteligența, animalele reacționează diferit. Ele continuă să se înmulțească, astfel încât creaturile Călăreți ai Haosului de azi nu au fost vreodată la ordinul unui Makar, fiindcă până acum nici nu a existat vreunul.

S-a uitat la Aaron.

— Havoc ascultă de Call, nu de mine, a spus Aaron. Iar Call nu e Makar.

— Asta e foarte interesant pentru noi, a replicat Alma. Cum l-ai găsit pe Havoc, Call?

— Stătea în zăpadă, a spus Call, mângâindu-l pe Havoc pe ceafa. I-am salvat viața.

Tamara i-a aruncat o privire sceptică, de parcă ar fi vrut să spună că Havoc s-ar fi descurcat foarte bine și fără el.

— Havoc s-a născut Călăreț al Haosului, a spus Alma. Nu există oameni așa. Oamenii nu se nasc cu haos în ei; oamenii Călăreți ai Haosului sunt creați din cei morți de curând.

Alex s-a cutremurat.

— Asta sună groaznic. Ca niște zombi.

— Este groaznic, într-un fel, a spus Alma. Alchimiștii au o zicală veche: „Orice otravă este în același timp un leac; depinde numai de doză”. Inamicul a reușit să vindece moartea, numai că leacul a fost mai rău decât starea inițială.

— Maestra Milagros obișnuiește să spună asta, a spus Jasper, cu ochii îngustați. Ați fost profesoară la Magisterium?

— Am fost, a spus Alma. În perioada în care era acolo și Maestrul Joseph, care făcea experimente cu magia vidului. Mulți dintre noi făceam. L-am ajutat și eu la câteva experimente.

Tamara a lăsat jos paharul ei cu limonadă.

— Ați stat deoparte, în timp ce Constantine pune haos în oameni

și în animale? De ce ar face cineva asta?

— Ordinul Dezordinii, a șoptit Call.

Probabil că făceau parte din el. În carte scria că ei studiau acum animalele Călăreți ai Haosului. Unde ar fi putut să găsească în altă parte animale Călăreți ai Haosului, decât în pădurile din jurul Magisteriumului? Ei erau creatorii Alkahestului.

Alma i-a zâmbit.

— Văd că ai auzit de noi. Nu v-ați întrebat niciodată ce voiau să facă Maestrul Joseph și Constantine Madden?

— Voiau să facă în așa fel încât să nu mai moară nimeni, a spus Call.

Toată lumea s-a uitat la el ciudat.

— Ce înseamnă să fii atent la ore, a spus Aaron în șoaptă.

— Cu toții suntem ființe făcute din energie, a spus Lemuel. Atunci când energia noastră se consumă, viața se termină. Haosul este o sursă nesfârșită de energie. Dacă haosul ar putea fi pus în siguranță într-o persoană, el sau ea s-ar putea alimenta permanent de la energia aceea. El sau ea nu ar muri niciodată.

— Dar asta nu se poate, a spus Aaron. Să pui haosul în siguranță, vreau să zic.

— Asta încercăm și acum să vedem, a spus Alma. Lucrăm cu animale, fiindcă animalele par să reacționeze diferit la haos. Lupul vostru are în el haos – s-a născut cu el –, dar tot are personalitatea lui, are sentimente, nu-i așa? E la fel de viu ca și voi.

— Păi, da, a spus Call.

— Și niciodată, sigur și precis, n-o s-o ia razna și n-o să ne mănânce capul, a intervenit Jasper. Nu?

— Cine poate spune asta? a răspuns Maestrul Lemuel.

Părea în mod clar mult mai fericit aici decât fusese ca profesor la Magisterium, s-a gândit Call. O jumătate a gurii lui se ridicase ușor, ca și cum era gata într-adevăr să zâmbească.

Jasper s-a lăsat în scaunul lui.

— Nasol.

Tamara s-a uitat în jur.

— Și dacă studiați animale Călăreți ai Haosului, înseamnă că le prindeți? Le țineți în cuști?

Alma a zâmbit și s-a uitat la Havoc cu o privire care lui Call nu i-a plăcut deloc.

— Povestiți-mi de misiunea voastră. Ce trebuie să faceți?

— Parcă ați spus că nu vă interesează unde mergem, i-a spus Aaron Maestrului Lemuel.

— Nu mă interesează. Dar n-am spus că *pe nimeni* nu interesează.

Jumătatea de zâmbet a lui Lemuel s-a transformat într-unul complet și răutăcios.

— Nu e prea ușor să fugi din Magisterium.

— Cu siguranță Drew și-a dat seama *de asta*, a mormăit Jasper.

Maestrul Lemuel a roșit.

— Drew nu încerca de fapt să fugă. Tot ce s-a spus despre mine nu a fost decât o minciună.

— Uite, știm asta, a spus Aaron, ridicând mâinile cu un gest de pace. Și chiar suntem într-o misiune, numai că nu toată lumea din școală știe asta. Așa că, dacă ați putea să ne spuneți care este cel mai scurt drum spre autostradă...

Afară s-au auzit zgomote.

Un bărbat între două vârste, chel și cu o barbă mare și zbârlită, a năvălit în cameră.

— Alma, Lemuel! Maeștrii de la Magisterium vin înapoi. Sunt în patrule de căutare.

Lemuel s-a uitat arogant la Call și la ceilalți.

— Nu ați fugit, nu?

— Ca să fie clar, a spus Jasper, oamenii ăștia m-au răpit și mă obligă să merg cu ei într-o misiune stupidă ca să...

Tamara a deschis palma. Jasper s-a oprit brusc din vorbă și a început să înghită aer. Se pare că Tamara îi luase cuvintele din gură – la propriu – și odată cu ele îi luase și aerul. Adulții nu au părut să observe, dar Call era impresionat.

— Trage de timp, Andreas, a spus calm Alma.

Bărbosul a fugit repede din cameră în direcția din care venise.

Call s-a ridicat în picioare, cu sufletul la gură.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el.

Aaron s-a ridicat de pe scaun, la fel și Tamara. Numai Jasper a rămas așezat, respirând la fel de greu și uitându-se urât la ceilalți.

— O să ne ascundem în pădure, a spus Aaron. Vă rugăm, lăsați-ne să plecăm, și n-o să pomenim niciodată de locul ăsta.

— Pot să fac mai mult de atât, a spus Alma. O să vă ascundem. Dar trebuie să faceți voi ceva pentru noi. Privirea ei s-a îndreptat spre Havoc.

— În niciun caz, a spus Tamara, apropiindu-se de lup și punând mâna pe el. Nu vă dăm voie să faceți indiferent ce faceți voi...

— Promiteți să nu îi faceți rău? a întrebat repede Call, întrerupându-o.

Nu îi convenea să accepte, mai ales când se gândea cum îl înlănțuise tatăl lui pe Havoc, dar vedea cu ce poftă se uita Alma la lupul lui. Era nevoit să accepte, ca să câștige timp până când va găsi o modalitate de a pleca de acolo cu toții, inclusiv cu lupul.

— Call, nu poți face asta, a protestat Tamara, cu degetele încheștate în blana lui Havoc.

— Normal că poate, a spus Jasper. Credeai că o să fie vreodată loial față de cineva sau ceva? Hai mai bine să ne întoarcem la Magisterium.

— Taci din gură, a spus Aaron. Call, ești sigur...

Dar Alma a început să râdă.

— M-ați înțeles greșit. Nu pe Havoc îl vrem, deși e foarte interesant. Pe Aaron.

— Ei, pe Aaron în niciun caz nu îl puteți avea, a spus Tamara.

— Fără un Makar, avem o grămadă de teorii pe care nu le putem testa. Știm că nu poți rămâne chiar acum, Aaron, dar promite-mi că o să te întorci, și lasă lupul aici ca garanție. Când o să vii înapoi, nu avem nevoie de tine decât câteva ore. Și poate când o să vezi ce poți

să faci – cât de folositor poți fi pentru omenire, în alt fel decât ca scut împotriva unui inamic cu care nici nu mai suntem în război – poate atunci o să vrei să rămâi cu noi.

Niciunul n-a răspuns.

– Lupul o să fie bine, a spus Alma.

– Ok, a spus Aaron după o tăcere lungă. Promit că mă întorc, dar nu poți să-l ții pe Havoc. Nu ai nevoie de garanție. Ai cuvântul meu.

– Avem încredere în tine, Makarule, dar nu chiar așa de multă. Repede, copii. Hotărâți-vă! Putem să vă ascundem sau putem să vă dăm pe mâna magilor. Dar trebuie să știți că ei ni-l vor da la schimb pe Havoc pentru toți patru.

Call nici nu se îndoia de asta – nu acum.

– Bine. Rămâne cum am stabilit. Dar fără experimente pe el.

Alma părea foarte satisfăcută.

– Bine. De acord. Veniți toți după mine.

I-a condus afară, pe ușa din spate a căsuței. Au înaintat grăbiți pe fâșia de iarbă dintre clădiri.

Call se simțea groaznic de expus. Vedea siluete printre copacii care înconjurau poiana și auzea voci ridicate. Maeștrii, care le strigau numele. Mergând grăbit după Tamara, a observat că aceasta îl ține strâns de încheietură pe Jasper, ca să-l împiedice să fugă în direcția opusă. Lui Call i s-a părut că aude vocea Maestrului Rufus. L-a apucat pe Havoc de zgardă și l-a tras după el. Lupul s-a uitat în sus la el, de parcă ar fi bănuir că o să se întâmple ceva rău.

Dacă ar fi fugit în pădure, ar fi fost prinși. Singura șansă era să se ducă după Alma – Alma cea absolut înfricoșătoare, care lucrase cu Constantine Madden și cu Maestrul Joseph, care voia să facă experimente pe Havoc, care probabil ar fi trebuit să aibă o grămadă de puncte pe propria ei listă de Principe al Întunericului – și să spere că se va ține de promisiune și că îi va ascunde.

Call a mers înainte, oftând. Alma a scos din buzunarul rochiei sale de culoarea șofranului o legătură mare de chei și a deschis ușa de la clădirea centrală.

Imediat au tresărit la lătrăturile, scheunăturile și plânsetele care se auzeau acolo. Clădirea în care intraseră avea toți pereții plini de cuști de diferite mărimi, iar în ele se aflau animale Călăreți ai Haosului. De la urși cu priviri sălbaticе și rotitoare, la vulpi cenușii, ba era chiar și un linx, care a început să urle când Call a intrat în cameră.

— Asta e cea mai sinistră grădină zoologică din lume, a spus Jasper.

Tamara și-a acoperit gura cu mâna.

— Deci aici le țineți.

Alma l-a dus pe Call la o cușcă.

— Bagă lupul acolo. Repede. Trebuie să vă instalez pe voi ca să mă duc să vorbesc cu magii.

— Dar cum să fim sigură că putem avea încredere în tine? a întrebat Aaron, care se pare că era prea tulburat ca să se teamă că o va jigni.

— Makarule, uită-te la creaturile pe care le avem aici, a spus ea. E foarte periculos să le prinzi. E foarte periculos să le păstrezi. Dar tu ești mai periculos decât toate la un loc. Nu am încerca să te păcălim. Avem nevoie de ajutorul tău.

Afară, vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Maestrul Lemuel se certa cu un alt mag.

Call a respirat adânc, l-a băgat în cușcă pe Havoc și a lăsat-o pe Alma să o încuie. Ea a luat cheia și a băgat-o în buzunar, apoi i-a condus într-o altă încăpere. Nu avea nicio fereastră și era plină de cutii.

— Stați aici până vin eu. N-o să dureze mult, a spus Alma, după care a închis ușa. Au auzit încuietoearea pocnind, apoi pașii ei s-au îndepărtat.

Tamara s-a răsucit spre Call și Aaron.

— Cum ați putut să acceptați să-l ia pe Havoc? Este lupul nostru!

— Este lupul meu, a subliniat Call.

— Nu mai e, a spus Jasper, studiindu-și unghiile.

— Și tu, i-a spus Tamara lui Aaron. Să faci o înțelegere tâmpită.

Amândoi sunteți idiști.

Call a ridicat mâinile în lături.

— Ce altceva am fi putut face? Aveam nevoie de ei să ne ascundă – și acum ne-au ascuns. Dacă fugim acum – și îl luăm și pe Havoc – când ei stau de vorbă cu maestrul, putem să ne strecurăm afară fără să știe nimeni. Și după aia Aaron nu mai trebuie să se întoarcă.

Aaron a deschis gura să spună ceva, dar Call l-a întrerupt.

— Să nu începi cu păstrarea promisiunii. Aceea nu a fost o promisiune adevărată.

— Bine, a spus Aaron.

— N-o să fie ușor să-ți scoatem lupul de acolo. Probabil că încuietoria de la cușcă e magică, a spus Jasper.

— Are dreptate, a spus Tamara.

— Am un plan, a spus Call, uitându-se pe gaura cheii de la ușă. Aaron, poți să deschizi ușa asta?

— Mă întrebi dacă știu să forțez uși, a spus Aaron. Nu știu.

— Nu, dar ești un Makar.

Prin gaura cheii vedea camera aglomerată, plină de cuști și pe Havoc ghemuit, cu un aer jalnic.

— Makarește-o sau ceva.

Aaron s-a uitat la el de parcă ar fi spus niște aberații. Apoi s-a întors și a izbit ușa. Ea s-a dat de perete, scoasă din balamale.

— Sau așa, a făcut Call. Și asta merge.

Jasper s-a încordat, de parcă s-ar fi pregătit s-o ia la fugă.

Tamara s-a întors spre el.

— Te rog, nu pleca. Rămâi cu noi, bine? Încă puțin. Știu că nu e distractiv, dar e ceva cu adevărat important.

Jasper s-a uitat la ea cu o expresie ciudată, ca și cum ea ar fi reușit să spună unicul lucru care l-ar fi putut convinge să nu fugă și să-i pârască. Curios, expresia aia părea să fie *satisfacție*.

— Păi, ai dreptate când spui că nu e distractiv, a spus el, rezemându-se de perete și încrucișându-și mâinile la piept.

Call s-a dus spre cuști. Așa cum prevăzuse Jasper, încuietoria

erau inscripționate cu o grămadă de simboluri alchimice, dispuse în cercuri concentrice, simboluri pe care Call nu le mai văzuse niciodată. Și trei găuri de cheie.

— Tamara, ce înseamnă astea? a întrebat-o el.

Ea s-a uitat peste umărul lui și a privit cu atenție.

— E protejată împotriva magiei.

— A, a făcut Call.

Când era acasă, în timpul unei Parade de Întâi Mai, el eliberase un șobolan și niște șoricei albi, fără nicio magie, fără nimic. După ce Aaron reușise să deschidă ușa și să-i introducă astfel în camera principală, Call a avut sentimentul că el este cel care va trebui să deschidă cuștile. Cumva.

S-a apucat cu mâinile de bare, a strâns din ochi și a tras de ele cât a putut de tare.

— *Ăsta e planul tău?* a spus Jasper, izbucnind în râs. *Îți bați joc de mine?*

— Ne trebuie o cheie, a spus Aaron, cu un mic zâmbet în colțul gurii. Sau, mă rog, o groază de chei.

Unul dintre urși a început să mormăie, a scos o labă printre gratiile cuștii și a început să bată cu ea în aer. Ochii lui erau portocalii și ardeau plini de haos. Aaron s-a uitat la el cu gura căscată.

— N-am mai văzut în viața mea așa ceva.

Call nu prea a înțeles dacă se referea la un urs, în general, sau la un urs Călăreț al Haosului, despre care el, cel puțin, era convins că nu mai văzuse niciodată.

— Am o idee, a spus Tamara, aruncând o privire alarmată în direcția ursului.

— Nu avem cum să folosim magia la încuietori, dar...

Call s-a întors să se uite la ea.

— Ce?

— Dați-mi ceva de metal. Orice.

Call a luat de pe o masă de laborator un astrolab de alamă și i l-a

întins Tamarei.

Acesta a început să se topească în mâinile ei. Nu, de fapt, cu cât privea mai atent Call, cu atât observa mai bine că metalul lichefiat plutea *deasupra* mâinilor ei. Se adunase într-un ghem rotitor, roșu ca focul, care începea să se înnegrească în aer pe măsură ce se răcea și care a început să se ducă înspre cușca lui Havoc. Odată ajuns acolo, din el au țâșnit trei tentacule de metal lichid care au intrat în încuietori.

— Trimiteți apă rece pe el! a spus Tamara, cu tot corpul încordat de atâta concentrare.

Call a tras apă din vasele animalelor, a făcut din ea un glob și a folosit magia aerului ca s-o răcească.

— Mai repede! a spus ea, scrâșnind din dinți.

El a trimis apa spre stânga ghemului care fusese odinioară un astrolab. Metalul a sfârâit și apa s-a evaporat într-un nor. Call a sărit în spate și a căzut aiurea, rezemat de o cușcă.

Când norul s-a împrăștiat, Tamara ținea în mână o cheie cu trei capete. Havoc a scâncit. Tamara a băgat cheia în broască și a răsucit-o; s-au auzit trei declicuri diferite – primul, al doilea, iar al treilea a răsunat în toată încăperea. Ușa s-a deschis și Havoc a dat buzna afară din cușcă, dând ușa de perete. Apoi s-au auzit mai multe declicuri și s-au deschis toate cuștile.

— Poate că nu trebuia să descuiem toate trei încuietorile, a spus Call, în tăcerea tensionată care se așternuse.

Când animalele au țâșnit afară din cuști, Jasper a început să urle. Ursul s-a urnit și el, s-a ridicat și a ieșit. Vulpi, câini, lupi și hermine au ieșit toate din temnițele lor.

— Plecați! a țipat Call la ele. Plecați la atac – adică duceți-vă și *distrageți-le atenția* maestrilor! Goniți-i de aici!

— Da, *distrageți-le atenția*, a subliniat și Tamara. *Distrageți.*

Animalele Călăreți ai Haosului au dat năvală spre ușă, aproape ignorându-i. Aaron a deschis-o la fix în fața lor, iar ele au țâșnit afară.

De afară s-au auzit țipete, dar și mormăituri și schelălăieli. Call auzea oameni care țipă și fug.

Havoc se cățăraseră bucuroși pe Call, lingându-l cu entuziasm. Call s-a aplecat să-l îmbrățișeze.

— Lup bun, i-a șoptit el. Lup bun.

Havoc îl împingea cu botul, cu ochii strălucindu-i galben.

— Dă-te *jos!* a strigat Tamara și s-a întins să-l apuce pe Jasper, care se urcase pe o masă și încerca să deschidă o fereastră.

— Vreau să ajut! a protestat el.

Aaron a deschis puțin ușa de la intrare.

— Dacă vreun animal Călăreț al Haosului atacă vreun mag? Dacă rănește pe cineva? Nu toate animalele sunt ca Havoc.

— Nu-ți face tu griji pentru maeștri, a spus Call. Animalele alea nu arătau prea bine. Pun pariu că toate vor da fuga în pădure imediat ce găsesc drumul.

— Așa cum ar trebui să facem și noi, i-a amintit Tamara, apoi s-a îndreptat spre ușă și a trecut pe lângă Aaron. Hai să ieșim de aici!

Cu capul în jos și cu mâinile încleștate în blana lui Havoc, Call a ieșit după ea. Aaron le asigură spatele, după ce l-a lăsat pe Jasper în fața lui.

Au ieșit în luminiș și au înghețat. Mica așezare era complet distrusă. Magii alergau în toate părțile, încercând să captureze animalele Călăreți ai Haosului care încercau să fugă. Jeturi de gheață și de foc țâșneau prin aer. Call putea să bage mâna în foc că l-a văzut pe Maestrul Rockmaple alergând în jurul unui copac, urmărit de un golden retriever Călăreț al Haosului. Maestrul North se învârtea în loc, cu un glob de foc în palmă.

Deodată, Alma a ieșit din căsuța mică de lemn unde le dăduse lor limonadă. În jurul ei se răsucea un vârtej de aer. A întins o mână și un tentacul de aer a țâșnit din ea și l-a doborât la pământ pe Maestrul North. Globul lui de foc s-a mărit și a cuprins frunzele și crengile copacului de deasupra lui. Acestea au început să ardă, iar Tamara l-a apucat de guler pe Call și l-a tras după ea din luminiș

spre pădure.

Fugeau cu toții, Tamara, Aaron, Jasper, chiar și Call, care șchiopăta puțin, dar avea viteză destul de bună. Exact când zgomotele luptei nu se mai simțeau, Call a auzit o voce.

— I-am spus eu Almei că o să faceți belele, a spus Maestrul Lemuel, blocându-le drumul cu un aer amenințător. N-a vrut să mă asculte.

Aaron s-a oprit brusc, iar ceilalți aproape că s-au ciocnit de el. Maestrul Lemuel a ridicat din sprâncene.

— O să vă spun un singur lucru, a zis el, și puteți să mă credeți sau nu. Îmi displac maestrul din Magisterium mai mult decât vă displac pe voi. Și nu vreau să obțină ce vor. Ați înțeles?

Au dat toți din cap, la unison.

El a arătat cu mâna spre o cărăruie care se vedea printre copaci. În fond, era foarte frumos aici, s-a gândit Call, și în altă situație ar fi apreciat asta.

— O luați pe cărarea asta până la autostradă, a spus Lemuel. E drumul cel mai rapid. De acolo, sunteți pe cont propriu.

A fost un moment de tăcere. Apoi Aaron a spus:

— Mulțumim!

Normal că Aaron trebuia să mulțumească, s-a gândit Call, în timp ce se grăbeau pe cărare. Dacă cineva i-ar fi dat una în cap lui Aaron, el i-ar fi mulțumit că nu îl mai pocnește.

Au mers vreo jumătate de oră pe cărarea aceea, în tăcere, după care Jasper a spus:

— Și deci care e planul acum? Că, dacă ajungem la autostradă, nu înseamnă că suntem în siguranță, a zis el. Autobuze nu există, mașină nu avem...

— Am un plan, a spus Tamara.

Call s-a întors spre ea.

— Da?

— *Întotdeauna* am un plan, a spus ea, ridicând din sprâncene. Uneori am chiar *un proiect*. Ar trebui să iei lecții de la mine.

— Ar fi bine să ai un plan bun, a spus Aaron, zâmbind. Fiindcă e clar că vorbești cam mult de el.

Tamara și-a scos telefonul din geantă, l-a verificat și apoi au continuat să meargă.



CAPITOLUL ZECE

Când a zărit autostrada, Call a avut un fior, fiindcă și-a amintit de prima oară când ajunsese acolo, atunci când îl căutau pe Aaron. Aproape că simțea din nou durerea groaznică din picior pe care o avusese în momentele acelea, când se forța să meargă repede, panicat la gândul că Aaron e în pericol și își amintea și de dezvăluirea care i se făcuse atunci, că nu era cine credea el că este.

Jasper s-a oprit și l-a mângâiat pe Havoc pe cap, când lupul s-a apropiat de el. O clipă nu a mai părut așa de ticălos. Apoi l-a văzut pe Call că se uită la el și iar i-a apărut răutatea în ochi.

Call se așezase pe pământ, uitându-se la rarele mașini care treceau pe acolo. Tamara butona ceva la telefon. Nu își dădea seama dacă făcea niște cercetări pentru misiunea lor sau doar trimitea e-mailuri la prietenii de acasă. Aaron stătea încruntat și gânditor între ei, ca un erou de benzi desenate. Ar fi putut să facă o figurină cu el, cu fața aia.

Call se gândea cum ar arăta Aaron dacă ar afla că l-a mințit – l-a mințit tare de tot.

Tot la asta se gândea și când a oprit lângă ei o mașină neagră, care venea din oraș. Geamul s-a lăsat și valetul Tamarei, Stebbins, și-a ridicat ochelarii de soare, lăsând să i se vadă ochii de un albastru deschis.

— Urcați! a spus el. Trebuie să ne grăbim.

Jasper s-a urcat pe bancheta din spate.

— O, dulce hidratare!

A luat o sticlă de apă din suporturile fixate acolo și a dat-o peste cap.

— Câinele ăla nu intră aici, a spus Stebbins. O să umple de noroi bancheta și ar putea să zgârie pielea cu ghearele lui.

— Nu sunt banchetele tale, i-a amintit Tamara, bătând ușor cu palma în banchetă.

Lupul a sărit în mașină și apoi s-a întors cu un aer nedumerit.

Call s-a așezat lângă el și l-a tras pe Havoc în brațele lui. Era greu de crezut că, la un moment dat, lupul acesta încăpuse sub tricoul lui. Acum era aproape cât Call.

Aaron a urcat în față.

— Presupun că e înțelegerea noastră obișnuită, i s-a adresat Stebbins Tamarei, întorcându-se spre ea. Care e adresa?

Call i-a spus adresa, dar nu știa numărul, ci numai strada. Stebbins a notat-o pe GPS-ul său aparent non-magic.

Apoi au pornit la drum.

— Care e înțelegerea voastră obișnuită? a întrebat în șoaptă Jasper.

— Stebbins face curse cu mașina părinților mei, i-a spus ea încet. Iar eu nu îl spun.

— Pe bune? a făcut Jasper, uitându-se încruntat la tipul din față lui, cu mai mult respect, se pare.

Pe drum, Call s-a trezit mișcându-și capul lipit de geam, până când a început să se ciocnească de el. Mergeau pe un drum de pământ.

A clipit des din ochi. Știa foarte bine unde sunt.

— Oprește aici, a spus el.

Stebbins a oprit mașina, strângând ușor din ochi.

— Aici? a întrebat el, dar Call deschisese deja portiera. Havoc a început imediat să alerge în jurul lui, evident încântat că e liber.

Copiii au coborât și Stebbins a plecat cu mașina înapoi spre oraș, bucuros probabil că a scăpat de ei.

— Îți bați joc de mine? a spus Jasper când a văzut mulțimea aceea de mașini. Țsta e un cimitir de mașini.

Call s-a uitat urât la el, dar Tamara a ridicat din umeri.

— Într-un fel, are dreptate, Call.

Call a încercat să vadă prin ochii ei locul acela care pentru el era așa de cunoscut. Arăta destul de rău. Semăna cu o parcare, numai că automobilele nu erau aliniate frumos. Erau puse la grămadă. Unele fuseseră aduse acolo în funcțiune, dar majoritatea fuseseră aruncate unde se nimerise. Rugina înflorea pe caroserii și portiere, spărgând vopseaua care odinioară fusese lucioasă. Printre ele crescuse o iarbă înaltă, un indiciu clar pentru timpul îndelungat care trecuse de când se aflau acolo.

— Pe cele mai multe dintre ele le ține pentru piese de schimb, a spus Call, puțin stânjenit. Întotdeauna îl considerase pe tatăl său un excentric. Dar trebuia să recunoască și el că deținerea unui număr așa de mare de mașini ruginite părea cam mult chiar și pentru un excentric. Alastair nu ar fi putut să folosească niciodată toate acele mașini pe care le adunase, nici măcar pentru piese, din moment ce erau așa de ruginite, dar el continua să le adune.

— Mașinile bune, cele pe care vrea să le restaureze, sunt în magazie.

Tamara, Aaron, ba chiar și Jasper au privit cu speranță spre locul pe care îl arăta Call, dar clădirea cenușie, cu aer amenințător, nu părea să îi mai liniștească. Un vânt rece a străbătut parcare. Jasper s-a cutremurat ostentativ și s-a ghemuit mai tare în jacheta lui. A început să se dea în spectacol, frecându-și mâinile de parcă ar fi urcat pe Everest și i-ar fi fost teamă că o să-i degere.

— Taci din gură, Jasper, a spus Call.

— N-am zis nimic! a protestat Jasper.

Aaron a ridicat mâna în semn de pace.

— Chiar crezi că tatăl tău ar putea să se ascundă aici?

— Nu e un loc în care l-ar căuta prea multă lume, a spus Call, care acum nu mai era sigur de nimic.

— Asta e clar, a spus Tamara, cu un pic de căldură în voce.

S-a uitat spre ferma care se afla la marginea pădurii, o clădire cenușie, din lambriuri, cu acoperiș de țigla peticit.

— Nu-mi vine să cred că cineva i-a dat voie să facă asta pe proprietatea lui.

— Proprietara e în vârstă, a spus Call. Nici casa ei nu arată prea bine. Și el plătește regulat chiria.

— Crezi că ea ar putea să fie înăuntru? a întrebat Aaron cu speranță.

Lumina galbenă a ferestrelor părea ispititoare.

— Mă gândesc că poate i-a dat voie să stea și el într-o cameră.

Call a scuturat din cap.

— Nu. De câte ori vine aici, el stă în podul hambarului. Are acolo saci de dormit și un aragaz. Și conserve de mâncare. Ar fi putut totuși să-l vadă. De obicei trece și pe la ea.

— Hai să mergem s-o întrebăm, a spus Aaron. E o bătrână din alea care face mereu prăjituri?

— Nu, a spus Call.

Nu-și amintea s-o fi văzut-o vreodată pe doamna Tisdale gătind ceva. Aaron părea dezamăgit. Jasper părea în continuare supărat și se uita la cer de parcă ar fi sperat să fie luat de acolo de un elicopter sau de un elemental de aer sau, poate, de un elemental de aer cu elicopter.

— Haideți! a spus Call, pornind spre casă.

Piciorul nu că îl durea; simțea acum junghiuri de foc în toate oasele. A strâns din dinți și a urcat treptele de la intrare. Nu voia să scoată niciun sunet de durere în fața lui Jasper, nici măcar unul.

Aaron a întins mâna pe lângă el și a bătut la ușă. S-au auzit niște

pași târșiți pe podea și ușa s-a întredeschis, iar prin crăpătură s-a strecurat un cap cu păr sur, încâlcit și cu niște ochi de un verde palid.

— Cam mici pentru niște vânzători ambulanți, nu credeți? a hârâit vocea bătrânei.

— Doamnă Tisdale, a spus Call. Sunt eu, Callum Hunt. Îl caut pe tata. E aici?

Ușa s-a deschis mai larg. Doamna Tisdale era îmbrăcată cu o rochie uzată, niște cizme vechi și cu un sal cenușiu.

— De ce să fie aici? a întrebat ea. Crezi că m-am hotărât să-l vând pentru piese?

Cum a apărut în cadrul ușii, Havoc a început să latre de parcă înnebunise. Lătra de ziceai că vrea să-i smulgă vreun braț doamnei Tisdale.

— N-a mai venit acasă de câteva zile, a spus Call, apucându-l pe Havoc de zgardă și prefăcându-se că lupul e foarte cuminte.

— M-am gândit că poate...

— Nici magii nu l-au găsit, a spus Tamara. L-au căutat.

Toți s-au întors spre ea, șocați.

— *Tamaral* a spus Aaron.

Tamara a ridicat din umeri.

— Ce? Și ea e mag. Se vede de la o poștă! Poți să și miroși magia în casa asta.

— Are dreptate, a spus Jasper.

— Nu te mai da așa pe lângă ea, l-a avertizat Call.

— Nu mă dau pe lângă ea; ești tu prost, a replicat Jasper. Și animalul ăla al tău e un monstru.

Doamna Tisdale s-a uitat de la Havoc la Tamara și apoi la Call.

— Cred că ar fi mai bine să intrați cu toții în casă – toți, în afară de lup.

Call s-a întors la Havoc.

— Ce Dumnezeu ai?

Lupul a scâncit, dar apoi a văzut-o iar pe doamna Tisdale și a început să urle.

— Ok, a spus Call decis, arătându-i pajiștea din fața casei.

— Stai acolo și așteaptă-ne!

Havoc s-a dus acolo supărat și a continuat să mârâie.

Au intrat în casa care mirosea a praf și a pisică, ceea ce lui Call nu îi plăcea. Oricât de tare îl durea faptul că Jasper ar fi putut să aibă dreptate, tot se bucura de căldură. Ea i-a condus în bucătărie, unde a pus un ceainic pe aragaz.

— Acum să-mi spuneți de ce ar trebui să nu contactez Magisteriumul ca să le spun să vină să ia de aici niște chiulangii.

Call nu prea știa ce să spună.

— Ăă, fiindcă tatăl meu nu ar vrea să faceți asta?

— Și fiindcă noi suntem în misiune, a spus Tamara, deși de data asta nu mai părea așa de convingătoare.

— În misiune? Să-l găsiți pe Alastair?

Doamna Tisdale a luat din dulap cinci căni.

— Este în pericol, a spus Aaron.

— Ați plecat de la magi, nu-i așa? a întrebat Jasper. La fel ca și tatăl lui Call.

— Nu contează asta.

Doamna Tisdale s-a întors spre Call.

— Tatăl tău are vreo problemă?

Call a dat din cap hotărât.

— Trebuie neapărat să-l găsim. Dacă știți ceva despre el...

Și-a dat seama imediat că ea începe să cedeze.

— A trecut pe aici săptămâna trecută. A stat câteva zile în hambar. A plătit vreo două luni în avans, de altfel, ceea ce nu prea îi stă lui în fire. Dar chiar nu știu unde e acum. Și nu-mi place deloc ideea ca patru copii să umble de capul lor prin lume.

S-a uitat la Jasper cu o privire rece.

— Poate că am plecat eu de lângă magi, dar asta nu înseamnă că îmi cade mâna să dau un telefon la Magisterium.

— Dar dacă stăm în hambar și promitem că ne întoarcem acolo mâine-dimineață? a propus Call.

Doamna Tisdale a oftat și se vedea că e gata să renunțe.

— Dacă promiteți că nu faceți prostii...

— Sau în casă, a spus Jasper. Poate putem să stăm în casa dumneavoastră. Unde e cald și nu e sinistru.

— Haide, Jasper! a spus Aaron, luându-l de braț.

Jasper s-a dus cu el fără un cuvânt, de parcă abia acum își dăduse seama că nici măcar doamna Tisdale nu era de partea lui.

În aerul nopții, lui Call i se părea că mașinile seamănă cu niște creaturi scheletice din altă lume, ca niște oase de dinozauri care se ițeau din pământ.

Havoc i-a urmat tăcut. Ochii lui palizi se tot întorceau spre casă și limba îi atârna ca și cum ar fi fost flămând.

Și ceilalți parcă erau cuprinși de presentimente rele. Tamara s-a uitat în jur cuprinsă de un fior și a făcut o mică bilă de foc. Aceasta dansa în fața lor pe cărarea spre hambar, luminând plăcuțele de înmatriculare împrăștiate, cauciucurile și cutiile pline de cuie.

Call s-a bucurat când au ajuns la hambarul cu ușile lui roșii de metal, securizate cu o rangă uriașă, tot de metal. De aproape se vedea bine că metalul fusese uns de curând. Aaron s-a apucat de treabă, ridicând ranga și deschizând ușile. Construcția veche de lemn era un loc familiar pentru Call. Acolo se odihneau mașinile bune, fiecare dintre ele acoperită cu prelată. Acolo, el și tatăl lui își petreceau aproape tot timpul când veneau. Call își aducea un teanc de cărți sau Game Boy, se suia în pod și stătea acolo, în timp ce tatăl lui ciocănea jos. Erau amintiri frumoase, dar acum le simțea așa de nefirești, la fel ca și peisajul scheletic de afară.

— Sus, a spus el și a pornit pe scară. A pus piciorul pe prima treaptă și a fost gata să se prăbușească din cauza junghiului care i-a străpuns piciorul. Și-a înăbușit geamătul, dar tot a prins privirea compătimitoare a lui Aaron. Nu s-a uitat la Jasper, s-a întins să se tragă în mâini în sus pe scară, ca să pună cât mai puțină presiune pe picior. Ceilalți au urcat după el.

În pod era întuneric, iar Call a clipit des din ochi, orb, până când a

apărut Tamara cu bila ei de foc luminând deasupra capului ca un bec din desene animate. Au ajuns și ceilalți doi și s-au împrăștiat în încăperea îngustă. Nu era cine știe ce acolo – un birou, un aragaz de voiaj și două paturi înguste cu pleduri împăturite la capăt. Totul era incredibil de ordonat și, dacă doamna Tisdale nu le-ar fi spus, Call nu și-ar fi imaginat că Alastair ar fi fost acolo de curând.

Jasper s-a trântit pe un pat.

— O să mâncăm ceva? Să știți că sunt convins că trebuie să existe vreo lege pe care voi o încălcați dacă mă răpiți și nu-mi dați nici de mâncare.

Tamara a oftat, apoi s-a uitat la Call plină de speranță.

— Aragaz există. E și ceva de mâncare?

— Mda, e ceva. Mai mult conserve.

Call s-a aplecat și a scos de sub patul tatălui său coșul pe care acesta îl ținea acolo. Cutii de ravioli Chef Boyardee, sticle de apă, pastramă de vită, un briceag, furculițe și două ciocolate mari, Hershey's.

Call s-a așezat pe celălalt pat cu Tamara, iar Jasper se uita urât la ei de pe patul lui. Aaron a deschis cu pricepere câteva dintre conservele de ravioli și le-a încălzit pe aragazul de voiaj, pe care l-a aprins cu ajutorul magiei – în timp ce Tamara desfăcuse o hartă a împrejurimilor, pe care o găsiseră printre lucrurile lui Alastair și se uita la ea încruntată și gânditoare, cu nasul încrețit.

— Poți să citești chestia asta? a întrebat-o Call, privind peste umărul ei. A întins mâna spre hartă.

— Cred că asta e o șosea.

Ea l-a plesnit ușor peste mână.

— Nu e o șosea, e un râu.

— De fapt, e o autostradă, a spus Jasper. Dă-mi mie aia!

A întins mâna spre hartă. Tamara a ezitat.

— La urma urmei, unde vreți voi să ajungeți? a întrebat el.

— Aici am vrut să ajungem, a spus Call. Dar acum, nu mai știu.

— Păi, dacă tatăl tău nu e aici, înseamnă că s-a dus în altă parte, a

spus Aaron, aducând conservele calde de ravioli. Le-au apucat cu atenție, înfășurându-și mâinile în haină ca să nu se frigă. Call le-a dat la fiecare furculițe și au început să mănânce.

Jasper s-a strâmbat la prima îmbucătură, dar apoi a început să înfulece pastele cu poftă.

— Poate reușim s-o convingem pe doamna Tisdale să ne spună ceva, a spus Call, dar deja începea să aibă o presimțire neplăcută. Era clar că Alastair fugise, dar unde ar fi putut să se ducă? Nu avea prieteni apropiați de care să știe și Call și nici alte ascunzători secrete.

Aaron și Tamara discutau cu voce scăzută, iar Jasper luase harta în mână și se uita atent la ea. Call a pus deoparte cutia lui de ravioli doar pe jumătate mâncată și s-a ridicat în picioare, ducându-se spre biroul lui Alastair. A tras sertarul cel mare al biroului.

Așa cum se și așteptase, era plin de chei de mașină. În general, era câte o singură cheie cu o bucățiță de piele pe care scria marca mașinii: Volkswagen, Peugeot, Citroën, Mini Cooper, chiar și un Aston Martin. Cele mai multe erau pline de praf, mai puțin cheia de la Aston Martin. Call a luat-o din sertar – Martin era una dintre mașinile favorite ale tatălui său, chiar dacă încă n-o făcuse să meargă. Dar era mai mult ca sigur că nu s-ar fi apucat să lucreze acum la ea, când era fugar.

Poate că Alastair plănuia să conducă această mașină? Era o mașină foarte potrivită pentru fugă, capabilă să ia curbe strânse și poate chiar să-i lase în urmă pe magi. Dacă era așa, Call s-a gândit că exista posibilitatea că Alastair s-o fi făcut să meargă. Sigur, ar fi fost ilegal ca unul dintre ei să o conducă, dar asta era cea mai mică dintre grijile lui.

S-a dus oftând spre scară și a început procesul dureros al coborârii. Cel puțin, dacă ceilalți erau în pod, era liber să meargă încet și să strângă din ochi cât poștește.

— Call, unde te duci? a strigat Tamara după el.

— Poți să-mi trimiți niște lumină aici, jos? a întrebat-o Call.

Ea a oftat.

— De ce trebuie să-ți trimit eu? Și tu poți să faci globuri de foc la fel ca mine.

— Tu le faci mai bine, a spus Call, cu un ton care spera să fie persuasiv.

Ea a părut iritată, dar a trimis jos o sferă de foc, totuși, o sferă care rămăsese suspendată în aer ca un candelabru și care, din când în când, scăpa cenușă pe jos.

Call a tras prelata de pe Aston Martin. Mașina avea o culoare albastru-verde și avea aplicații de nichel strălucitor, iar scaunele crem de piele erau rupte doar puțin. Și podeaua mașinii părea în regulă; tatăl lui spunea că ea e prima care ruginește.

Call s-a urcat pe scaunul șoferului și a băgat cheia în contact. S-a încruntat – trebuia să se întindă foarte mult ca să ajungă la pedala de accelerație sau la frână. Aaron probabil că ar fi putut s-o facă; era mai înalt. Call a întors cheia în contact, dar nu s-a întâmplat nimic. Motorul vechi refuza să prindă viață.

— Ce faci acolo?

Call a tresărit și era gata să dea cu capul de plafonul mașinii. S-a întins peste portiera deschisă și l-a văzut pe Aaron stând lângă mașină și privindu-l curios.

— Mă uit și eu pe aici, i-a spus Call. Nu știi exact ce caut. Dar în mod sigur tata și-a făcut de lucru la mașina asta înainte de a fugi.

Aaron s-a aplecat și a început să fluiera admirativ.

— O mașină foarte frumoasă. Pornește?

Call a clătinat din cap.

— Caută în torpedou, a spus Aaron. Tatăl meu vitreg întotdeauna își pune acolo ce avea.

Call s-a întins spre torpedou și l-a deschis. Spre uimirea lui, era plin de hârtii. Nu orice fel de hârtii, și-a dat el seama după ce le-a luat de acolo. Scrisori. Alastair era singurul adult pe care îl știa Call care încă mai purta corespondență scrisă de mână, nu prin e-mail, așa că scrisorile în sine nu îl mirau. Ce îl mira era expeditorul lor. A

deschis una și s-a uitat la semnătura de acolo, o semnătură care i-a întors stomacul pe dos.

— Ce? Ce e? a întrebat Aaron, iar Call s-a uitat la el. Probabil că avea o expresie uluită, fiindcă Aaron s-a îndepărtat de mașină și a strigat în sus, spre ceilalți:

— A găsit ceva! Call a găsit ceva!

— Nu, n-am găsit.

Call a ieșit împleticindu-se din mașină, cu scrisorile mototolite sub braț.

— N-am găsit nimic.

Ochii verzi ai lui Aaron păreau descumpăniți.

— Atunci ce sunt alea?

— Chestii personale. Notițele tatălui meu.

— Call!

Era Tamara, atârnată de deschizătura podului. Call îl vedea și pe Jasper în spatele ei.

— Tatăl tău este un infractor căutat. Nu există chestii personale.

— Are dreptate, a spus Aaron, cu un fel de părere de rău. Orice lucru poate să fie relevant.

— Bine.

Call regreta că n-a fost mai isteț, că n-a putut să găsească ascunzătoarea lui Alastair înaintea lui Aaron, că trebuia să vadă și ceilalți aceste scrisori.

— Dar eu le citesc. Nimeni altcineva.

A ținut scrisorile sub braț cât a urcat scările înapoi în pod, cu Aaron după el. Jasper, între timp, descoperise cum funcționează felinarele din pod și acum încăperea era plină de lumină. Call s-a așezat pe unul dintre paturi, iar ceilalți s-au înghesuit pe patul de vizavi.

Era ciudat să vezi scrisul Maestrului Joseph. Era ascuțit și îngust și semna fiecare scrisoare cu numele complet, inclusiv cu inițiala celui de-al doilea prenume. Erau peste zece scrisori, trimise în ultimele trei luni. Și erau pline de rânduri tulburătoare.

Există o modalitate prin care amândoi putem obține ceea ce vrem.

Tu vrei ca fiul tău să fie readus din morți, iar noi îl vrem pe Constantine Madden.

Tu nu înțelegi adevărata putere a Alkahestului.

Noi nu ne-am văzut niciodată față în față, Alastair, dar acum ai pierdut așa de multe. Imaginează-ți că Sarah s-ar putea întoarce la tine. Imaginează-ți că tot ce ai pierdut s-ar întoarce la tine.

Fură Alkahestul, adu-l la noi și toată suferința ta va lua sfârșit.

Nimic din toate astea nu avea sens. Alastair se pregătea atunci să folosească Alkahestul ca să-l ucidă, nu? Voia să-l distrugă pe Inamicul Morții.

Call își amintea și acum uimirea întipărită pe fața tatălui său când l-a izbit de perete, își amintea și senzația lui de furie copleșitoare. Dacă se înșelase în privința lui Alastair? Dacă Alastair nu mințise atunci când spusese că nu vrea să-l ucidă pe Call?

Dar dacă Alastair ar fi vrut să scape de el ca să obțină sufletul adevăratului său fiu înapoi, era la fel de rău. Poate că nu voia să-l omoare în mod direct pe Call, dar faptul că ar fi vrut să bage sufletul lui în Constantine Madden semăna destul de bine cu o moarte.

— Ce?

Tamara se aplecase așa de mult din pat, că era gata să cadă.

— Call, ce spune?

— Nimic, a spus Call întunecat, împăturind la loc cea mai incriminantă scrisoare și băgând-o în buzunar.

— Îi dă tot felul de ponturi în legătură cu cultivarea begoniilor.

— Mincinosule, a spus scurt Jasper și a șterpelit o scrisoare de pe pat. A început să citească cu glas tare, făcând ochii din ce în ce mai mari.

— Stai, cheștiile astea... astea, pe bune, pe bune nu sunt despre begonii!

Era oribil. Tamara și Aaron nu îl credeau, asta era clar, dar figura lor de oameni trădați era aproape la fel de groaznic de suportat ca și jubilația arogantă a lui Jasper. Mai rău de atât, au citit toată

scrisoarea. Rânduri bizare după alte rânduri bizare – deși, spre ușurarea lui Call, nimic din scrisori nu se referea direct la faptul că el era posesorul sufletului lui Constantine Madden. Cine știe ce ar fi crezut dacă ar fi pus mâna pe scrisoarea din buzunarul lui?

— Deci, el chiar a furat Alkahestul și o să-l înmâneze Inamicului? Jasper părea înspăimântat.

— Parcă ziceai că e acuzat pe nedrept.

— Ia uitați-vă la asta, a spus Tamara. Alastair cred că a acceptat, fiindcă Maestrul Joseph îi scrie ca să-i spună cum să-l contacteze și cum să se întâlnească. Ar trebui să se întâlnească peste două zile.

— Trebuie să ne întoarcem la Magisterium, a spus Aaron. Trebuie să spunem cuiva. Call, eu cred ce spui tu despre tatăl tău, dar poate te-ai înșelat.

— Nu putem să riscăm, iar Alkahestul să ajungă în mâna Inamicului, a spus Tamara. Asta ar însemna că Aaron poate fi ucis. Îți dai seama de asta, nu, Call?

Call s-a uitat la flacăra care ardea în felinar. Oare înțelesese exact pe dos ce se întâmpla cu tatăl său? El era convins că e un om bun, de partea Magisteriumului și a maestrilor, hotărât să-l oprească pe Constantine Madden cu orice preț. Dar acum i se părea că totuși tatăl său era un om rău, de partea Maestrului Joseph, și că era dispus să facă orice ca să recapete sufletul copilului său pierdut. Ceea ce, dintr-un punct de vedere, nu era cel mai groaznic lucru. Dar dacă Alastair era gata să treacă de partea Maestrului Joseph, oare Call avea acum obligația morală să îl lase să facă ce vrea sau să-l oprească?

Call simțea că îl doare inima.

— Nu vreau să i se întâmple ceva lui Aaron, a spus Call. Asta era singurul lucru de care era convins.

— N-am vrut niciodată.

Aaron avea un aer nefericit.

— În fine, în seara asta oricum nu facem nimic, a spus el. E târziu și toți suntem obosiți. Poate, dacă dormim vreo două ore, dimineață

o să stabilem ceva.

S-au uitat cu toții la cele două paturi. Amândouă erau bune pentru un adult sau pentru doi copii.

— Eu vreau să dorm acolo, a spus Jasper.

A arătat cu mâna spre patul pe care stăteau Tamara și Call.

— Și vreau să dorm cu Aaron, fiindcă tu ești un ciudat, iar tu ești fată.

— Eu pot să dorm pe podea, s-a oferit Aaron, văzând expresia care se așternuse pe fața Tamarei.

— Asta nu îl ajută decât pe Jasper, a spus Tamara supărată și s-a urcat în patul celălalt. E în regulă, Call; o să dormim pe păaturi. Nu-ți face probleme.

Call s-a gândit că poate ar fi fost bine să spună și el că doarme pe podea, ca Aaron, dar nu voia asta. Piciorul deja îl durea și, în plus, știa sută la sută că sunt și șoareci care umblă prin hambar.

— Ok, a spus el, și s-a suit cu grijă alături de ea.

Era ciudat. În patul celălalt, Jasper și Aaron încercau să doarmă pe aceeași pernă. S-a auzit un icnet, ca și cum cineva ar fi fost pocnit. Call a împins perna din patul lui spre Tamara și și-a sprijinit capul pe brațul îndoit. A închis ochii, dar somnul nu venea. Era incomod să se chinuie să stea numai în jumătatea lui de pat, să se asigure că nici măcar un deget de la picior nu ajunge în partea Tamarei. Nu îl ajuta deloc faptul că vedea mereu cuvintele din scrisorile trimise de Maestrul Joseph, care parcă erau pictate în dosul pleoapelor lui.

— Call?

A deschis ochii. Tamara se uita la el la doar câțiva centimetri distanță, cu ochii ei mari și întunecați.

— De ce ești tu așa de important? a șoptit ea.

El a simțit căldura respirației ei pe obraz.

— Important? a repetat el, ca un ecou.

Jasper începuse să sforăie.

— Toate scrisorile alea, a spus ea. De la Maestrul Joseph. Am crezut că o să fie despre Aaron. El este Makarul. Dar toate erau

despre tine. *Call este cel mai important lucru.*

— Eu știu... Poate fiindcă vorbea cu tata, a spus Call, șovăitor. Așa că, pentru el, eu sunt cel mai important.

— Nu mi s-a părut că zice că ești important la modul ăsta, a spus Tamara încet. Call, tu știi că nouă poți să ne spui orice, da?

Call nu prea știa ce să răspundă la asta. Încă mai încerca să găsească un răspuns, când Havoc a început să urle.



GAPITOLUL UNSPREZEGE

— Havoc, liniște! Ssst! a strigat Call, dar lupul a continuat să latre, băgându-și botul prin crăpătura ușii de la hambar și zgâriind lemnul cu ghearele.

— Ce vezi, băiatule? a întrebat Aaron. E ceva acolo?

Tamara a făcut un pas spre lup.

— Poate s-a întors tatăl tău.

Inima lui Call a început să bată nebunește. A dat fuga la ușa de care Havoc își lipise nasul și a deschis-o, lăsând să intre în hambar aerul rece de afară.

Havoc a țâșnit ca o săgeată pe lângă el. Noaptea era liniștită. Luna se vedea pe cer ca o așchie. Call a strâns din ochi, atent, ca să poată să se uite după lupul lui, care a trecut de iarbă și ajunsese la mașinile stricate, părând cocoșat și ireal în întunericul acela.

— Ce e aia?

Era Jasper, a cărui voce, din cauza fricii, devenise o șoaptă. Arăta cu mâna undeva. Aaron s-a apropiat și el; acum toți erau îngrămădiți în jurul lui Call, în fața ușii de la hambar. Call s-a uitat în direcția în

care arăta Jasper. La început, nu a văzut nimic; apoi, uitându-se mai atent, a văzut că ceva se mișcă pe lângă o mașină.

Tamara a scos o exclamație înăbușită de frică. Silueta aceea părea că se face din ce în ce mai mare, umflându-se sub ochii lor. Strălucea în lumina lunii – un monstru făcut din metal lucios, întunecat, cu aspect umed, de parcă ar fi fost dat cu ulei. Ochii erau ca două faruri gigantice, luminând întunericul. Iar gura lui – Call a rămas cu ochii holbați la falca lui desfăcută, plină de șiruri de dinți metalici ca de rechin, care apoi s-a închis peste capota unui Citroën vechi.

Mașina a făcut un crăntănit oribil. Creatura a aruncat capul pe spate și a înghițit. Fălcile i s-au umflat când mașina a dispărut în botul lui uriaș. O clipă mai târziu, mașina nu mai era, iar creatura părea că s-a făcut și mai mare.

— E un elemental, a spus Tamara agitată. De metal. Probabil că își ia puterea din mașinile și fierul ăla vechi.

— Ar trebui să plecăm înainte să ne observe, a spus Jasper.

— Lașule, l-a apostrofat Call. E un elemental sălbatic. Nu cumva e chiar treaba ta să te ocupi de el?

Jasper s-a îndreptat de umeri și s-a uitat urât la el.

— Uite ce e, chestia aia n-are *nicio legătură* cu noi. Noi avem datoria să apărăm *oamenii*, nu am de gând să mor apărând rablele lui taică-tău. O să se simtă mult mai bine fără mormanul ăla de mașini – asta, dacă n-o să fie executat fiindcă face echipă cu Inamicul, ceea ce e un mare semn de întrebare – iar noi o să ne simțim mult mai bine dacă plecăm de aici!

— Taci din gură, a spus Aaron. Taci odată!

A ridicat mâna în lateral. Metalul de pe brățară a sclipit. Call a văzut cum din palma lui a început să se ridice un fel de umbră, care i-a învăluit aproape tot brațul.

— Oprește-te!

Tamara l-a apucat pe Aaron de încheietură.

— Nu ai fost învățat îndeajuns cum să folosești vidul. Iar elementalul ăsta e prea mare. Gândește-te ce dimensiune ar trebui să

aibă gaura pe care ar trebui s-o deschizi ca să scapi de...

Acum era rândul lui Aaron să fie supărat.

— Tamara...

— Ăăă, băieți, i-a întrerupt Jasper. Eu înțeleg că vă certați, dar mi se pare că tocmai am fost observați.

Jasper avea dreptate. Ochiul de faruri luminau în direcția lor. Tamara i-a dat drumul lui Aaron când creatura a început să se miște. Apoi, pe neașteptate, ea s-a răsucit spre Call.

— Ce ar trebui să facem? l-a întrebat ea.

Call era mult prea surprins că i se cere lui părerea, ca să poată răspunde. Ceea ce a fost foarte bine, fiindcă Aaron deja începuse să vorbească.

— Trebuie să mergem la doamna Tisdale s-o protejăm. În cazul în care chestia asta a venit aici din întâmplare, poate că mai mănâncă niște mașini și o să plece în drumul ei. Dar dacă nu pleacă, trebuie să fim pregătiți.

— Elementalele de metal sunt rare, a spus Jasper, aducând rucsacul Tamarei. Nu știu prea multe despre ele, dar știu că nu le place focul. Dacă vine spre noi, o să fac o cortină de foc. Bine?

— Pot să fac eu asta! a izbucnit Tamara.

— Nu contează cine o face, a spus Aaron, exasperat. Acum, haideți!

Au început cu toții să fugă spre fermă, Call ceva mai în spate decât ceilalți, nu numai din cauza piciorului care îl durea, ci și fiindcă era îngrijorat de Havoc. Voia să-l cheme la el, să se asigure că lupul e bine, dar se temea că strigătul lui va atrage atenția elementalului asupra lor. Și nu era prea convins că va reuși să fugă de el dacă venea după ei. Deja Tamara, Aaron și Jasper se îndepărtaseră.

Creatura era tot în mișcare, uneori pe jumătate ascunsă de mașini, alteori sinistru de vizibilă. Nu se mișca repede, mai degrabă se comporta ca o felină care își urmărește prada. Venea încet, devenind din ce în ce mai mare cu fiecare înghițitură de metal pe care o lua.

Când Call s-a mai apropiat de casa doamnei Tisdale, și-a dat seama că ceva nu e în regulă. Lumina se revărsa din casa de la fermă, nu numai prin ferestre, ci prin toată fațada. Ușa și o parte din perete nu mai existau. Din gaura care rămăsese în locul acela se iveau cabluri și bucăți de lemn.

Aaron a urcat în fugă treptele.

— Doamnă Tisdale! a strigat el. Doamnă Tisdale, sunteți bine?

Call a urcat și el, cu piciorul dureros. Mobila era răsturnată, o măsuță de cafea era ruptă în două. O canapeluță ardea, iar din colțul acela înnegrit al camerei se ridicau flăcări. Doamna Tisdale zăcea pe podea, cu o tăietură înspăimântătoare pe piept. Sângele înecase covorul de sub ea. Call privea oripilat. În sângele acela se vedeau bucățele de metal.

Aaron s-a lăsat în genunchi lângă ea.

— Doamnă Tisdale?

Ochii ei erau deschiși, dar părea că nu poate să-și concentreze privirea.

— Copii, a spus ea cu o voce groaznică, abia auzită. Copii, ei sunt pe urmele voastre.

Call și-a amintit câte ceva despre magia vindecării. Îl văzuse pe Alex folosind-o atunci când Drew și-a rupt piciorul, iar acesta l-a vindecat, legându-se de pământ și extrăgând putere de acolo. S-a aplecat și el lângă Aaron, încercând să adune ce puteri reușea. Dacă ar fi putut s-o vindece, atunci poate magia lui era bună și pentru altceva, nu cum gândea Alastair. Poate *el* era mai bun decât credea Alastair.

Poate era bun.

A început să-i preseze clavicula ușor cu degetele și și-a dirijat energia în interiorul ei. A încercat să simtă cum vine din pământ, a încercat să-și imagineze că el este o conductă de trecere. Dar, după o clipă, bătrâna i-a dat mâna la o parte.

— E prea târziu pentru asta, a spus doamna Tisdale. Numai voi mai puteți să scăpați. Trebuie să fugiți. Call, am fost acolo în noaptea

în care ai crezut că l-ai pierdut pe Havoc. Eu am fost cea care l-a pus în lanțuri. Știu care e miza.

Call s-a îndepărtat de ea, zguduit.

— Despre ce vorbește? a întrebat Tamara. Despre ce vorbești, doamnă Tisdale?

— E doar un elemental, a spus Aaron. Putem să scăpăm de el.

S-a uitat disperat la Tamara și Jasper.

— Poate că ar trebui să-i chemăm în ajutor pe cei din Magisterium...

— Nu! a suflat greu bătrâna. Nu știți ce creatură este asta? Numele ei e Automotones – este un monstru străvechi și letal – a fost capturat de magii din Magisterium cu sute de ani în urmă.

La colțurile gurii ei apăruse sânge. Respirația îi devenise foarte grea.

— Dacă acum e aici, înseamnă că magii aceia – *exact acei magi* – i-au dat drumul ca să vă prindă. Să vă omoare!

Cutremurat, Call și-a amintit despre o prelegere a Maestrului Rufus, în care le-a vorbit despre elementalele captive din Magisterium. Cât de înfricoșătoare sunt ele. De neoprit.

— Să-l prindă pe *Alastair*, vreți să spuneți? a întrebat Jasper.

— A intrat în casa asta, a șoptit ea. A cerut să-i spun unde sunteți voi. Nu *Alastair*. Voi patru.

Ochii ei s-au oprit asupra lui Aaron.

— Ar fi mai bine să fugi, *Makarule*.

Chipul lui Aaron s-a albit din cauza șocului.

— Să fugim de Magisterium? Nu de Inamic?

Gura ei s-a curbat într-un zâmbet ciudat.

— N-o să-l poți depăși niciodată pe Inamicul Morții, Aaron Stewart, a spus ea și, cu toate că i se adresa lui Aaron, se uita la Call. S-a uitat și el spre ea, dar ochii ei au înghețat.

— Păzea! a țipat Tamara.

Monstrul de metal – Automotones – intrase în casă prin gaura din perete. Acum era cu adevărat uriaș. Rupea totul în cale cu mâinile lui

plate și mari cât o gură de canal, dărâma tavanul, pentru a face loc între etajul de sus al casei și cel de jos, să poată încăpea. Call a țipat, a căzut pe o parte și era gata să fie strivit de un șifonier căzut de sus. Șifonierul s-a dezmembrat în cădere, iar hainele din el s-au împrăștiat pe podea.

Deodată a apărut o pânză de foc, ca un fel de perete viu de flăcări, care pârla podeaua și ardea ce mai rămăsese din tavan. Jasper susținea perdeaua de foc cu eforturi evidente, în timp ce Automotones urla și pocnea.

— Pleacă! i-a spus Jasper lui Call. Fugi! Vin și eu după tine. Lui Call i-a părut rău că îl făcuse laș. S-a ridicat de pe podea și s-a îndreptat șchiopătând spre spatele casei.

Aaron și Tamara l-au urmat. Tamara făcuse un ghem de foc, care îi strălucea în mână. A întors repede capul spre Jasper, cu codițele fluturând.

— Vino, Jasper! l-a chemat Aaron. Acum!

Jasper și-a abandonat perdeaua de foc și a venit după ei în fugă, cu elementalul de metal pe urmele lor. Tamara a aruncat ghemul de foc în botul monstrului, în timp ce Jasper abia fugea pe iarbă, alături de Call.

Era vizibil epuizat din cauza efortului pe care îl făcuse pentru a crea peretele de foc. A făcut numai câțiva pași pe iarbă, apoi s-a prăbușit. Call a făcut un pas spre el, dar nu știa deloc ce să facă. Era imposibil să-l ia în brațe pe Jasper și să fugă cu el; de-abia putea să fugă și așa, fără să mai ducă pe cineva.

Tamara fugea pe pajiște, cu Aaron chiar în urma ei. În spatele lor venea Automotones. Ieșise din flăcări dând din mâini – era clar că focul lui Jasper aprinsese o parte din mobilă, iar acum luaseră foc perdelele, poate chiar și pereții. Toată casa avea să ardă ca o torță.

— Jasper!

Call a întins mâna spre el și a încercat măcar să-l ridice de jos. Jasper s-a ridicat în genunchi, dar apoi a scos un urlat de groază. Call s-a întors și a văzut elementalul de metal ridicându-se deasupra lor,

întunecând aşchia subţire de lună. Mâinile lui erau întinse în jos, spre ei. Semănau cu nişte cleşti gigantici de crab şi erau foarte aproape de Call şi de Jasper, gata să-i spintece în două.

Call şi-a amintit de vara trecută, când se afla în oribila cameră de lucru a tatălui său, şi-a amintit furia de atunci şi cum s-a uitat la Alastair şi *a forţat*. Şi-a concentrat şi acum toată furia şi frica şi răutatea pe care le avea în el apoi le-a trimis spre Automotones.

Monstrul a zburat în spate, cu un zgomot care semăna cu cel pe care îl face o maşină ruginită când e dezmembrată. Zgomotul s-a transformat într-un răget teribil, iar Automotones s-a îndreptat spre Aaron şi Tamara. Aaron a făcut un pas şi a trecut în faţa Tamarei, dar monstrul l-a măturat ca pe o frunză şi a prins-o pe Tamara, ridicând-o în aer.

— Tamara!

Call a început să fugă spre elemental, uitând o clipă cât este de înfricoşător, cât e de uriaş, cât e de mortal. Vedea cu ochii minţii cleştele de metal strângându-se în jurul Tamarei, strivind-o în strânsoarea lui. Vedea ca prin vis că Aaron fugea şi ţipa şi el şi că Tamara se chinuia să scape din strânsoarea creaturii fără să scoată un cuvânt. Pe neaşteptate, Automotones a tresărit şi a început să se împleticească. Tamara a reuşit să scape din mâna lui şi s-a rostogolit în iarbă.

Elementalul se învârtea în loc, iar Call şi-a dat seama că Havoc îi sărise de gât, cu ghearele de Călăreţ al Haosului înfipite în învelişul de metal al monstrului, iar colţii lui îl muşcau. Zgomotul de metal sfâşiat umplea noaptea.

Dar creatura s-a scuturat, iar Havoc şi-a pierdut echilibrul şi labelle lui s-au agitat cu disperare în aer. Se ţinea doar cu dinţii, apoi nu s-a mai putut ţine nici aşa. A zburat spre casă, spre foc, scheunând în căderea aceea.

Ajutat de aer, de neatenţia elementalului sau de dorinţa de luptă, Call s-a concentrat pe lupul lui. S-a încordat şi a format un fel de pernă moale din curenţi concentrice de aer, care să îl prindă pe

Havoc. A auzit ca prin vis creatura ȋiuint tot mai aproape de el; ca prin vis ȋși dădea seama că ȋi punea ȋn pericol pe toȋi ceilalȋi, numai ca să-ȋi salveze animalul, dar nu ȋi păsa.

Havoc a căzut ȋn aerul magic făcut de Call, ca ȋntr-o plasă, a săltat un pic, cu ochii lui arzători mari de uimire. Call a lăsat ȋncet lupul la pămănt, cu grijă, cu grijă...

Exact atunci l-a lovit elementalul. A avut senzaȋia că l-a strivit un val uriaș. A auzit-o pe Tamara strigându-l ȋngrozită și apoi a zburat ȋn spate, lovindu-se de pămănt cu o forȋă care i-a trimis o undă de șoc prin tot corpul. S-a rostogolit ȋntr-o parte, a scuipat pămăntul și iarba care ȋi intraseră ȋn gură și a văzut elementalul de metal aplecându-se asupra lui. Părea enorm, mare ca cerul pe care corpul monstrului ȋl acoperea cu totul. Call s-a chinuit să se ridice, cu piciorul bolnav tremurând, dar a căzut iar ȋn iarbă. De la distanȋă, a văzut-o pe Tamara alergând spre ei, cu niște funii de foc fluturându-i ȋn mâini, dar el știa că e mult prea departe ca să poată ajunge la el ȋn timp util. Automotones deja se apleca spre el, cu gura lui plină de dinȋi căscată deasupra lui.

Call și-a ȋnfipt mâinile ȋn pămănt, ȋncercând să ia contact cu magia acestuia, dar nu era timp. Simȋea mirosul oribil de metal și de rugină care venea din gura elementalului, deschisă acum ca să-l ȋnghită.

— Oprește-te!

Elementalul a ridicat brusc capul. Call s-a ȋntors și l-a văzut pe Aaron ȋn spatele lui, cu mâna ȋntinsă. De acolo se ridica un nor de ȋntuneric uleios, care se ducea ȋn sus. Expresia de pe faȋa lui era una de care Call nu-ȋi amintea s-o mai fi văzut vreodată. Ochii ȋi ardeau ca fierul ȋncins, iar grimasa feȋei semăna tulburător de mult cu un zămbet.

Nimicul acela negru și uleios a ȋașnit din mâna lui Aaron și s-a dus direct ȋn gâtul lui Automotones. ȋn prima clipă nu s-a ȋntâmpat nimic. Dar apoi creatura a ȋnceput să vibreze, iar metalul să zăngăne. Call se uita cu gura căscată. Elementalul arăta de parcă l-ar fi lovit o mână uriașă, invizibilă, iar ȋnvelișul metalic parcă era resorbit ȋn

interior. A deschis botul și Call a văzut întunericul uleios fumegând și bolborosind înăuntru. Și-a dat seama ce se întâmplă. Elementalul se prăbușea în el însuși, fiecare articulație, fiecare șurub, fiecare plăcuță și fiecare motor erau trase în vidul tot mai mare pe care Aaron i-l introdusese în gât.

Call a simțit o mână pe umăr și Aaron l-a ridicat în picioare. Expresia aceea înfricoșătoare de pe fața lui dispăruse; părea doar sumbru, uitându-se la Automotones, care a mai scos un ultim urlet, după care a dispărut într-o pată de întuneric ce a plutit încă puțin în aer.

— Ce se întâmplă acum cu el? a întrebat Jasper, care se apropiase în fugă. Unde e? E mort?

Call s-a uitat spre casa în flăcări, apoi spre grămada de rable. Nu îi păsa unde s-a dus Automotones. Important era că toți se salvaseră.

— E în vid, a spus Aaron, cu o voce liniștită. N-o să se mai întoarcă.

— Haideți! a spus Tamara. Trebuie să ne îndepărtăm de foc.

Au pornit înapoi spre hambar, cu Havoc înaintea lor. Aerul era încărcat de fum, iar strălucirea focului din spatele lor lumina cerul ca ziua.

— Ce trebuie noi să facem acum e să ne întoarcem la Magisterium, a spus Jasper cu respirația tăiată. Să le arătăm ce am descoperit. Tatăl lui Call a luat *contact direct cu slugile Inamicului*, ați uitat? O să le ducă Alkahestul. Avem nevoie de ajutor.

— Nu ne întoarcem la Magisterium, a spus Aaron.

Vocea lui suna la fel, lipsită de intonație și rigidă. Call avea senzația că își reprimă cu greu sentimentele, oricare ar fi fost ele.

— *Ei* au trimis creatura asta după noi.

— După Alastair, vrei să spui, l-a corectat Tamara. Nu crezi cumva ce a spus bătrâna aceea, nu?

— Ba da, cred.

— Nu avea niciun motiv să mintă, a fost de acord Call.

Acum vocea lui Aaron parcă devenise puțin stridentă.

— Dacă nu au trimis-o ei, atunci de ce a atacat-o pe doamna Tisdale? De ce ne-a atacat pe noi? Poate că a primit instrucțiuni să nu ne omoare.

— Poate s-au gândit că, dacă nu pot să ne aducă înapoi, mai bine să ne omoare, decât să ajungem în mâinile Inamicului, a spus Jasper.

Toți s-au uitat la el surprinși.

— Adunarea ar face ceva de genul ăsta, a adăugat el, ridicând din umeri.

— Am crezut că vrei să ne întoarcem, a spus Call.

— Vreau. Dar voi, fraților, ați dat-o în bară într-un mare fel.

Jasper s-a uitat la Call și a dat ochii peste cap, de parcă ar fi fost un idiot, o expresie cu care Call era de mult obișnuit.

— Cu cât stăm mai mult, cu atât mai hotărâți vor fi ei că trebuie să-și limiteze pierderile. Mai întâi or să-l elimine pe Aaron, apoi pe noi, ca să nu rămână niciun martor și, gata, a fost o tragedie. Dacă Madden ar pune mâna pe Aaron, l-ar omorî – sau ar putea să-i spele creierul. Poate de asta se tem. Poate se tem că, dacă îl pierde pe Aaron în favoarea lui Constantine Madden, vor pierde și războiul.

— Războiul l-ar pierde tocmai fiindcă l-ar pierde pe Aaron, a spus Tamara. El e Makarul!

Ajunseseră la hambar. Figura lui Jasper părea de piatră în lumina pâlpâitoare.

— Nu cred că înțelegi felul în care gândesc ei.

— Destul, a spus Call, întorcându-se spre ceilalți. Voi duceți-vă înapoi la școală. Eu sunt convins că, dacă îl găsesc pe tata la timp, pot să-l opresc. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să încerc. Dar treaba asta e mult prea periculoasă pentru voi ca să mai veniți cu mine.

Nu vor înțelege niciodată, s-a gândit el. Tatăl meu își vrea fiul înapoi. E convins că, dacă îi dă Alkahestul Maestrului Joseph, acesta mă poate transforma. Să mă facă să fiu din nou Callum Hunt. Dar Maestrul Joseph îl păcăleşte, vrea doar să profite de el. Probabil că îl va uide imediat ce va pune mâna pe Alkahest.

Dar Call nu putea să le spună nimic din toate astea.

Nu poți să-l depășești pe Inamicul Morții.

— În niciun caz, a spus Tamara, încrucișându-și brațele la piept. E periculos să te duci singur – e periculos pentru noi toți. Nici măcar nu știi unde vrea să se ducă tatăl tău.

— Ba, cred că știu, a spus Call.

A deschis ușa magaziei și a intrat șchiopătând înăuntru. Ceilalți, inclusiv Havoc, au rămas afară până când el s-a întors cu scrisorile de la Maestrul Joseph. Când a ajuns, a ridicat una dintre scrisori în lumină.

— Sub numele Maestrului Joseph sunt niște cifre, a spus el. În fiecare scrisoare.

— Păi, probabil data, a spus Jasper.

Call a citit numerele de pe foaie.

— 45.1661.67.2425.

— Asta nu poate să fie o dată, decât poate pe Marte, a spus Tamara, dându-se mai aproape. Este...

— Sunt coordonate, a spus Call. Latitudine și longitudine. Pe astea le folosește tata în GPS-ul mașinii. Îți arată cum să ajungi undeva. Joseph îi spune tatălui meu cum să-l găsească.

— Atunci știm unde trebuie să mergem, a spus Aaron. Trebuie doar să găsim un dispozitiv în care să introducem coordonatele astea...

— Aici, a spus Tamara, și a scos telefonul.

Dar când a atins ecranul, telefonul nu s-a deschis.

— Ah! Cred că am rămas fără baterie.

— Putem să încercăm la orice computer dintr-un internet cafe, a spus Call, împăturind hârtia. Dar nu „noi”. O să fac asta singur.

— N-o să te lăsăm singur, știi foarte bine, a spus Aaron.

A ridicat mâna, ca să oprească protestul lui Call.

— Uite, până ajungem noi la școală, tatăl tău poate să se întâlnească deja cu Maestrul Joseph. S-ar putea să nu mai fie timp să facem ceva, chiar dacă am reuși să-i convingem pe magi de povestea

asta.

— Iar dacă ne ducem după Joseph și venim cu Alkahestul, o să ne întoarcem victorioși, a adăugat Tamara. Și apoi, ei au trimis deja un monstru după noi. Până când vom fi siguri că putem avea încredere în ei, singurul nostru drum este înainte.

Call s-a uitat la Jasper.

— Tu nu ești obligat să vii.

Chiar îi părea rău că l-a implicat și pe el în toată nebunia asta.

— Ba da, vin, a spus Jasper. Dacă sunt monștri pe urmele noastre, eu vreau să fiu lângă Makar.

— Cum ar putea să fie magii din Magisterium personaje pozitive, când trimit după noi un monstru să ne omoare, doar pentru că am fugit? a întrebat Aaron. Suntem doar niște copii.

— Nu știi, a spus Call.

El începuse să creadă că nici nu există personaje pozitive. Doar oameni cu liste mai lungi sau mai scurte de calități specifice Principelui Întunericului.

Tamara a oftat și și-a trecut mâna prin păr.

— În momentul ăsta trebuie să găsim un oraș, un loc de unde să facem rost de niște haine și de mâncare. Arătăm de parcă am luat foc și ne-am tăvălit prin noroi. Nu putem să apărem așa.

Havoc, auzind expresia „tăvălit prin noroi”, a început să se rostogolească. Call era nevoit să admită că Tamara avea dreptate. Erau murdări rău, nu ca actorii din filme, care au o dungă artistică de praf pe obraz. Uniformele erau sfâșiate și pline de ulei de la elemental.

— Presupun că ar trebui s-o luăm la picior, a spus Jasper demoralizat.

— Nu mergem pe jos, a spus Aaron. Mergem cu mașina. Sunt trei sute de mașini aici.

— Da, dar astea care n-au fost mâncate nu sunt chiar funcționale, a arătat Call. Iar cele câteva care chiar merg nu ne așteaptă cu cheile în contact.

— Să mergem, a spus Aaron. Nu degeaba am un tată în pușcărie. Cred că pot să le pornesc și fără cheie.

— Țsta e Makarul nostru, a spus Jasper. Magia haosului și furt măreț de automobile.

— Parcă ziceai că tatăl tău te-a părăsit, i-a spus Call lui Aaron, fugind după el. Și că nu știi unde e.

Aaron a ridicat din umeri.

— Presupun că nimănui nu îi place să declare că tatăl lui e în pușcărie.

În momentul acela, lui Call i se părea că există lucruri și mai rele decât să ai un tată în pușcărie, dar și-a dat seama că mai bine nu spune nimic.

L-a ajutat pe Aaron să aleagă o mașină mai puțin stricată, una pe care își amintea când o cumpărase Alastair. Era un Morris Minor, cu o caroserie verde-smarald, care contrasta cu roșul aprins al scaunelor de piele. Era una dintre cele mai noi mașini ale lui Alastair, fabricată în 1965 și, spre deosebire de multe altele, nu avea nevoie de un motor nou.

— Nici asta nu e prea rapidă, l-a avertizat Call. Adică mai mult de șaiszeci și cinci la oră nu poți să prinzi cu ea, nici măcar pe autostradă. Și n-are nici GPS. Poate până la urmă i-ar fi instalat unul, dar nu a ajuns s-o repare.

— Și ce se întâmplă dacă mergem cu mai mult de șaiszeci și cinci la oră? a întrebat Tamara.

Call a ridicat din umeri.

— Poate să explodeze? Habar n-am.

— Superb, a spus Jasper. Și știe vreunul dintre voi să conducă, amețiților?

— Nu chiar, a spus Aaron, ghemuindu-se sub scaun să taie firele cu pumnul lui Call, după care le-a reunit într-un anumit fel.

— Cum de știi să pornești mașina cu firele de contact, dar nu știi s-o conduci? a întrebat Jasper, oftând din greu.

— Asta e o întrebare bună, a mormăit Aaron, scoțând capul de

sub bord.

Era transpirat și puțin cam obosit.

— Ar trebui să dau vina pe tata. Nu a apucat să mă învețe să conduc înainte să fie închis.

— Eu am condus mașinuțe de golf, a spus Tamara. Ce diferență poate să fie?

Motorul a prins viață, pornit de mâinile iscusite ale lui Aaron.

— Conduc eu, a spus Call, pe care taică-său îl învățase – într-un fel.

Avea deja așa de multe belele, încât conducerea fără permis a unei mașini neînmatriculate și fără asigurare deja nu mai avea nicio importanță. Pe urmă, el era Inamicul Morții, un nelegiuit, un rebel – încălcarea legii nu era decât vârful aisbergului pentru demonismul său.

Havoc a lătrat, ca și cum ar fi fost de acord cu el. Havoc se instalase deja pe scaunul din dreapta și nu părea să aibă vreo intenție să lase pe altcineva să stea acolo.

Aaron s-a rezemat de mașină, cu un aer epuizat. S-a uitat în direcția lui Call, dar privirea lui nu părea să se poată focaliza.

— E ciudat, nu? Toată lumea se așteaptă ca eu să fiu un erou, iar tatăl meu este un infractor condamnat.

— Păi, din moment ce acum îl căutăm pe tata, care a furat un fel de artefact magic, nu sunt chiar în poziția să te judec, a zâmbit Call, dar Aaron a părut că nu observă.

— Numai că... Nu știu. Constantine Madden a fost un Makar rău. Poate se va dovedi că și eu sunt rău. Poate e ceva genetic.

Call a clătinat din cap, așa de uimit de ideea asta, încât nu știa ce să răspundă.

— Ăă, nu... eu nu cred că tu ești așa.

— Hai, toată lumea în mașină, a spus Tamara. Aaron, te simți bine? Aaron a dat din cap și s-a urcat în mașină cu picioare nesigure.

Jasper și Tamara au pus în portbagaj lucrurile pe care le mai aveau. Din fericire, când se sculasera din pat să se bată cu

Automotones, rucsacurile rămăseseră la loc sigur, în hambar.

Acum, tot ce avea Call de făcut era să nu dea cu mașina peste ceva. Alastair îl lăsase să conducă, în sensul că a stat la volan în mașina tractată de el sau au condus împreună pe câmp, în jurul fermei, să parcheze vreo nouă achiziție. Dar asta nu însemna că a condus vreodată singur. Call a urcat la volan, și-a potrivit scaunul, împingându-l în față ca să ajungă cu picioarele la pedale. *Accelerația*, a rememorat el. *Frâna*.

Apoi a ajustat oglinzile, fiindcă așa făcea întotdeauna Alastair cu mașinile noi – iar cu gesturile acestea spera că Aaron, Tamara și chiar Jasper vor avea impresia că știe ce face. Numai că mișcările acelea cunoscute l-au făcut să-și amintească de tatăl său și s-a simțit cuprins de o panică fără margini. Niciodată nu va fi copilul pe care tatăl său îl iubea. Copilul acela era mort.

— Să mergem, a spus Jasper, urcându-se în spate.

Tamara s-a urcat după el. Se pare că se hotărâseră să-l lase pe Havoc să stea pe locul mortului.

— Dacă măcar știi să conduci...

— Știu, a spus Call, apăsând accelerația și pornind ca din pușcă.

Mașina avea clar nevoie de suspensii noi. Fiecare denivelare a drumului îi arunca în aer pe copii. Mânca și o groază de benzină, iar Call și-a dat seama că vor trebui să facă o mulțime de opriri. S-a prins bine de volan, și-a concentrat privirea asupra drumului și a sperat că o să fie bine.

Pe bancheta din spate, Aaron căzuse într-un somn adânc și nu părea să simtă zgâlțâiala călătoriei. Era săltat în toate părțile, dar nu se trezea.

— Se simte bine? i-a întrebat Call pe cei din spate.

Tamara i-a atins fruntea cu palma.

— Nu știu. Nu are febră, dar e puțin cam transpirat.

— Poate a consumat prea multă magie, a spus Jasper. Se spune că folosirea magiei vidului are un cost ridicat.

A durat vreo douăzeci de minute să ajungă la marginea unui

orașel. Call a alimentat Morrisul cu benzină, iar Tamara și Jasper s-au dus înăuntru să plătească.

— Credeți că au observat ce ciudat arătați? i-a întrebat Call când s-au întors.

La urma urmei, aveau pe ei niște haine murdare și arse. Și erau copii, abia aveau treisprezece ani. Clar, mult prea mici să conducă o mașină.

Jasper a ridicat din umeri.

— Se uita la televizor. Nu cred că îl interesa altceva decât să-i dăm banii.

— Să mergem! a spus Tamara, urcându-se pe bancheta din spate alături de Aaron cel adormit.

Tamara a folosit o hartă ca să-l dirijeze pe Call prin oraș, să ajungă la un magazin de articole sportive care avea o parcare mare și pustie. Call a parcat foarte încet și cu mare atenție pe unul dintre locuri. Aaron tot dormea. Tamara a căscat.

— Poate ar trebui să-l lăsăm să se odihnească, a spus ea.

— Mda, a spus Jasper adormit. Ai dreptate. Eu sunt absolut treaz și vigilent, dar magia haosului e grea pentru Makari.

Call a dat ochii peste cap, dar era și el epuizat ca toți ceilalți. S-a gândit că ar fi bine să tragă un pui de somn și s-a întins spre scaunul de alături, folosindu-l pe Havoc drept pernă. O clipă mai târziu cădea într-un somn profund. Când s-a trezit, Aaron se sculase, Tamara îl întreba dacă se simte bine, iar lumina gălbuie a zilei se strecura pe fereastră.

— Nu știu, a răspuns Aaron. Mă simt cam ciudat. Și amețit.

— Poate ai nevoie de ceva mâncare, a spus Call și s-a întins.

Aaron a zâmbit, iar Jasper și Tamara au coborât din mașină.

— Ideea de mâncare chiar sună bine.

— Stai cuminte, băiatule, i-a spus Call lui Havoc, scărpinându-l între urechi. Fără lătrat. Îți aduc un sandwich.

A lăsat fereastra mașinii crăpată, ca Havoc să aibă aer curat. Spera să nu se găsească cineva să le fure mașina, mai ales pentru binele

hoțului. Nicio persoană normală, fie ea și hoț de mașini, nu era pregătită să facă față unui lup Călăreț al Haosului furios.

Strada mai avea și alte câteva magazine, inclusiv unul cu haine second-hand, pe care Tamara l-a arătat cu mare entuziasm.

— Perfect, a spus ea. Putem să ne luăm și niște haine. Aaron, dacă nu te simți în stare...

— O să mă descurc, a spus el.

Arăta la fel de obosit, dar a reușit să zâmbească.

— Nicio tonă de haine noi n-ar fi de ajuns să facă mașina aia a ta mai puțin vizibilă, a spus Jasper, care se pricepea de minune să taie cheful cuiva.

— Putem să-i luăm și ei o eșarfa, a spus Call.

Magazinul avea rafturile pline de haine uzate și vechi, plus tot felul de alte nimicuri second-hand, pe care Call le știa din incursiunile pe care le făcuse cu tatăl său de-a lungul timpului, la târguri și magazine de vechituri. Blaturile a trei mașini de cusut Singer erau transformate în tejghea. În spatele tejghelei stătea o femeie cu părul scurt și alb cu niște ochelari mov, alungiți, ca ochii de pisică. S-a uitat la ei.

— Ce s-a întâmplat cu voi? a întrebat ea, cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Am alunecat în noroi? a spus Aaron pe un ton din care nu se vădea prea multă siguranță.

Ea a clipit des, ca și cum nu l-ar fi crezut sau de parcă în general era nemulțumită că au intrat în magazinul ei, aducând noroi pe picioare și punând mâna pe lucruri cu mâinile murdare. Poate amândouă la un loc.

Lui Call nu i-a trebuit prea mult să găsească ținuta perfectă, însă. Blugi, la fel cum avea și când era acasă, și un tricou bleumarin de marinar, pe care scria EU NU CRED ÎN MAGIE, sub care, în partea dreaptă, era desenată o zână turtită.

Aaron a început să râdă când l-a văzut.

— Cu tine e sigur ceva în neregulă, a spus el.

— Iar tu arăți de parcă te pregătești să te duci la cursuri de yoga, a spus Call.

Aaron își alesese niște pantaloni gri de trening și un tricou care avea imprimat pe el simbolul yin-yang. Tamara și-a luat niște blugi negri și se îmbrăcase cu o tunică de mătase care putea să fie și rochie. Jasper reușise cumva să găsească un fel de uniformă militară, un impermeabil chiar pe mărimea lui și ochelari de soare cu oglindă.

Toate hainele au costat cam douăzeci de dolari, iar asta a făcut-o pe Tamara să se încrunte preocupată și să numere cu glas tare. Jasper s-a aplecat peste teighea și i-a oferit doamnei cu ochelari de pisică cel mai fermecător zâmbet al său.

— Ați putea să ne spuneți de unde putem să luăm niște sandwichuri? a întrebat el. Și unde găsim internet?

— La *Bits and Bytes*, două cvartale mai încolo, pe Strada Principală, a spus ea, apoi a arătat spre grămada lor de uniforme verzi, rupte și murdare.

— Presupun că pe ele pot să le arunc. Ce fel de haine sunt astea, de fapt?

Call s-a uitat spre haine aproape cu regret. Uniformele care arătau că sunt studenți la Magisterium. Fără ele, nu mai aveau decât brățărilor care să amintească acest lucru.

— Uniforme de karate, a spus el. De asta sunt așa de murdare. Suntem ninja-karatiști.

— Și am alunecat în noroi, a completat Aaron, care ținea mult la povestea lui.

Tamara i-a tras de tricouri afară din magazin. Strada Principală era aproape pustie. Erau câteva mașini care treceau pe acolo, dar nimeni nu se uita la ei.

— Ninja-karatiști care alunecă în noroi?

Tamara s-a uitat la Aaron și la Call cu o privire întunecată.

— Nu ați putea și voi, băieți, să încercați să treceți neobservați? S-a oprit în fața unui ATM.

— Trebuie să scot niște bani.

— Apropo de a trece neobservat; am auzit că pot să te găsească după card, la ATM, a spus Jasper. Știi tu, prin internet.

Call s-a întrebat dacă atunci nu-și aruncase cumva telefonul degeaba.

— Poate poliția, a spus Aaron. Nu Magisteriumul.

— De unde știi?

— Ei bine, trebuie să riscăm, a spus Tamara. Ăia au fost ultimii bani, cei douăzeci de parai, și o să mai avem nevoie pentru benzină și pentru mâncare.

Totuși, i-a tremurat puțin mâna când a luat banii și i-a băgat în portofel.

Bits and Bytes s-a dovedit a fi un fast food unde se vindeau sandwichuri și care avea un șir întreg de computere pentru care puteai plăti un dolar pe oră ca să te conectezi la internet.

Aaron s-a dus să cumpere sandwichuri, iar Call a intrat pe net. A tastat pe Google *latitudine* și *longitudine* și a găsit o pagină care calcula aceste date și găsea adresa. A intrat acolo și a introdus cifrele pe care le avea.

Apoi și-a ținut răsuflarea.

Harta i-a indicat destul de rapid o locație, cu toate că nu preciza nicio adresă, doar cuvintele *Insula Monument, Harpswell, Maine*. Potrivit hărții, acolo nu era nicio stradă și nicio casă. Se îndoia că exista vreun feribot.

Mai rău decât atât, când a cerut indicații pentru a ajunge acolo, computerul a spus că până la destinație sunt cincisprezece ore de mers cu mașina. Cincisprezece ore! Și Alastair pornise oricum înaintea lor. Dacă ajunsese deja acolo? Dacă luase vreun avion?

O clipă, Call s-a simțit cuprins de o panică teribilă. Ecranul a început să pâlpâie sub ochii lui. Lumina tremura. Jasper s-a uitat spre Call rânjind.

— Poate cineva a trecut prin Poarta Controlului prea devreme, a spus el printre dinți.

— Stai liniștit!

Aaron a pus mâna pe umărul lui Call. Ca să-l calmeze.

Call s-a ridicat brusc, respirând greu.

— Trebuie să...

— Ce trebuie?

Aaron s-a uitat ciudat la el.

— Să printez, a spus Call. Trebuie să printez. Indicațiile.

A plecat șchiopătând spre tejghea.

— Aveți imprimantă?

Fata din spatele tejghelei a dat din cap.

— Dar costă trei dolari pagina.

Call s-a uitat la Tamara.

— Putem?

Tamara a oftat.

— E o cheltuială necesară. Dă-i bătaie!

Call a tastat comenzile de imprimare. Acum toți trei se uitau la el ciudat.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Aaron.

— E în Maine, a spus Call. Cincisprezece ore cu mașina.

Aaron a ridicat capul din sandwichul lui cu șuncă și brânză Provolone cu o expresie șocată.

— Serios?

— Putea să fie și mai rău, a spus Jasper, luându-l prin surprindere pe Call. Putea să fie în Alaska.

Tamara a aruncat o privire în jur și apoi s-a uitat din nou la Call. Ochii ei căprui erau foarte serioși.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Sunt sigur că trebuie s-o fac, a spus el.

Ea a luat o gură din sandwichul ei.

— Păi, hai, mâncați, a spus ea. Înseamnă că plecăm în excursie la Maine.

După ce au mâncat, s-au întors la mașină și și-au aruncat rucsacurile în portbagaj. Call l-a plimbat pe Havoc și i-a dat să mănânce două sandwichuri cu friptură de vită, apoi a tăiat o sticlă cu apă, ca să poată lipăi din ea. Lupul Călăreț al Haosului a mâncat și a băut cu o delicatețe surprinzătoare.

Call a condus cu Tamara pe post de copilot, în timp ce Jasper și Aaron au dormit pe bancheta din spate, cu capetele în blana lui Havoc. Jasper era probabil foarte obosit, din moment ce s-a înjosit el să doarmă pe un animal Călăreț al Haosului. Așa au trecut ore la rând.

— Să știi că poți fi arestat și pentru că mergi sub limita de viteză, a spus Tamara, cu berea ei caldă de ghimbir așezată în suportul de alături. Își desfăcuse părul, pe care briza care intra pe ferestrele deschise îl făcea acum să fluture. Tamara purta aproape întotdeauna părul împletit, iar Call a fost uimit să vadă acum cât e de lung, negru și lucios, până la mijloc.

Call a apăsat mai tare pedala de accelerație și Morrisul a început să alerge pe șosea. Când acul de la vitezometru a ajuns aproape de limita maximă, mașina a început să vibreze.

— Uau, a făcut Tamara. Poate ar fi interesant să vedem ce fac polițiștii.

El i-a aruncat un zâmbet fugar.

— Chiar crezi că cei de la Magisterium au trimis monstrul ăla după noi?

— Nu cred că Maestrul Rufus ar putea face asta, a spus Tamara, șovăind.

Apoi a început să turuie.

— Dar de alții nu sunt sigură. Dar eu nu văd nicio logică. Call, dacă ai ști tu ceva –, ne-ai spune și nouă, nu?

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a spus ea, și și-a prins cu îndemânare părul, de data asta într-o singură coadă lungă.

Call s-a concentrat la drum, la liniile de pe asfalt care se vedeau ca

prin ceață și la menținerea distanței față de celelalte automobile.

— Care e următoarea ieșire? a întrebat-o el. Trebuie să luăm benzină.

— Call, a spus din nou Tamara.

Acum se juca cu brățara. Pe el îl irita joaca asta.

— Știi că, dacă ai vrea să-mi spui ceva secret, eu aș păstra secretul. N-aș spune nimănui.

— Așa cum n-ai spus nimănui despre tata? a spus Call, regretând imediat.

Ochii Tamarei mai întâi s-au făcut mari, apoi au devenit furioși.

— Știi foarte bine de ce am făcut asta, a spus ea. A încercat să fure Alkahestul! Îl punea în pericol pe Aaron! Și situația s-a dovedit a fi mai gravă decât am crezut noi. Nu a avut intenții bune.

— Nu toate lucrurile din lumea asta au legătură cu Aaron, a spus Call, și asta l-a făcut să se simtă și mai groaznic.

Nu era vina lui Aaron că era cine era. Call era bucuros că Aaron încă mai dormea, cu capul în blana lui Havoc.

— Atunci cu cine au legătură, Call? a întrebat Tamara. Fiindcă am senzația că tu știi.

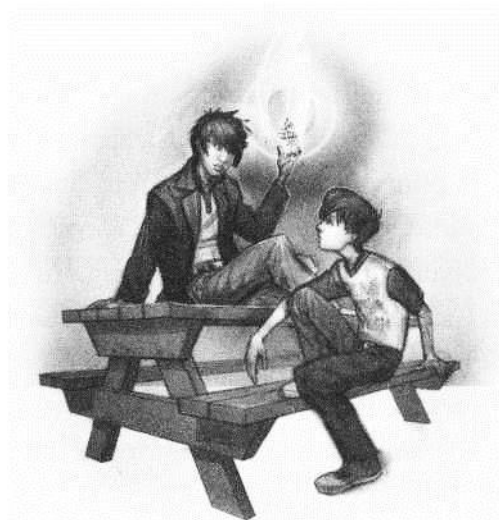
Call parcă simțea cum cuvintele i se agață ca niște gheare de gât – nu își dădea seama dacă voia doar să țipe la Tamara sau voia să spună totul, numai să se ușureze și să nu mai țină nimic în el – când deodată mașina a început să se zgâlțâie puternic.

— Call, încetinește! a spus Tamara.

— Am încetinit deja! a protestat Call. Poate ar trebui să trag pe dreapta...

Brusc, fără niciun avertisment, a apărut Maestrul Rufus, luând ființă între Call și Tamara, pe scaunul mașinii.

— Studenți, a spus el, arătând foarte nemulțumit. Poate ar fi cazul să vă explicați?



CAPITOLUL DOISPREZECE

Call și Tamara au început să țipe. Mașina mergea aiurea, Call abia mai ținea mâinile pe volan. Asta a făcut-o pe Tamara să țipe și mai tare. Toate țipetele acelea i-au trezit pe Jasper și pe Aaron, care s-au alăturat și ei corului de țipături. În toată nebunia asta, Maestrul Rufus nu a făcut decât să plutească în mijlocul mașinii, cu aerul acela iritat și translucid.

A fost șocul final. Call a călcat frâna cu putere și mașina s-a oprit scrâșnind din roți în mijlocul drumului. În momentul acela, toți s-au oprit din țipat. S-a așternut o tăcere de moarte. Maestrul Rufus continua să fie transparent.

— Ați murit? a întrebat Call cu voce tremurândă.

— Nu e mort, a spus Jasper, reușind să pară arogant și iritat, chiar dacă era clar că e înfricoșat. Vorbește la un telefon din eter. Așa se vede la capătul celălalt.

— A!

Call a reținut faptul că ceea ce numea el telefon-tornadă avea de

fapt o altă denumire. Și l-a imaginat pe Maestrul Rufus ținând paharul acela de sticlă pe genunchi și uitându-se cu tristețe în el.

— Deci ești în altă parte? l-a întrebat el pe Rufus. Nu ești... cu adevărat aici?

— Nu contează unde sunt eu. Ce contează e faptul că voi, copii, aveți toți mari probleme, a spus Maestrul Rufus. Groaznic de mari probleme și, mai ales, sunteți în pericol. Callum Hunt, tu deja mergi pe o pojghiță de gheață. Aaron Stewart, tu ești un Makar și ai responsabilități – responsabilități care includ și un comportament responsabil. Iar tu, Tamara Rajavi, la tine mă așteptam cel mai puțin dintre toți.

— Maestre Rufus, a început Jasper, cu vocea lui cea mai dulce și mai caldă, vreau să vă spun că eu niciodată...

— În ceea ce te privește, Jasper deWinter, a spus Maestrul Rufus, tăindu-i vorba, poate m-am înșelat. Poate chiar ești mai interesant decât am crezut eu la început. Dar toți patru trebuie să vă întoarceți imediat la Magisterium.

Jasper a părut îngrozit, poate din mai multe motive.

— V-ați întors la Magisterium? a întrebat Call.

Pe Maestrul Rufus l-a scos din sărite întrebarea lui.

— Într-adevăr, m-am întors, Callum. După ce am petrecut aproape toată ziua de ieri și toată ziua de azi căutându-vă fără succes, unul dintre voi a pierdut probabil protecția pe care a avut-o contra vizibilității. Văd că sunteți într-un anumit vehicul. Trageți pe dreapta, spuneți-mi unde vă aflați și o să vină în scurt timp la voi niște magi.

— Nu cred că putem face asta, a spus Callum, cu inima bubuind.

— Și de ce nu?

Sprâncenele Maestrului Rufus au tresărit de o enervare abia stăpânită.

Call a șovăit.

— Pentru că noi suntem într-o misiune, a spus Tamara repede. Ne ducem să recuperăm Alkahestul.

— Eu sunt Makarul, a spus Aaron. Datoria mea e să salvez oamenii. Nu ei trebuie să mă salveze pe mine – nici ei nu vor să fie puși în situația de a mă salva pe mine. Iar mie mi s-a tot spus că nu pot să reușesc singur, așa că îl am aici pe Call drept contragreutate. Tamara e aici pentru că e deșteaptă și pricepută. Iar Jasper e...

— De amuzament? a sugerat Call în șoaptă.

— Și eu sunt prietenul tău, idiotule! a izbucnit Jasper. Pot și eu să fiu deștept!

— În fine, a spus în continuare Aaron, încercând să remedieze situația. Suntem o echipă și ne ducem să aducem Alkahestul înapoi, așa că, vă rugăm, nu mai trimiteți după noi alte elementale.

— Să trimitem alte elementale după voi?

Maestrul Rufus părea sincer nedumerit.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Știți la ce mă refer, a spus Aaron cu vocea aceea plată pe care o avea când era furios, dar nu voia să arate. Cu toții știm. Automotones era gata să ne omoare și a venit din Magisterium. Dumneavoastră i-ați dat drumul să vină după noi.

Acum Maestrul Rufus părea de-a dreptul șocat.

— Trebuie să fie o greșală. Automotones e aici, prizonierul nostru; așa a fost de sute de ani.

— Nu e nicio greșală, a spus Tamara. Poate ceilalți magi nu v-au spus, fiindcă suntem ucenicii dumneavoastră. Dar chiar așa s-a întâmplat. Automotones a ucis și o femeie. I-a dat foc la casă.

Vocea Tamarei a tremurat un pic.

— Sunt minciuni, a spus Maestrul Rufus.

— Nu mințim, i-a spus Aaron. Dar presupun că asta înseamnă că aveți la fel de multă încredere în noi pe cât avem noi în dumneavoastră.

— Atunci ați fost mințiți, a spus Maestrul Rufus. Nu știu – deocamdată nu pricep – dar trebuie să vă întoarceți la Magisterium. Acum e mai important ca oricând. E singurul loc unde eu vă pot proteja.

— Nu ne întoarcem!

Uimitor, Jasper era cel care spusese asta. S-a întors spre Call.

— Închide telefonul!

Call s-a uitat holbat la fantomaticul Rufus.

— Eu, ăăă, nu știu cum.

— Pământul! a țipat Tamara. Pământul este opusul aerului!

— Exact. Eu, ăăă...

Call a întins mâna și l-a scos pe Miri din teaca lui de la curea. Metalul avea proprietăți ale magiei pământului.

— Mă scuzați, a spus el, și a înfipt cuțitul în fantoma lui Rufus.

Rufus a dispărut cu un pocnet, ca un balon spart.

Tamara a țipat.

— Nu l-am omorât, nu? a spus Call, uitându-se la fețele șocate ale celorlalți. Numai Havoc părea neimpresionat. Se culcase iar.

— Nu, a spus Jasper. Numai că, în general, oamenii folosesc pur și simplu pământ ca să închidă legătura. Dar presupun că asta ar însemna să cer prea mult de la tine, ciudatule.

— Nu sunt ciudat, a bolborosit Call, băgând pumnalul în teacă.

— Puțin ciudat ești, a spus Aaron.

— A, da? Ia să vedem, cine a pierdut piatra protectoare? a întrebat Call. Cine a uitat să și-o transfere în celelalte haine?

Tamara a scos un geamăt de frustrare.

— Așa ne-au găsit magii! Jasper, tu ai pierdut-o?

Jasper a ridicat mâinile în sus, consternat.

— Pentru asta era piatra? Mie nu mi-a spus nimeni nimic!

— Acum nu e momentul să ne certăm pentru asta, a insistat Aaron. Am făcut niște greșeli. Cel mai important lucru e să ne ascundem cât mai bine putem de magi.

Call a vrut să pornească iar mașina, dar și-a dat seama că motorul a murit.

Aaron a trebuit să lege iar firele, în timp ce toată lumea își ținea respirația, fiindcă nu mai aveau de unde să mai ia o altă mașină dacă Morrisul s-ar fi stricat. Dar câteva clipe mai târziu, Aaron a reușit

să-l pornească din nou.

Tamara nu mai avea pietre, așa că le purtau pe rând pe cele pe care le aveau, astfel încât magii să nu vadă aceeași persoană mai mult timp.

Call a condus toată ziua și toată noaptea, restul copiilor dormind pe rând. Dar Call nu a dormit. La fiecare popas își lua tot mai multă cafea, până când la un moment dat a avut senzația că o să-i sară capul ca un dop.

Peisajul se schimbase, devenind mai muntos. Aerul era mai rece, iar pinii au luat locul duzilor și arbuștilor de sânger.

— Aș putea să conduc și eu puțin, s-a oferit Tamara, după ce a ieșit de la un punct *Gas and Grub* din Maine.

Începuseră să se ivească zorile, iar Call fusese prins cel puțin o dată conducând cu un singur ochi deschis.

Aaron își luase un baton de ciocolată și un rulou dulce, iar acum își băgase ciocolata în rulou, alcătuiind un hot dog bizar. Lui Call îi plăcea ideea. Jasper mânca covrigi și se uita holbat la Aaron.

— Nu, a răspuns Call, luând o gură de cafea.

Un ochi i se zbătea puțin, dar nu l-a băgat în seamă.

— Mă descurc.

Tamara a ridicat din umeri și i-a înmânat harta lui Jasper. Era rândul lui să fie copilot.

— Refuz, a spus Jasper, după ce s-a uitat lung la Call. Trebuie să te culci. O să dai într-un șanț și o să ne omori pe toți, și asta fiindcă nu vrei tu să dormi. Așa că dormi!

— Pun eu ceasul să sune, s-a oferit Tamara.

— Aș putea să-mi dezmořtesc și eu picioarele, a spus Aaron. Du-te! Întinde-te pe bancheta din spate.

Acum, că vorbiseră despre asta, Call parcă începuse să se simtă cam amețit.

— Ok, a spus el, căscând. Dar numai douăzeci de minute. Tata spunea întotdeauna că asta e cea mai bună durată de somn.

— O să-l ducem pe Havoc la o plimbare adevărată, a spus

Tamara. Ne vedem peste douăzeci de minute.

Call s-a suit pe bancheta din spate. Dar când a închis ochii, nu îl vedea decât pe Maestrul Rufus făcând ochii mari când vedea cum Call îl scoate pe Miri și îl înjunghie. Expresia lui îi amintea lui Call de expresia tatălui său, din clipa aceea, când el a început să folosească magia ca să-l izbească de perete.

Cu toate că era epuizat, Call nu putea să-și împiedice creierul să-i deruleze acele imagini iar și iar. Imediat cum a reușit să îngroape imaginile acelea, alte imagini le-au luat locul. Imagini ale unor lucruri care nu s-au întâmplat încă, dar care ar fi putut să se întâmple. Sentimentul de trădare de pe fața lui Aaron, când a descoperit cine este Call în realitate, furia de pe fața Tamarei. Siguranța arogantă a lui Jasper că avusese dreptate de la început în legătură cu Call.

În cele din urmă, a renunțat să mai doarmă și a coborât din mașină. Soarele din zorii zilei făcea iarba să strălucească și cântecul îndepărtat de păsări plutea în aer. Aaron, Tamara și Havoc nu erau acolo, dar Jasper stătea la o masă uzată de picnic. Din degetele lui ieșeau scântei, fiindcă dăduse foc la un con de pin și acum se uita la el cum se transformă în jar.

— Ar trebui să dormi, a spus Jasper.

— Știu, i-a spus Call. Dar am vrut să vorbesc ceva cu tine, acum, când ceilalți nu sunt aici.

Jasper l-a privit cu ochii îngustați.

— A, vrei să îți vorbești prietenii pe la spate? Pare să fie interesant.

Call s-a așezat la masa de picnic. Vântul se întetise și îi arunca părul în ochi.

— Când ajungem la destinația de pe hartă, sper ca tatăl meu să fie acolo și sper să mai aibă încă Alkahestul. Dar trebuie să vorbesc cu el – singur.

— Despre ce?

— Pe mine o să mă asculte, dar n-o să fie așa dacă o să-și închipuie

că o ceată de ucenici vrea să-l atace. Și nu vreau ca Aaron să se apropie prea mult de el, în caz că tata *chiar* ar vrea să-i facă rău. Am nevoie de tine să-i ții la distanță pe Aaron și pe Tamara, măcar până vorbesc eu cu el.

— De ce îmi spui mie asta?

Jasper părea tot suspicios, dar nu neconvins.

Call nu putea să-i spună adevărul – că era mai simplu să îl mintă pe el decât pe prietenii lui.

— Fiindcă ție îți pasă mai mult de protecția lui Aaron decât de a mea.

— E adevărat, a spus Jasper. El este Makarul. Tu ești doar...

S-a uitat la Call plin de curiozitate.

— Habar n-am ce ești tu.

— Păi, atunci, bine, a spus Call. Înseamnă că suntem doi. Înainte ca Jasper să apuce să mai spună ceva, Tamara și Aaron au apărut din spatele copacilor, cu Havoc lângă ei, țopăind fericit. Call s-a ridicat de pe bancă.

— De ce e așa de vesel?

— A mâncat o veveriță.

Vocea Tamarei suna dezaprobată.

Îndreptându-se spre mașină, Call s-a aplecat să-l mângâie pe Havoc pe cap și i-a șoptit.

— Bun cățel. Excelente instincte de vânător. Noi mâncăm veverițe, nu oameni, nu-i așa?

— Niciodată nu e prea devreme să-i formezi caracterul, a spus Aaron.

— Așa mă gândeam și eu.

Call și Aaron, împreună, s-au apucat să-l urnească pe Havoc, ca să urce pe bancheta din spate, fiindcă nu prea voia. Jasper și Tamara s-au urcat după el și Aaron a urcat în față. Când s-au instalat cu toții, portierele mașinii s-au trântit toate deodată.

— Ce se întâmplă? a întrebat Tamara.

A încercat să deschidă portiera din dreptul ei, dar n-a putut. Nicio

portieră nu se clintea.

— Pornește mașina, Aaron!

Aaron s-a întins peste Call la fire, încercând să producă scânteia. Niciun sunet de motor. A încercat iar, și iar. Pe ceafa lui Call începuse să curgă transpirația. Ce se întâmpla?

De pe bancheta din spate, Jasper a urlat:

— Am încercat să folosesc magia metalului și scânteile mi-au ars mâna.

— Trebuie să fie o vrajă, a spus Tamara.

S-a văzut ceva zburând prin fața parbrizului. Call a țipat și Aaron a tresărit, scăpând firele din mână.

Două elementale uriașe de aer apăruseră în fața mașinii. Unul dintre ele arăta ca un cal cu șase picioare, asta dacă un cal ar fi cam de două ori mai mare decât în mod normal. Celălalt semăna cu un brontozaur înaripat. Amândoi aveau căpăstru și șa: pe unul era Maestrul Rockmaple, iar pe al doilea era Maestra Milagros.

— Suntem în mare belea, a spus Jasper.

Maestra Milagros a descălecat de pe calul ei cu șase picioare și a venit spre mașină. A ridicat mâinile, a desfăcut degetele și a aruncat din palme niște funii lungi de metal lucios. Ele s-au înfășurat în jurul mașinii, și, într-o clipă, aceasta era legată fedeles.

În timp ce își făcea magia de metal, Milagros se uita în mașină la copii. A scuturat din cap dezaprobat, dar lui Call i s-a părut că ea ar fi găsit că e puțin... amuzantă povestea asta.

S-a răsucit pe călcâie fără să le spună un cuvânt și s-a întors iar la elementalul ei. I-a aruncat o funie de metal lui Rockmaple și a încălecat pe elementalul ei, legând funia de șa.

— O, Doamne, a făcut Tamara. Trebuie să ieșim de aici.

S-a trântit cu putere în portiera mașinii, dar Morrisul deja se ridicase în aer ca o nacelă de balon. Toată lumea a început să țipe când au început să zboare de pe bord hărțile, ambalajele de bomboane și cutiile de suc din suporturi, împrăștiindu-se în toată mașina.

— Ce fac? a țipat Call, ca să acopere vâjâitul aerului.
— Ne duc la Magisterium – ce crezi că fac? a țipat Jasper ca răspuns.

— O să ne ducă în zbor spre Virginia? Și niciun om, normal, știi tu, n-o să observe?

— Probabil folosesc magia aerului să ne facă invizibili, a spus Tamara.

Apoi a început să țipe când a văzut cum mașina se lasă brusc spre pădurea de sub ei. Call nu vedea dedesubt nimic altceva decât hectare întregi de copaci verzi.

— În filme, oamenii se prefac bolnavi ca să-i convingă pe paznici să le dea drumul, le-a spus Aaron. Poate unul dintre noi reușește să vomite – sau să facă spume la gură.

— Ca și cum am fi turbați? l-a întrebat Call.

— Nu avem timp acum de discuții, a spus Tamara. A tras rucsacul lângă ea, evident total panicată, și a scos o sticlută cu un lichid clar.

— Am săpun lichid. Repede, Jasper, bea-l. Sigur o să faci spume la gură.

— Eu *nu* beau chestia aia, a spus Jasper. Sunt un deWinter. Noi nu facem spume la gură.

Aaron se uita cu ochii strânși la elementalele de aer care le trăgeau mașina ca pe o sanie, de parcă s-ar fi răzgândit în privința propriului său plan.

— Cred că oricum n-o să ne audă, chiar dacă țipăm.

— Stai, a spus Call, întorcându-se din scaunul său. Toată viața mea l-am văzut pe tata meșterind la mașini. Știi care parte cedează prima? Podeaua. Uitați-vă în jos. E ruginită, nu? Nu trebuie decât să dăm cu picioarele în ea.

O clipă s-au uitat toți la el fără să zică nimic. Apoi Tamara a început să lovească în podea cu furie. Havoc a căzut de pe scaun, scheunând, în timp ce Aaron a trecut în spate, cățărându-se peste scaunul lui, ca să ajute. După trei lovituri, piciorul lui a trecut prin podea cu tot cu gheață.

— O să meargă! a țipat Jasper, uimit la culme.

Au mai tras câteva lovituri și au reușit să rupă o parte din podeaua mașinii. Tamara s-a uitat la Call, apoi la Aaron.

— Sunteți gata? a întrebat ea.

— Eu sar cu Havoc, a spus Call.

— Stați, cu mine cine sare? a întrebat Jasper, dar Call nu l-a luat în seamă, a strâns tare la piept lupul și rucsacul și a sărit în întunericul gol de sub mașină.

Havoc a lătrat scurt, cu labele fluturând și cu coada învârtindu-se. Deasupra lui, Call a văzut-o pe Tamara plutind cu părul împrăștiat pe cerul albastru. O clipă mai târziu a văzut cum cineva, bănuia că Aaron, îl împingea pe Jasper prin gaură. Apoi a apărut și Aaron, în cădere liberă. Call a tras aerul spre el și a țesut o rețea invizibilă de magie în jurul lui și dedesubt. Căderea a fost încetinită, iar Havoc s-a oprit din lătrat, în timp ce coborau încet spre pădurile de sub ei.

Call a lovit pământul cu spatele, dar impactul a fost slab. I-a dat drumul lui Havoc, care s-a ridicat pe cele patru labe cu ochii înnebuniți. Call nu știa prea bine unde se găsesc acum și și-a făcut reproșuri că, în panica aceea, uitase să ia harta. Dar o clipă mai târziu și-a dat seama că locul acela oricum nu l-ar fi putut găsi pe hartă. Și chiar dacă l-ar fi găsit, era inutil.

Alături de el, Havoc a scâncit, uitându-se la cer, de parcă în orice moment ar fi putut să-l pună iar cineva să zboare. A lătrat când Tamara a aterizat cu grație, cu coada ei neagră fluturând în jurul capului. A început să facă focul pe un buștean, cu un zâmbet uriaș întins pe toată fața.

— A fost superb, a spus ea. Întotdeauna am considerat că cel mai mult îmi place magia focului, dar aerul...

BUF! Jasper s-a prăbușit peste o grămadă de ace de pin. În momentul următor a aterizat și Aaron lângă el, cu brațele încrucișate și cu un aer furios.

— M-ai lăsat să cad, a icnit Jasper.

— Nu e adevărat, a spus Aaron, defensiv. A spus că poate s-o facă

singur! A spus că se descurcă!

— Mie mi se pare că e ok, a spus Call.

Tamara i-a aruncat o privire plină de reproș și a fugit la Jasper, care se ridicase pe jumătate.

— Au, a bolborosit Jasper și s-a prăbușit din nou la pământ. Au, au, au!

Tamara stătea aplecată asupra lui Jasper, care profita din plin de atenția ei.

— Durere, a spus el. Agonie.

— Aaron, nu aveai tu o trusă de prim ajutor în rucsac? a întrebat Tamara.

— Ba da, dar rucsacul a rămas în mașină.

Aaron s-a uitat atent la cer.

— Cât timp credeți că va trece până când vor observa că târăsc o mașină goală?

— Nu prea mult, a spus Tamara. Trebuie să ne ascundem.

— Exact, a spus Aaron. Dați-vă la o parte, Tamara, Jasper!

A întins mâna și l-a prins pe Call de încheietură.

— Call, tu rămâi!

Mirat, Call a rămas pe loc, în timp ce Tamara, Jasper și Havoc s-au retras câțiva metri în spate. Efectele secundare ale folosirii magiei aerului începeau să îl ajungă, topind adrenalina care îl făcuse să meargă înainte. Nicio repriză de douăzeci de minute de somn nu putea să-l mai ajute. Simțea că e gata să se prăbușească.

Aaron a tras adânc aer în piept și a ridicat mâna liberă. Degetele lui au lucit de un fel de lumină neagră. Întunericul a început să se reverse ca un acid pe pământ. Dizolvându-l.

Call simțea atracția și smucitura din interior, ceea ce însemna că Aaron se alimenta din el ca să lucreze haosul. Ochii lui Aaron erau închiși, iar degetele se înfingeau în pielea lui Call.

— Aaron? a spus Call, dar Aaron nu a reacționat.

Solul se învârtea sub picioarele lor ca o morișcă. Era greu să vezi ce se întâmplă, dar forța magiei a cutremurat pământul. Tamara îl

susținea pe Jasper, ca să stea în picioare.

— *Aaron!*

Pentru prima oară, Call putea să-și dea seama cum a fost când a murit Jericho, fratele Inamicului Morții. Constantine probabil fusese așa de prins în magia pe care o făcea, încât și-a adus aminte de fratele său atunci când a fost prea târziu.

Aaron si-a slăbit strânsoarea și a dat drumul brațului lui Call.

Respira greu. Praful de pe pământul răscolit a început să se așeze, iar Call și ceilalți au văzut acum că Aaron săpase o groapă în pământ, ascunsă privirilor de niște stânci pline de iarbă.

— Ne-ai făcut o gaură în pământ, a spus Jasper. Bleah!

Părul transpirat al lui Aaron se lipise de frunte și, când s-a uitat la Jasper, Call a avut impresia că Aaron se gândește serios să-l arunce în vid.

— Hai să ne odihnim, a spus Tamara. Call, știu că te grăbești să ajungi la Alastair, dar toți suntem obosiți și magia ne-a stors de puteri.

Era într-adevăr cam lividă la față; la fel și Jasper.

— Hai să intrăm în ascunzătoare până ne recuperăm forțele.

Call ar fi vrut să obiecteze, dar n-a putut. Era pur și simplu prea obosit. S-a târât în grotă și s-a trântit pe pământ. S-a gândit ce bine ar fi fost să aibă o pătură... și ăsta a fost ultimul lui gând înainte de a adormi, așa de repede și de profund, de parcă ar fi fost lovit în moalele capului.

Când s-a trezit, soarele apunea într-o ceață roșie. Tamara dormea lângă el, cu o mână în blana lui Havoc. Lângă ea, Aaron se răsucea agitat, cu ochii închiși. Și Jasper dormea, cu jacheta împăturită sub cap, pe post de pernă.

Call a auzit afară niște foșnete. S-a gândit că ar putea să fie vreun animal.

A scotocit în rucsac, a găsit o ciocolată mâncată pe jumătate și a înfulecat-o rapid. Nu își dădea seama cât timp dormise, dar se simțea mai treaz și mai vioi decât fusese vreodată de la începutul

misiunii. Un calm ciudat pusese stăpânire pe el.

Ar trebui să-i las aici, s-a gândit el.

Făcuseră destule pentru el. Nu avusese niciodată prieteni ca ei, prieteni care sunt dispuși să riște totul ca să-l ajute pe el. Nu voia să-i răsplătească ducându-i spre pieire.

Atunci Call a auzit un alt fâșâit, de data asta mai aproape. Nu părea să fie un animal, mai degrabă o turmă de animale care se mișca încet și tăcut prin arbuști.

Și-a revizuit planul rapid.

— Tamara, trezește-te! a șoptit Call, împingând-o ușor cu piciorul. E ceva afară.

Ea s-a răsucit și a deschis ochii.

— Mmm?

— Afară, a repetat el încet. Ceva.

Ea l-a scuturat pe Aaron, iar el, la rândul lui, l-a trezit pe Jasper; amândoi căscau și bombăneau că au fost treziți din somn.

— Eu nu aud nimic, a spus Jasper pe un ton plângăreț.

— Hai să vedem, a șoptit Aaron. Hai!

— Dacă sunt magii? a spus Tamara încet. Poate ar trebui să stăm ascunși.

Call a clătinat din cap,

— Dacă intră aici, nu mai avem unde să fugim. Suntem cu spatele la zid, la propriu.

N-avea nimeni cum să-l contrazică, așa că și-au luat lucrurile și pe Havoc și au ieșit din grotă. Se înnopta.

— Ți-ai pierdut mințile, a spus Jasper. Nu e nimic aici.

Dar apoi au auzit cu toții foșnetul acela care venea din mai multe părți deodată.

— Poate că au dat magii de noi, a spus Aaron. Poate ar trebui să... Dar dintre frunze nu a ieșit un mag. Era un om Călăreț al Haosului, cu o față scheletică, holbându-se la ei cu ochi arzători în care culorile se învârteau ca într-un caleidoscop. Era enorm și avea niște haine negre și rupte. Uitându-se mai atent, Call și-a dat seama că e o

uniformă zdrențuită. O uniformă făcută ferfeniță, murdară de noroi și de sânge. Pe piept era și o emblemă, dar, în lumina aceea scăzută, Call nu o putea distinge bine.

Jasper se făcuse alb ca varul. Call a înțeles că nu mai văzuse niciodată un Călăreț al Haosului.

Call a avut numai puțin timp să se îngrozească, fiindcă un al doilea Călăreț al Haosului a apărut în stânga. S-a răsucit spre el, strângându-l pe Miri în mână, iar atunci a apărut și al treilea, undeva în dreapta lui. Și apoi altul, și altul, toți galbeni la față și cu ochii înfundați în orbite, o adevărată invazie de Călăreți ai Haosului, care veneau din toate părțile.

Armata trimisă de Inamicul Morții îi copleșea numeric.

— Cece ne ffacem? s-a bâlbâit Jasper.

Luase în mână un băț de pe jos și acum îl învârtea în mână. Tamara făcea cu mâinile un glob de foc. Mâinile nu îi tremurau, dar pe față i se citea panica.

— Treceți în spatele meu, le-a spus Aaron pe un ton poruncitor. Toți.

Jasper a trecut în spatele lui cu viteza fulgerului. Tamara încă mai lucra la globul ei de foc, dar ea se afla deja în spatele lui Aaron. Cei mai mulți dintre Călăreții Haosului erau masați la marginea luminișului și se uitau la ei nemișcați, cu ochii rotitori. Tăcerea lor era stranie.

— Nu, a spus Call.

Nu se simțea înfricoșat. Nici el nu știa de ce.

— Nu poți să faci asta! Eu sunt contragreutatea ta și știu că nu te-ai odihnit suficient. Abia ai folosit magia haosului. E prea devreme s-o faci iar.

Fălcile lui Aaron erau încleștate.

— Trebuie să încerc!

— Sunt prea mulți, a argumentat Call, în timp ce armata începea să avanseze. Haosul o să te consume.

— Dar o să moară și ei odată cu mine, a spus Aaron sumbru. Mai

bine așa decât să aibă Alkahestul, nu?

— Aaron...

— Îmi pare rău, a spus Aaron și a început să fugă spre ei, sărind peste grămezile de ace de pin. Tamara a ridicat ochii din globul ei de foc și a țipat.

— Aaron, ferește-te!

El s-a dat la o parte. Ea a aruncat focul. Acesta a trecut peste Aaron și a aterizat în mijlocul gloatei de Călăreți ai Haosului, unde a explodat.

Câțiva au luat foc, dar au continuat să înainteze. Expresia lor nu se schimbase deloc, nici când cădeau la pământ, în flăcări.

Acum, Call era mai speriat decât își amintea să fi fost vreodată. Aaron se apropia de primul rând al armatei inamice. Ținea mâna ridicată, iar haosul începuse să se rotească și să crească în palma lui ca un mic uragan. S-a învărtejit în sus...

Călăreții Haosului au ajuns la Aaron. În prima clipă i s-a părut că el a fost înghițit de masa aceea sinistră, iar Call a simțit că îi cade stomacul în pantofi.

A început să fugă șchiopătând spre ei – și s-a oprit. Acum îl putea vedea din nou pe Aaron, stând nemișcat ca o stâncă, cu un aer năucit. Călăreții Haosului treceau pe lângă el, fără să se apropie, ca o apă care se desparte în fața unei stânci.

Au trecut pe lângă Aaron, iar Call auzea cum Tamara și Jasper începuseră să respire precipitat, fiindcă acum Călăreții Haosului veneau spre ei. Poate voiau să termine întâi cu cei mai slabi, până să pună mâna pe Aaron. Call era singurul care avea un pumnal, dar nu prea știa cât poate să-l ajute Miri. Se întreba dacă avea să moară aici, protejându-i pe Tamara și pe Jasper – și pe Aaron. Măcar ar fi fost o moarte eroică. Poate asta ar demonstra că nu e cine crede tatăl lui.

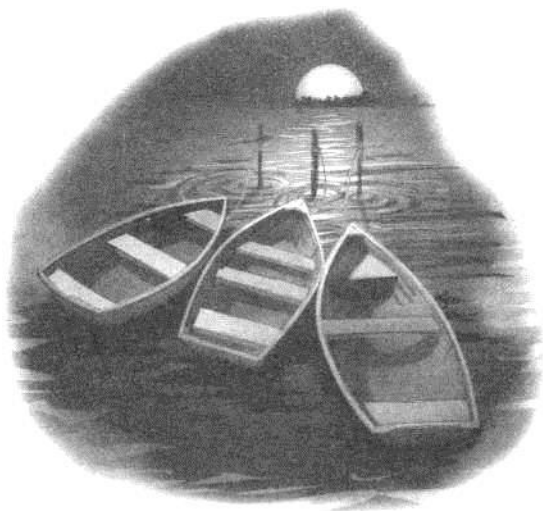
Călăreții Haosului ajunseseră în fața lor. Aaron încerca să-și facă loc printre ei, ca să ajungă la prietenii lui. Primul Călăreț al Haosului, omul uriaș, care avea la mână o brătară cu țepi, s-a oprit în fața lui Call.

Call l-a strâns și mai tare pe Miri.

Călărețul Haosului a început să vorbească. Vocea lui era hârâită, ca și cum n-ar mai fi fost folosită de mult.

— Maestre, a spus el, fixându-și privirea pe Call. Te-am așteptat așa de mult.

Primul Călăreț al Haosului a îngenuncheat în fața lui Call. Apoi și al doilea și, pe rând, au îngenuncheat cu toții, iar Aaron a rămas în picioare în mijlocul lor, uitându-se holbat la Call, din partea cealaltă a pajiștii, cu o privire șocată.



CAPITOLUL TREISPREZECE

— Maestre, a spus liderul Călăreților Haosului (sau cel puțin asta presupunea Call că este). Vrei să-l omorâm pe Makar?

— Nu! a spus Call repede, îngrozit. Nu, stați... la locul vostru. La loc! a adăugat el, de parcă i-ar fi dat o comandă lui Havoc.

Niciun Călăreț al Haosului nu s-a mișcat. Aaron a început să se apropie de Call, strivind sub ghetete acele de pin. Și-a făcut loc cu mare atenție printre soldații armatei îngenunchate.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jasper.

Call a simțit o mână pe umăr. S-a întors repede și a văzut că era Tamara. Se uita îngrozită la Călăreții Haosului; și-a dezlipit privirea de la ei și s-a uitat repede la Call.

— Spune-ne și nouă ce înseamnă asta, a spus ea. Spune-ne ce ești tu pentru ei.

Se simțea din vocea ei: chiar dacă nu știa răspunsul, cu siguranță îl bănuia. Call își imaginase că Tamara va fi furioasă când va afla. Dar nu era. Arăta doar incredibil de tristă, ceea ce era și mai rău.

— Call? a spus și Aaron, întrebător.

Stătea la numai câțiva metri de Call, dar parcă era o mare distanță între ei. El stătea acolo, nesigur, încercând să nu se mai uite la Călăreții Haosului, care rămăseseră în genunchi, așteptând următoarea comandă. S-a uitat la ei, unii aveau trupuri tinere, alții bătrâne, dar niciunul dintre ei nu era sub paisprezece ani. Niciunul nu era mai mic decât el.

Tamara a scuturat din cap.

— Te-ai supărat pe mine că te-am mințit. Nu ne minți acum!

A urmat o pauză chinuitoare și oribilă. Jasper rămăsese holbat (și încă mai ținea bățul acela în mână, ca și cum ar fi putut să se apere cu el). Dar Aaron se uita la Call cu o privire încărcată de speranță, de parcă ar fi așteptat că el să clarifice toată nebunia, iar asta era cel mai rău.

— Eu sunt... Inamicul Morții, a spus Call.

Din mijlocul gloatei de Călăreți ai Haosului s-a ridicat un fel de suspin lung, la unison. Nu s-a mișcat niciunul, dar a fost ca o confirmare teribilă a afirmației lui Call.

— Eu sunt Constantine Madden – sau ce a mai rămas din el.

— Asta nu e posibil, a spus Aaron, vorbindu-i încet, de parcă ar fi zis că era lovit la cap. Inamicul Morții trăiește. E în război cu noi!

— Nu el, Maestrul Joseph, a spus Call.

S-a poticnit în explicația lui, singura explicație pe care n-ar fi vrut s-o dea vreodată.

— Inamicul Morții era gata să moară în timpul Masacrului Rece. Și-a depus sufletul în trupul unui copil.

A înghițit în sec.

— Copilul eram eu. Sufletul meu e sufletul lui Constantine Madden. Eu *sunt* Constantine.

— Adică l-ai omorât pe adevăratul Callum Hunt și i-ai luat locul, a spus Jasper, acuzator.

Din palma lui au izbucnit flăcări, care au aprins capătul bățului și apoi acesta a luat foc cu totul. Probabil că asta era cea mai bună demonstrație de magie pe care o făcuse Jasper vreodată, dar el

aproape că nici n-a observat.

— Repede – trebuie să-l distrugem până nu ne omoară el pe toți, până nu ne omoară Makarul. Aaron, trebuie să fugi!

Însă Aaron a rămas exact în aceeași poziție, uitându-se la Call cu o privire în care se amesteca neîncrederea și tristețea.

— Dar nu poți să fii, a spus el în cele din urmă. Tu ești prietenul meu cel mai bun.

Liderul Călăreților Haosului s-a ridicat în picioare. Toți ceilalți s-au ridicat și ei, ca o armată de marionete. Au început să mărsăluiască spre Jasper, trecând pe lângă Call de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Stați! a țipat Call. Nu! Toată lumea, pe loc!

Nu s-a întâmplat nimic. Războinicii cu ochi morți continuau să înainteze. Nu se mișcau repede, dar înaintau neabătut spre Jasper, care nu se dădea înapoi. Flacăra din mâna lui Jasper încă mai ardea, iar în ochi avea o căutătură teribilă, de parcă ar fi fost gata să moară în luptă. Era un cu totul alt Jasper decât cel care se plânsese tot timpul în călătoria lor, acel Jasper care se văicărea la orice suferință minoră. Acest Jasper părea fără frică.

Dar Call știa că asta nu îl ajuta cu nimic. Oricât de neînfricat ar fi fost el, nu avea nicio șansă în fata sutelor de Călăreți ai Haosului. Până acum, Call fusese îngrozit când a văzut că i se supun; acum era îngrozit că *nu* se supun.

— Opriți-vă! a țipat el cu voce stridentă. Voi, care sunteți născuți din haos și vid, opriți-vă! Vă ordon!

S-au oprit brusc. Jasper respira greu; Tamara era lângă el, cu o luminiță care îi ardea în palmă. Aaron venise și el acolo. Inima lui Call s-a strâns. Prietenii lui erau acum aliniați împotriva lui.

— Nu am știut asta, a spus Call, dându-și seama de tonul rugător din vocea lui. Când am venit la Magisterium nu am știut.

Toți se uitau la el. În sfârșit, Tamara a luat cuvântul.

— Te cred, Call.

Call a înghițit în sec și a continuat.

— De cele mai multe ori, nici nu-mi vine să cred. N-o să fac rău nimănui, bine? Dar, Jasper, dacă vrei să mă ataci, Călăreții Haosului te vor ucide. Nu știu dacă aş putea să-i opresc.

— Și când ai aflat? l-a întrebat Aaron. Că ești – ce ești tu?

— Când am fost la sala de bowling, anul trecut, a spus Call. Maestrul Joseph mi-a spus, dar nu am vrut să-l cred. Totuși, cred că tata a bănuțit asta întotdeauna.

— Și de-asta a făcut tot tãmbãlãul ăla că nu te-au dat afară din Magisterium, a spus Jasper. Fiindcă știa că ești întruchiparea răului. Știa că ești un monstru.

Call a tresărit.

— De asta a vrut ca Maestrul Rufus să-ți lege magia, a spus Aaron.

Call nu își dăduse seama cât de mult și-ar fi dorit ca Aaron să-l contrazică pe Jasper, până când a văzut că nu a făcut-o.

— Uite, asta e partea pe care nu am putut să v-o explic, care până acum nu avea sens. Tatăl meu nu voia să-i facă rău lui Aaron cu Alkahestul. Voia să se folosească de el ca să mă recupereze pe mine.

— Să te recupereze? a spus Jasper. Trebuia să te omoare.

— Poate, a spus Call. Dar în mod sigur nu merită să moară pentru asta.

— Ok, deci ce vrei tu, Call? l-a întrebat Aaron.

— Ce am vrut și până acum! a țipat Call. Vreau să iau Alkahestul și să-l duc înapoi la Collegium. Vreau să-l salvez pe tata. Nu vreau să mai am secrete din astea oribile!

— Dar nu vrei să-l înfrângi pe Inamicul Morții, a spus Jasper.

— *Eu* sunt Inamicul Morții! a țipat Call. Noi am învins deja Inamicul! *Sunt de partea voastră.*

— Pe bune?

Jasper a clătinat din cap.

— Dacă aş spune că vreau să plec, le-ai zice Călăreților Haosului să mă oprească?

Call a ezitat un moment lung, timp în care Tamara și Aaron se

uitau la el. În cele din urmă, Call a spus:

— Da, te-aș opri.

— Așa mă gândeam și eu.

— Suntem mult prea aproape de final, a încercat Call să explice. Mult prea aproape de tata. Alkahestul e tot la el. O să i-l dea Maestrului Joseph. Iar Maestrul Joseph nu se va folosi de el ca să mă ucidă; mă vrea viu. Dar l-ar ucide pe tata, l-ar ucide pe Aaron și cine știe ce va mai face după aceea. Trebuie să terminăm ce am început!

El s-a uitat cu intensitate la ei, dornic să se facă înțeles. După un moment lung, lung, Tamara a înclinat capul imperceptibil.

— Și atunci, ce urmează? a întrebat ea.

Call s-a întors spre Călăreții Haosului.

— Duceți-ne la Maestrul Joseph! le-a ordonat el. Escortați-ne până acolo, nu faceți rău nimănui și nu îi spuneți că venim!

Călăreții Haosului s-au pus în mișcare, așezându-se în jurul lui Call. Aaron, Tamara și Jasper erau mânați de la spate, înconjurați din toate părțile. Mergeau pe o cărare îngustă, străjuită de trupurile lor ca niște cadavre; lui Call îi venea în minte scena biblică a despărțirii apelor la Marea Roșie. Nu aveai unde să te duci decât în direcția în care mergeau și Călăreții Haosului, și nu în ritmul tău, ci în ritmul impus de ei.

Au mărșăluit așa prin pădure, într-o tăcere mormântală, în care nu se auzea decât zgomotul acelor de pin strivite sub picioare. Havoc călca bucuros lângă cei din neamul lui. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Call se simțea tot mai singur. După ce totul se va termina, nu se va mai putea întoarce la Magisterium. Nu va mai avea prieteni; nu va mai face lecții cu Maestrul Rufus; nu va mai mânca licheni în Refectoriu și nu se va mai juca împreună cu Celia în Galerie.

Cel puțin îl va avea pe Havoc, cu toate că nici nu știa prea bine unde se vor duce.

Au mers așa mult timp, după cum i s-a părut lui, suficient ca pe Call să-l doară piciorul rău de tot. Își dădea seama că începe să meargă mai încet și își dădea seama că și Călăreții Haosului merg

mai încet, ca să țină pasul cu el.

Așa că, de fapt, *el* impunea ritmul.

Aaron a venit lângă el.

— Trebuia să fii contragreutatea mea, a spus el, și doar atunci când Aaron a folosit trecutul verbului, Call și-a dat seama, cu inima grea, cât de mult își dorise să fie asta.

— Nu știam, a spus el. Când m-am oferit.

— Nu vreau să mă cert cu tine, a spus Aaron în continuare.

Jasper și Tamara mergeau în fața lor, iar Tamara îi spunea ceva lui Jasper, agitată.

— Nu vreau, dar asta o să se întâmple, nu-i așa? Țsta e destinul nostru: să ne omorâm unul pe altul.

— Sper că nu crezi cu adevărat că vreau să te omor, nu? a spus Call. Dacă voiam să te omor, puteam s-o fac. Puteam să te omor în somn. Puteam să te omor de un milion de ori până acum. Puteam să-ți tai și capul!

— Ești foarte convingător, a mormăit Aaron. Tamara!

Ea a încetinit pasul și li s-a alăturat. Jasper a continuat să meargă înaintea lor, înconjurat de Călăreții Haosului.

— De ce ai spus ce ai spus mai devreme? a întrebat-o Aaron. Că îl crezi pe Call.

— Fiindcă a încercat din răputeri să nu intre în Magisterium, a spus Tamara. Chiar nu a vrut să vină. Dacă ar fi știut că e Constantine Madden, ar fi vrut cu tot dinadinsul să intre în lăcașul măștrilor, să-i spioneze. Dar el le-a dat la toți băta de cap. Pe urmă, a mai spus ea, Constantine Madden era cunoscut pentru farmecul lui, iar Call în mod sigur nu are farmec.

— Mulțumesc, a făcut Call, strângând din ochi din cauza durerii din picior.

Nu știa dacă o să mai fie în stare să meargă prea mult așa, fără să se odihnească.

— Asta a fost foarte drăguț.

— Și mai e ceva, a spus Tamara, sunt anumite lucruri pe care nu le

poți mima.

Până să apuce Call să întrebe la ce se referă, s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut în genunchi. Călăreții Haosului s-au oprit brusc, iar cei din fața lui Jasper s-au întors spre el și l-au oprit, punându-i mâinile în piept.

Call a gemut și s-a sprijinit într-un cot, încercând să se ridice.

Unul dintre Călăreții Haosului l-a luat în brațe, ținându-l cu atâta ușurință, de parcă ar fi ridicat o pisică. Era jenant, dar și mai jenat era că se simțea bine.

— O să te purtăm pe brațe restul drumului, Maestre, i-a spus Călărețul Haosului.

— Nu cred că e o idee prea bună, a spus Call. Ceilalți...

Unul dintre Călăreții Haosului a luat-o în brațe pe Tamara și a atârnat-o în spate. Ea s-a zbatut în mâinile lui.

— Call! a tipat ea panicată.

Doi dintre ei l-au luat pe sus pe Aaron, iar un altul l-a ridicat în aer pe Jasper, care dădea din picioare și țipa.

— O să îi ducem pe toți, a spus Călărețul Haosului care îl ducea pe Call, dar asta nu a părut să-i calmeze pe copii. O să ne mișcăm mai repede așa.

Call era așa de surprins, încât nu s-a gândit deloc să dea vreun ordin, nici atunci când pașii Călăreților Haosului au devenit foarte grăbiți. Întâi au început să meargă cu pași mari, apoi s-au pus pe fugă, cu Havoc printre ei. Au fugit și au fugit, o distanță atât de mare, încât Call s-a gândit că niciodată n-ar fi putut merge de unul singur atâta drum.

La apropierea asta, Call se așteptase să simtă miros de putreziciune. La urma urmei, erau niște morți, reanimați prin magia vidului. Dar mirosul lor aducea oarecum cu ciupercile, nu era neplăcut, doar ciudat.

Aaron părea că se simte inconfortabil. Tamara părea în egală măsură încântată și terifiată. Dar expresia lui Jasper era pentru Call de necitit, o expresie impenetrabilă, care putea fi interpretată ca

frică, disperare sau niciuna dintre ele.

— Call, ce fac ei? a țipat Tamara spre el.

Call a ridicat strâmb din umeri.

— Ne duc în brațe? Cred că încearcă să se facă folositori.

— Nu îmi place asta, a spus Aaron, ca și cum ar fi fost cea mai amețitoare călătorie din viața lui.

Călăreții Haosului se deplasau din ce în ce mai repede, magia propulsându-i înainte, prin păduri, peste frunzele căzute, prin apele râurilor și peste stânci, prin arbuști, ferigi și ghimpi. Apoi, la fel de brusc pe cum au început, Călăreții Haosului s-au oprit.

Call s-a trezit stând pe picioarele lui, pe nisipul unei plaje, iar secera lunii desena un drum argintiu peste apă.

Călăreții Haosului au început să înainteze într-o formație mai strânsă, pentru că drumul spre plajă era îngust. Call auzea oceanul, fâșâitul valurilor la țărm.

Trei bărci erau legate în larg, de niște stâlpi aflați în apă, și se unduiau lent cu valurile. Dacă te uitali mai atent, departe de tot se putea vedea o limbă de uscat, și asta numai pentru că întrerupea reflecția lunii.

— Insula Diavolului? a întrebat Jasper.

Call a pufnit în râs, mirat că Jasper a început totuși să vorbească. Probabil că întrebarea lui era serioasă, s-a gândit Call, fiindcă nu era momentul potrivit ca Jasper să facă glume.

— Călăreți ai Haosului, a spus Call, cum ajungem acolo?

La cuvintele lui, trei Călăreți ai Haosului s-au avântat în apă. Mai întâi au intrat până la coapsă, apoi până la mijloc, apoi până la gât, și apoi nu s-au mai văzut deloc.

— Stați! a țipat Call, dar ei dispăruseră.

Oare îi trimisese la moarte? Puteau să și moară?

O clipă mai târziu, niște mâini palide au ieșit din mare, au dezlegat funiile care legau bărcile. Și apoi, trase de mâini nevăzute, bărcile au plutit către mal. Călăreții Haosului au apărut și ei din ape, cu fețele impasibile ca întotdeauna.

— Pfui, a făcut Aaron.
— Presupun că ne urcăm în barcă, a spus Tamara, pornind spre ele. Aaron, urcă în barcă cu Call!

— Care-i logica aici? a întrebat Jasper.

Tamara s-a uitat la Călăreții Haosului.

— Să nu încerce să-l înece pe Makar, iar Call să nu-i poată opri. Jasper a deschis gura, gata să obiecteze, dar apoi a închis-o la loc. Call s-a urcat cu grijă în barcă. Aaron l-a urmat.

Jasper s-a instalat în cea de-a doua barcă, iar Tamara l-a luat pe Havoc și a urcat în cea de-a treia.

Călăreții Haosului au început să-i tragă prin apă.

Call nu călătorise prea des pe apă, doar când s-a dus cu Alastair după mașini vechi sau alte antichități prin cine știe ce loc îndepărtat, iar atunci au luat feribotul. Asta, și a mai fost cu micile bărci care navigau prin tunelele Magisteriumului.

Dar așa de aproape de apă, pe marea deschisă, Call nu fusese niciodată. Peste tot se vedeau numai valuri negre care îl stropeau pe obraji cu apa aceea rece și așa de sărată încât îl înțepau buzele.

Era speriat. Călăreții Haosului erau înfricoșători, iar faptul că ei îl ascultau nu îi făcea mai puțin monstruoși. Prietenii lui voiau să plece cât mai departe de el – poate chiar să-i facă rău. Iar în față erau tatăl lui și Maestrul Joseph, amândoi la fel de imprevizibili și de periculoși.

Aaron stătea ghemuit la prora bărcii. Call ar fi vrut să spună ceva, dar presupunea că orice ar fi spus nu ar fi fost bine primit de Aaron.

Călăreții Haosului mergeau alături de ei, pe sub apă, trăgând după ei bărcile. Call le vedea capetele sub valuri.

În sfârșit, limba de pământ a început să se vadă mai bine. Insula era mică, nu avea un diametru mai mare de câțiva kilometri și era plină de copaci. Călăreții Haosului au tras micile ambarcațiuni pe plajă cu mâinile lor ude. Call a coborât din barcă, Aaron după el, apoi s-au dus la Tamara și la Jasper, care erau pe țărm. Tamara îl ținea pe Havoc de ceafa; Havoc a lătrat și a dat fuga la Call. S-au

uitat cu toții cum apar din apă toți Călăreții Haosului, val după val, ca niște pirați înecați dintr-o poveste cu fantome.

— Maestre, a spus liderul, după ce s-au adunat cu toții.

Se așezase imediat lângă Call, ca un bodyguard.

— Cavoul tău.

Prima dată Call nu a auzit bine. *Casa ta*, i se păruse că spune creatura în prima clipă, o clipă plină de speranță. Dar nu spusese deloc asta.

Call s-a dezechilibrat și era gata să cadă în nisip.

— Cavou?

Aaron s-a uitat ciudat la el.

— Vino, a spus liderul Călăreților Haosului, pornind spre pădure. Ceilalți membri ai armatei s-au adunat în jurul lor, cu trupurile din care picura apă, și au pornit așa cu toții spre o cărare. Nu era luminată, dar era largă, pavată pe margini cu pietre albe care reflectau lumina.

El se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi ordonat Călăreților Haosului să meargă în șir indian. Oare ar fi făcut-o? Ar fi fost forțați s-o facă? Apoi, de la gândul acela, i-au venit în minte și alte fantezii caraghioase și ciudate, cam ce ar fi putut să le ceară Călăreților Haosului. Să danseze în linie. Sau să sară într-un picior. Și-a imaginat cum toată armata aceea a Inamicului Morții ar porni la bătlie topăind într-un picior.

A scăpat fără să vrea un chicotit tâmpit. Tamara s-a uitat la el îngrijorată.

Nu prea seamănă cu Principele Întunericului pe care ți-l imaginai tu, s-a gândit el, și apoi a trebuit să-și înăbușe iar un râs nervos complet nepotrivit.

După asta drumul a făcut o cotitură și el a văzut-o – o clădire masivă de piatră cenușie. Părea veche și deteriorată de timp și de aerul marin. Intrarea se făcea prin două uși în formă de semilună; așezat sus, pe una dintre ele, era un ciocânel în formă de cap de om. Arcada era inscripționată cu niște cuvinte în latină. ULTIMA

FORSAN. ULTIMA FORSAN. ULTIMA FORSAN.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Call cu glas tare.

— Înseamnă „sfârșitul e mai aproape decât crezi”, a spus liderul, Maestre.

— Cred că e ceva cu ultima oră, a spus Tamara. Latina mea nu e prea grozavă.

Call s-a uitat la ea, aiurit.

— Înseamnă „sfârșitul e mai aproape decât crezi”.

Jasper a părut surprins.

— Exact. Asta înseamnă.

— Call, de ce mai întrebi dacă știi deja? a spus Aaron.

— Fiindcă n-am știut până nu mi-a spus el! a spus Call, exasperat. A arătat cu mâna spre liderul Călăreților Haosului.

— N-ați auzit?

A fost iar o tăcere oribilă.

— Call, a întrebat Tamara rostind cuvintele rar. Vrei să spui că ție îți vorbesc chestiile alea? Am văzut că ai vorbit cu ei, dar nu am auzit ca ei să fi răspuns.

— Mai mult el, a spus Call, arătând cu degetul spre lider, care arăta imposibil. Dar, da. Îi aud vorbind și... nu i-ați auzit nici atunci, în luminiș? Când mi-au spus „maestre”.

Tamara a clătinat din cap.

— Ei nu rostesc cuvinte, a spus ea încet. Doar mormăie și horcăie.

— Și scot sunete ciudate, ca niște țipete înăbușite, a completat Aaron.

— Mie mi se pare că vorbesc foarte bine englezește, a spus Call.

— Asta fiindcă ești asemenea lor, a scuipat Jasper. Sufletele lor sunt golite și nu au nimic înăuntru, așa cum n-ai nici tu. Nu ești decât Inamicul.

— Inamicul a făcut aceste creaturi, a spus Aaron, vârându-și mâinile în buzunare. El trebuie să se fi înțelea cu ele, pentru că ele îl serveau. Iar tu le înțelegeai fiindcă...

— Fiindcă eu *sunt* el, a spus Call.

Nu era ceva ce nu știa, era doar o altă dovadă mizerabilă.

— Sunt așa de sinistru încât mă sperii și eu de mine, a bolborosit el.

— Maestre, a spus liderul. Cavoul tău te așteaptă.

Era clar că se aștepta ca el să pornească spre mausoleul uriaș și să intre acolo. Și Call va trebui să intre. Asta era destinația lor. Aici era locul în care Maestrul Joseph urma să îl întâlnească pe Alastair.

Call și-a îndreptat umerii și a pornit spre ușă. Havoc țopăia alături de el, simțindu-se clar în elementul lui. După el veneau Aaron, Tamara și Jasper.

— Dumnezeu! a auzit-o el pe Tamara cu o voce oripilată.

I-a trebuit doar o clipă să-și dea seama de ce reacționase așa.

Ceea ce credea el că e un ciocănel în formă de cap de om era, de fapt, un cap adevărat de om, retezat și fixat pe ușă ca un trofeu de cerb.

Era capul unei fete, o fată care nu părea să fi fost cu mult mai mare decât ei. O fată care probabil fusese ucisă de curând; nici nu ziceai că e moartă, dacă n-ai fi văzut pielea zdrențuită de la tăietura gâtului. Părul ei de culoarea mahonului flutura în vânt în jurul feței ciudat de cunoscute.

Din ochii Tamarei au început să țâșnească lacrimile, rostogolindu-se pe obraji. Ea le-a șters cu dosul palmei, dar părea că nici nu observă asta.

— Nu se poate, a spus ea, apropiindu-se de ușă.

Call avea impresia că o mai văzuse pe fata aceea – dar unde? Poate la petrecerea de la familia Rajavi? Poate era vreo prietenă de-a Tamarei? Dar de ce ar fi fost capul ei expus aici, ca un trofeu sinistru?

— Verity Torres, a spus Jasper încet, aproape în șoaptă. Nu i-au găsit niciodată trupul.

Call a fost izbit de înfățișarea pierdută a lui Aaron, care tremura în tricoul lui subțire. Se uita fix la ultimul Makar care apăruse Magisteriumul. Dacă s-ar fi născut cu o generație în urmă, acesta ar

fi fost el. Capul lui ar fi fost acum acolo, ca un avertisment teribil.

— Nu.

Aaron a clipit de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să risipească imaginea aceea din fața lui.

— Nu, nu poate să fie ea. Nu se poate.

Call simțea că îi vine să vomite.

Apoi ochii capului aceuia s-au deschis și au văzut niște pupile albe ca de marmură, fără iris.

Tamara a scos un țipăt. Jasper a dus mâna la gură.

Buzele moarte s-au deschis și capul a vorbit.

— Așa cum numele meu înseamnă adevăr, vă asigur că eu sunt ce a mai rămas din Verity Torres. Aici dorm morții, și moartea îi păzește. Dacă doriți să intrați, vă voi spune trei ghicitori. Dacă răspundeți corect, puteți intra.

Call s-a uitat la ceilalți disperat. El se bazase pe faptul că era Constantine Madden și așa vor putea intra în clădire, dar era clar că acel cap al lui Verity Torres nu îl recunoștea.

— Ghicitori, a spus Tamara cu o voce tremurată. Bine. Știm să dezlegăm și ghicitori.

— Cum numești locul care nu e la coada unui lucru? a întrebat fata cu o voce ciudată, care nu prea se potrivea cu mișcarea buzelor ei.

— A, nu, asta nu e deloc amuzant, a spus Call.

— Ce tot spui? l-a întrebat Aaron. Care e răspunsul? În față?

Tamara părea și mai tulburată.

— În cap, a spus ea. Ați înțeles?

Verity Torres a scos un hohot hârâit de râs. Dar nu era nici urmă de râs în ochii ei, care rămăseseră albi și goi.

— Cine ți-a făcut asta? a întrebat Aaron pe neașteptate. Cine?

— Probabil că Maestrul Joseph, a spus Tamara. La momentul acela, Constantine Madden părăsise deja câmpul de luptă. Plecase în grote, la Masacrul Rece...

— Era preocupat să fure trupurile oamenilor ca să trăiască în ele, a

întrerupt-o Jasper.

Și, deși cuvintele lui l-au durut, Call era ușurat că măcar nu Constantine Madden făcuse lucrul acesta oribil; el avea treabă să renască în trupul lui Callum. Desigur, Inamicul Morții făcuse alte lucruri groaznice. Dar nu și pe asta.

— Nu a fost o ghicitoare adevărată, a spus capul, ignorând întrebarea lui Aaron. A fost doar de încălzire.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Jasper, bâlbâindu-se de groază. Trebuie să plecăm neapărat.

— Unde să ne ducem? l-a întrebat Aaron. În spatele nostru sunt sute de Călăreți ai Haosului.

Și-a îndreptat umerii.

— Hai, întreabă-ne!

— Deci să începem, a spus Verity. Ce începe și nu are sfârșit, dar sfârșitul acesta este începutul tuturor lucrurilor?

— Moartea, a spus Call.

Asta era ușoară. Era bucuros. *Bun la ghicitori* nu era pe lista înșușirilor unui Principe al Întinericului.

S-a auzit un declic, un fel de scrâșnet, de parcă limba unei broaște s-ar fi retras.

— Acum a doua ghicitoare. Din cauza mea îți pierzi puterile, dar îți pare rău când eu plec. Poți să mă omori, dar eu nu mor niciodată.

E chiar Inamicul, s-a gândit Call. Dar asta nu putea să fie un răspuns de ghicitoare, nu?

Au schimbat o privire între ei. Tamara a fost cea care a răspuns.

— Timpul, a spus ea.

S-a auzit un alt scrâșnet.

— Și acum ultima, a spus Verity. Ți-l asumi, și vei pierde sau vei câștiga mai mult decât oricine. Ce e?

Tăcere. Creierul lui Call intrase în fierbere. Pierzi sau câștigi, pierzi sau câștigi. Ghicitorile se refereau întotdeauna la ceva mult mai important decât părea la prima vedere. Iubire, moarte, bogăție, faimă, viață. Nu se auzea niciun sunet, în afară de gemetele

îndepărtate ale Călăreților Haosului și de propriile lor respirații. Până când o voce tremurătoare și ascuțită a spart tăcerea.

— Riscul, a spus Jasper.

Capul lui Verity Torres a scos un suspin dezamăgit, ochii aceia teribili s-au închis, iar apoi s-a auzit ultimul scrâșnet. Ușa s-a deschis. Call nu vedea înăuntru decât umbre. A început să tremure brusc și simțea că îi e mai frig decât îi fusese vreodată în viața lui.

Riscul.

S-a uitat la Aaron și la Tamara, a tras adânc aer în piept și a pășit peste prag.

Mormântul era luminat vag de niște pietre așezate de-a lungul pereților, care îi aminteau lui Call de pietrele luminoase din Magisterium. A reușit să distingă un coridor, care ducea, se pare, spre cinci camere.

Întorcându-se, a văzut siluetele oribile ale Călăreților Haosului, care îl priveau fix cu niște ochi arzători. Liderul era cu ochii pe Call.

Call a încercat să-și compună o voce fermă.

— Rămâneți aici, Copii ai Haosului! Mă voi întoarce.

Ei au înclinat capul toți deodată. Call a văzut cu tulburare că și Havoc era cu ei. Și lupul își înclinase capul. A fost copleșit de un val de tristețe – nu cumva Havoc rămăsese cu el doar fiindcă era obligat? Fiindcă așa fusese el construit, pentru asta? Gândul ăsta era mai mult decât putea Call să suporte.

— Call? l-a strigat Tamara.

Ea era la jumătatea coridorului, cu Aaron și Jasper după ea.

— Cred că ar fi bine să vii să vezi ceva.

Call s-a uitat înapoi spre armată. Oare n-ar fi fost un caraghios dacă nu lua măcar pe unul dintre ei să-l protejeze? A făcut un semn spre lider.

— În afară de tine. Tu vii cu mine!

A încercat să nu se mai gândească la Havoc și a pășit șchiopătând în mausoleu. Liderul Călăreților Haosului l-a urmat, iar Call a văzut cum ușile se închid încet în urma lor, tăind contactul cu lumea

exterioară.

Liderul s-a întors spre el și l-a privit întrebător, așteptând instrucțiuni.

— O să vii după mine, a spus Call. Mă aperi dacă cineva încearcă să-mi facă rău.

O înclinare a capului.

— Ai și un nume?

Călărețul Haosului a scuturat din cap.

— Bine, a spus Call. O să-ți spun Stanley. E ciudat să n-ai niciun nume.

Stanley n-a reacționat în niciun fel, iar Call s-a întors și a pornit pe coridor. Pe la jumătatea drumului, a auzit-o iar pe Tamara chemându-l.

— Call! Trebuie *neapărat* să vezi asta.

Call s-a grăbit s-o ajungă din urmă. A găsit-o înghesuindu-se cu Aaron și cu Jasper în ușa unei camere miciuțe. Când a ajuns acolo cu Stanley, s-au dat la o parte, ca să vadă și el.

Înăuntru era un postament de marmură... iar pe postament se afla trupul unui băiat cu o claie șatenă de păr. Ochii lui erau închiși, iar brațele erau întinse pe lângă trup. Trupul era perfect conservat, dar era evident că era mort. Pielea era albă ca ceara și pieptul nu i se mișca. Deși cineva îl îmbrăcase cu niște haine mortuare, avea și acum brățara care simboliza Anul de Aramă.

Pe peretele din spatele lui era inscripționat numele lui: *Jericho Madden*. Lângă trupul lui era o grămadă curioasă de lucruri ciudate. O pătură jerpelită, teancuri de caiete și de cărți, un mic glob de lumină care părea gata să se stingă, un pumnal auriu și un inel care avea sigiliu și un blazon pe care Call nu îl mai văzuse niciodată.

— Evident, a șoptit Tamara. Inamicul Morții nu ar fi construit un mormânt pentru sine. Nu credea că va muri vreodată. A construit locul acesta pentru fratele său. Astea sunt lucrurile lui.

Aaron privea în continuare, fascinat.

Call nu putea să articuleze vreun cuvânt. Simțea ceva care îl

răscolește, durerea sfâșietoare pe care crezuse că o va simți când a văzut amprenta mâinii mamei lui în Sala Absolvenților. O conexiune cu iubirea, familia și trecutul. Nu își putea lua ochii de la băiatul de pe lespedea de marmură și își amintea poveștile pe care le auzise: acesta era fratele pe care Constantine a vrut să-l învie, fratele a cărui pierdere l-a împins să facă experimente cu vidul și să-i creeze pe Călăreții Haosului, fratele a cărui moarte l-a făcut pe Constantine să considere că moartea e inamicul lui personal.

Call se întreba dacă ar putea să iubească și el așa de mult pe cineva ca să ajungă să renunțe la tot pentru persoana aceea, să fie în stare să distrugă lumea ca să o aibă din nou.

— Erau așa de tineri, a spus Aaron. Jericho trebuie să fi fost de vârsta noastră. Iar Verity era doar ceva mai mare. Constantine nu a ajuns nici la douăzeci de ani.

Războiul Magilor îi consumase pe toți ca un foc. Era groaznic să te gândești – dar, în același timp, Call și-a dat seama că nu a auzit pe nimeni până atunci vorbind cu asemenea compasiune despre Constantine. Normal că era Aaron. El simțea compasiune pentru toată lumea.

— Aici, a spus Jasper.

El plecase mai departe pe coridor și acum se uita într-o altă cameră. Lucirea ciudată a pietrelor de pe ziduri arunca o lumină nefirească pe fața lui.

— Cineva cunoscut.

Call a știut cine e înainte de a ajunge acolo. Un băiat slăbuț, cu păr șaten și țepos, cu pistrui și cu ochii lui albaștri închiși pentru totdeauna.

Drew.

Își amintea cum arăta trupul lui Drew ultima oară când îl văzuse și cum încercase Maestrul Joseph să-i vindece rănila cu incantații magice, deși Drew era deja mort. Acum trupul lui părea vindecat, chiar dacă sufletul zburase din el.

Avea și el niște lucruri alături, câteva haine împăturite, jocurile

preferate, o statueta care înfățișa un cal și o fotografie, în care era el, cu o mână după umerii Maestrului Joseph, care zâmbea, și cu o altă după umerii altcuiva – dar fotografia fusese tăiată.

Call era gata să ia fotografia ca s-o privească mai de aproape, când a auzit niște voci înăbușite, îndepărtate, venind de undeva de sub ei.

— Ați auzit? a șoptit el, îndepărtându-se de trupul lui Drew și înapoindu-se pe coridor.

Erau niște scări care luceau în lumina difuză – păreau săpate în piatră, iar lui Call i-a luat ceva timp să-și dea seama că erau formate prin magie.

Sfârșitul e mai aproape decât crezi.

Call s-a apropiat de scări. Ceilalți s-au apropiat mai șovăitor. A ajuns la ultima treaptă și s-a uitat în jur la camera întunecată și cavernoasă. Acolo era mai întuneric, pietrele luminoase de pe pereți erau mai rare.

Și apoi l-a văzut. Ultimul trup – al lui Constantine însuși. Era așezat pe o lespede de marmură, cu mâinile încrucișate pe piept. Avea părul șaten închis și trăsături ferme; ar fi fost frumos dacă n-ar fi fost cicatricile albe de arsură care îi acopereau toată partea dreaptă a feței, până sub guler. Dar nu erau așa de oribile cum își imaginase Call, auzind poveștile despre fața arsă a Inamicului și despre masca pe care o purta. Constantine arăta aproape normal. Oribil de normal. Ca un om oarecare de pe stradă. Un om obișnuit.

Call a mai făcut un pas. Stanley a făcut și el unul, în spatele lui.

— Ce vezi? a întrebat în șoaptă Aaron, care era pe trepte.

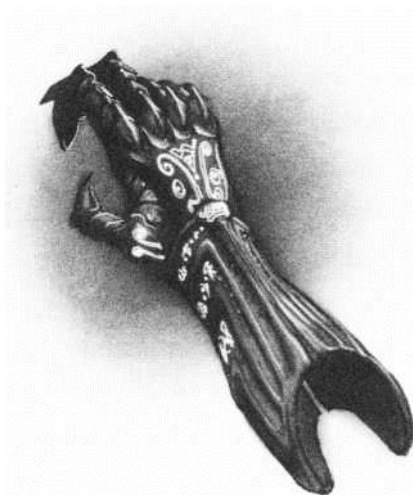
— Ssst, a făcut Call, apropiindu-se de trupul lui Constantine. Rămâi acolo!

Auzea în continuare voci prin perete. Niște fantome care vorbesc? Imaginația lui? Nu mai era sigur de nimic la momentul ăsta. Nu putea să-și ia ochii de la trupul acela. ăsta sunt eu, s-a gândit el. Asta e fața pe care am avut-o eu la început, înainte să devin Callum Hunt.

S-a simțit amețit. S-a dezechilibrat și s-a sprijinit de un perete, într-o nișă întunecată, exact în momentul în care o ușă nevăzută s-a

deschis și Maestrul Joseph a intrat în cameră, urmat de tatăl lui Call.

Inima lui Call a început să bată nebunește. Era prea târziu să-l oprească pe Alastair.



CAPITOLUL PAISPREZECE

Maestrul Joseph arăta exact la fel cum era când îl văzuse Call ultima dată; același toiag, aceeași uniformă, aceeași sclipire nebunească în ochi.

— Ai adus Alkahestul, bine! i-a spus el lui Alastair. Știam eu că o să facem treabă bună împreună. Cu adevărat noi doi vrem același lucru.

Alastair, însă, părea epuizat. Hainele lui erau murdare; avea niște blugi uzați și un hanorac jerpelit. Barba începuse să-i crească.

— Nu vrem același lucru. Eu vreau doar să-l aduc înapoi pe fiul meu.

Fiul meu. În prima clipă, când Call l-a văzut pe tatăl său, a avut parcă un sentiment de ușurare. O senzație de familiaritate. Acum parcă îl lovise cineva în piept. Știa pe cine vrea înapoi tatăl său, iar persoana aceea nu era el.

Privirea Maestrului Joseph s-a îndreptat o clipă spre umbrele adânci unde stăteau Call și Stanley. Call a înghețat, încercând să stea cât mai nemișcat. Nici măcar nu îndrăznea să respire, de groază că

va fi observat. Aaron și ceilalți probabil că intuiseră că e ceva în neregulă, fiindcă rămăseseră pe scări, în siguranță. Ca de obicei, Stanley făcea tot ce făcea și Call, iar acum stătea și el nemișcat.

Alastair a urmărit și el privirea Maestrului Joseph, spre locul unde Call și Stanley stăteau în întuneric.

— Un Călăreț al Haosului. N-ar trebui să-i lași să umble așa peste tot.

— Orice mormânt trebuie să fie păzit, a spus Maestrul Joseph. Poate că era normal ca prin cavoul lui Constantine Madden să bântuie câte un Călăreț al Haosului. Sau poate era doar distras de prezența lui Alastair.

— Băiatul tău e mort, dar el poate să învie. Tu l-ai crescut pe Constantine, care a fost cel mai mare mag din toate timpurile și care va fi iar cel mai mare. Odată intrat în trupul lui, va putea să-și tragă sufletul fiului tău înapoi în corp. Dacă într-adevăr ai reparat Alkahestul, atunci nu mai avem nevoie decât de Callum.

— Vreau mai întâi o demonstrație, ca să fiu sigur că Alkahestul nu îl va uide pe loc, a spus Alastair. Ți-am spus că nu ți-l aduc decât când o să fiu sigur că nu pățește nimic.

— A, nu-ți face griji, a spus Maestrul Joseph. M-am asigurat că băiatul o să vină încoace.

Alastair a făcut un pas spre Maestrul Joseph și atunci Call a văzut că pe mâna stângă purta Alkahestul. Când și-a mișcat degetele, acesta a strălucit și arăta exact ca în fotografie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a plecat de la Magisterium ca să te caute pe tine, evident. Încearcă să te salveze de mânia magilor. Știam unde o să se ducă, așa că am lăsat un indiciu care să-l aducă direct la noi. Ba chiar am trimis o escortă să-l aducă aici în siguranță. Serios îți spun, Alastair, mi-am bătut mult capul să fie în siguranță. Pentru mine înseamnă mult mai mult decât pentru tine.

Inima lui Call bubuia în piept. S-a gândit la scrisori – latitudinea și longitudinea scrise cu grijă în fiecare dintre ele, menționarea precisă

a datei, o dată fixată în așa fel încât ei să aibă timp să ajungă. Call crezuse că a avut noroc, că fusese cu un pas înaintea adulților. Dar, de fapt, Maestrul Joseph îl jucase pe degete. Pentru o secundă, Call și-a pierdut curajul. Era doar un copil. Prietenii lui erau doar niște copii, chiar dacă unul dintre ei era Makarul. Nu cumva se băgaseră într-o poveste mai presus de puterile lor? Nu cumva nu aveau nimic de făcut?

Alastair a început să vorbească, și, în primul moment, Call nici nu s-a putut concentra la discuție.

— Pot să te asigur că nu ai dreptate, spunea Alastair. Callum înseamnă mult mai mult pentru mine decât ar putea însemna vreodată pentru tine. Lasă-l în pace. Nu știu dacă este cel mai mare mag al generației sale sau altceva – dar este un copil bun. Nimeni nu și-a bătut joc de el, așa cum ai făcut tu cu frații Madden. Îmi amintesc de ei, Joseph, și îmi amintesc și ce le-ai făcut tu.

Call simțea că îl doare inima. Nu ai fi zis că Alastair îl urăște, chiar dacă venise aici să-l schimbe cu un alt fiu.

— Nu mai flutura Alkahestul în toate părțile. Știi bine că obiectul acela nu îmi poate face rău, a spus Maestrul Joseph, ridicând toiaagul. Oricât de mult mi-aș dori să am abilitatea de a folosi magia haosului, n-o am, așa că n-are niciun sens să mă ameninți cu el. Singurul motiv pentru care Călăreții Haosului ascultă de mine este pentru că așa le-a poruncit Constantine.

— Nu am venit aici să te ameninț, Joseph, a spus Alastair, făcând un pas spre trupul lui Constantine Madden.

Maestrul Joseph s-a încruntat.

— Bine. Ajunge! Dă-mi Alkahestul! Aș vrea să te răsplătesc, dar să nu te gândești nicio clipă că aș avea vreo ezitare să te ucid. Ar fi foarte convenabil să mori într-un cavou. N-ar trebui să mergem prea departe ca să te îngropăm.

Alastair a mai făcut un pas, prudent, spre cadavru.

Maestrul Joseph a ridicat o mână și din întuneric au țâșnit mii de corzi subțiri, care păreau de argint. Acestea s-au înfășurat în jurul lui

Alastair, strângându-l așa cum un păianjen prinde o muscă înainte de a se ospăta cu ea. Alastair a țipat de durere, chinuindu-se să-și elibereze mâna cu mânușa de aramă.

Call trebuia să facă ceva.

— Oprește-te! a țipat el. Lasă-l pe tata în pace! Stanley, fă ceva! Pune mâna pe el!

Atât Maestrul Joseph, cât și Alastair au rămas cu gura căscată când și-au dat seama că l-au confundat pe Call cu un Călăreț al Haosului. Stanley a pornit spre Maestrul Joseph, dar porunca lui Call fusese așa de imprecisă, încât nu era nici el sigur ce va face de fapt Călărețul Haosului. Maestrul Joseph în mod sigur nu era îngrijorat; îl ignora pe Stanley, ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

Mai mult, a început să zâmbească.

— Venim și noi, a șoptit Aaron.

Call a întors capul fără să vrea și i-a văzut pe Tamara, Jasper și pe Aaron coborând scările. Le-a făcut semn cu mâna să stea pe loc.

— Ah, Callum, ce bine că ai ajuns, a spus Maestrul Joseph. Văd că ți-ai adus și prietenii cu tine, deși nu pot să-mi dau seama acum pe care dintre ei. Este și Makarul cel loial cu tine? Ce surpriză plăcută!

Stanley aproape ajunsese lângă Maestrul Joseph. *Am putea câștiga războiul, s-a gândit Call. Dacă îi ordon lui Stanley să te omoare, războiul se va sfârși.*

Dar oare așa era? Oare binele ar fi obținut victoria în acest război atât timp cât Inamicul mai era în viață?

— Call? a făcut Alastair cu un aer îngrozit. Fugi de aici!

Tamara și Jasper ajunseseră la ultima treaptă. Nu era nicio îndoială că amândoi erau șocați să vadă trupul Inamicului, dar și pe cel care stătea lângă el. Aaron a vrut să treacă pe lângă ei, dar Tamara și Jasper au făcut zid în fața lui.

— Lăsați-mă să trec, a protestat Aaron.

Și-a întins gâtul să vadă și el la ce se uită cei doi.

— În niciun caz, a spus Tamara cu o șoptă aspră. Tatăl lui Call are Alkahestul. Chestia aia te poate ucide.

— Tata are dreptate. Trebuie să plecați cu toții, a spus Call. Duceți-l pe Aaron într-un loc sigur!

El vedea bine nehotărârea care se citea pe fața lor și era sfâșiat de îndoieli – nu voia să-i pună în pericol, dar nici nu era prea sigur că fără ei ar fi la fel de curajos.

— Uitați-vă! a exclamat Jasper.

Stanley ajunsese la Maestrul Joseph; îl apucase de încheietura mâinilor și i le ținea la spate, astfel încât Maestrul Joseph era imobilizat. El nu s-a mișcat; se purta de parcă nu s-a întâmplat nimic. De parcă nu ar fi fost ținut așa împotriva voinței lui. Ca și cum Call nu l-ar fi imobilizat. Pur și simplu se uita la el, iar privirea lui parcă făcea găuri în trupul lui Call.

— Nu e nevoie de asta, Callum, a spus Maestrul Joseph. Constantine, eu sunt slujitorul tău cel mai devotat.

— Am auzit ce i-ai spus tatălui meu, a răspuns Call. Și nu sunt Constantine.

— Atunci ai auzit și ce mi-a spus tatăl tău mie. Ce se pregătea să facă. Adevărata ta familie e aici, cu mine.

Call s-a apropiat de tatăl său. Alastair, care ținea cu hotărâre mânușa de aramă în mână, încă se mai chinuia să se elibereze din corzi. A tresărit când l-a văzut pe Call apropiindu-se de el.

— Call! a izbucnit el. Lasă-mă în pace!

Call a șovăit. Tatăl lui se temea de el? Oare îl ura?

— Îl dezlegăm noi, a murmurat Tamara, și s-a dus împreună cu Jasper spre Alastair.

— Ar trebui să faceți cum v-a spus Call. Plecați! a țipat Alastair când Tamara s-a aplecat să inspecteze coarda de argint care îl ținea legat.

Era magică și nu avea niciun nod. Call spera ca ea să știe cum s-o desfacă, fiindcă el nu avea nici cea mai vagă idee.

— Luați-l și pe el cu voi! Niciunul nu e în siguranță aici, iar Call mai puțin decât toți.

— Vrei să spui Aaron mai puțin decât toți. Dă-ne Alkahestul! a

spus Jasper, practic ca întotdeauna. Dacă ni-l dai, putem pleca cu toții.

A atins-o pe Tamara pe mână.

— Nu îl dezlega până nu ni-l dă.

Maestrul Joseph era în continuare cu ochii pe Call.

— Nu ți s-a părut amuzant? l-a întrebat el. Capul lui Verity Torres? Ghicitorile? Tu ai fost acela care a proiectat casa asta și intrarea ei. Desigur, pe atunci nu se punea problema să fie capul ei acolo, dar a fost o improvizație foarte reușită, nu crezi?

Lui Call nu îi venea deloc să râdă. Avusese convingerea că numai dintr-un noroc a știut răspunsurile la unele ghicitori. Dar se pare că se pricepea la ghicitori, fiindcă era un tip care considera că niște capete tăiate sunt amuzante.

— Dă-i lui Jasper Alkahestul, tată! a strigat Call, pentru că toate astea îl făcuseră să-și piardă răbdarea.

Dar Alastair a întors capul, de parcă nu ar fi vrut să-l vadă pe Call. Strângea Alkahestul cu putere și, când Tamara a încercat să i-l ia, s-a răsucit.

— Lăsați-mă cu el aici! a țipat el. Duceți-vă voi! Luați-i pe Call și pe Makar cu voi!

Aaron, între timp, se apropiase de trupul lui Constantine Madden și acum se uita la el, împietrit. Call s-a apropiat șchiopătând de el; putea să-și imagineze la ce se gândește Aaron: acestea sunt mâinile care au ucis-o pe Verity Torres, mâinile care au măcelărit o mie de magi. Mâinile unui Makar, la fel ca ale lui.

— Inamicul a murit acum treisprezece ani, a spus Aaron pe un ton neutru. Cum poate să arate de parcă nici nu e mort? Cum de toți arată așa?

— Tu crezi că acesta este doar un cavou, a spus Joseph.

— Cu siguranță așa arată, a spus Call. Cu toate cadavrele și cheștiile astea.

— Asta a fost fortăreața ta supremă în fața morții, a continuat Maestrul Joseph. Aici te-ai învățat să folosești vidul ca să conservi

cadavrele, suspendate – fără viață, dar neschimbate. Aici ai conservat trupul fratelui tău, până în ziua în care îl vei putea învia. Aici am folosit și eu aceeași magie ca să-ți păstrez trupul...

— Nu e trupul meu! a țipat Call. Ce trebuie să fac să o lași baltă odată? Nu îmi amintesc nimic! Nu am văzut locul ăsta în viața mea! Nu sunt cine vrei tu să fiu și niciodată nu mă voi transforma în persoana aceea!

Maestrul Joseph a zâmbit larg.

— Mi-au trebuit ani de zile să te ajut să-ți perfecționezi magia, acolo, în Magisterium. Când lucram doar noi doi cu haosul. Fără să știe maestrul tău. De multe ori erai frustrat și țipai tot așa la mine. *Nu sunt cine vrei tu să fiu!* Așa îmi spuneai atunci. Imediat ce îți vom pune sufletul înapoi în trup, sunt convins că o să-ți amintești mai multe. Poate că după aceea viața ta de acum va fi ca un vis.

A vrut să facă un pas, dar Stanley l-a ținut pe loc.

— Dar chiar dacă nu îți amintești, firea nu ți-o poți schimba, Constantine.

— Nu-i mai spune așa! a zis Aaron cu o voce ca de gheață. Oamenii se schimbă în permanență. Iar asta e o nebunie. Toată chestia asta e o nebunie. Constantine Madden și-a pus sufletul în trupul lui Call; bine, nimeni nu mai poate schimba asta. Lasă-l în pace pe Call! Lasă morții să rămână morți!

Fața Maestrului Joseph s-a schimonosit.

— Vorbești ca unul care n-a suferit niciodată o pierdere adevărată. Aaron s-a întors spre el. Era așa cum Call îl văzuse doar de câteva ori, nu mai era Aaron. Era Makarul, stăpânitorul haosului. Palmele lui au început să se înnegrească.

— Știu destule despre cum e să pierzi pe cineva, a spus el. Nu știi nimic despre mine.

— Știu totul despre Constantine – despre Call, a spus Joseph. Nu îți vrei mama înapoi, Call? Nu vrei să fie din nou în viață?

— Să nu îndrăznești să vorbești despre Sarah!

Era Alastair. Fie că reușise să iasă singur dintre corzile de metal,

fie că îl dezlegaseră Tamara și Jasper. În orice caz, Alkahestul era pe mâna lui.

A fugit la Call.

În clipa aceea, în care i-a stat inima, Call a știut că va muri. Și-a amintit de lanțurile pe care tatăl lui le pregătise în pivnița propriei sale case, și-a amintit de cuvintele pe care Maestrul Joseph i le arătase lui Call, scrise în gheață chiar de mâna mamei sale, cu aceeași lamă de pumnal pe care Alastair o aruncase în el: UCIDE COPILUL.

În sfârșit, treisprezece ani mai târziu, Alastair avea s-o facă.

Call nu s-a mișcat. Dacă propriul său tată îl ura chiar așa de mult încât era gata să îi ia viața, atunci poate într-adevăr era un monstru care nu merită să trăiască. Poate *ar trebui* să moară.

În jurul lui, parcă totul se derula cu încetinitorul: Aaron, Tamara și Jasper alergând spre el, dar aflându-se prea departe ca să poată ajunge la timp, Maestrul Joseph zbatându-se și țipând în strânsoarea de fier a Călărețului Haosului.

— Dă-mi drumul, îți poruncesc! l-a auzit Call spunând – și, spre stupefacția lui, Stanley l-a eliberat.

Bătrânul mag a țâșnit ca o săgeată spre băiat, aruncându-se peste el ca să-l protejeze în fața tatălui său. Genunchii lui Call s-au îndoit și a căzut la pământ, iar Maestrul Joseph îl ținea strâns.

Dar Alastair nu s-a oprit. A trecut de Call și de Maestrul Joseph și s-a dus drept la trupul Inamicului Morții. Abia acolo s-a oprit.

— Joseph, chiar ai crezut că mă poți face să-mi trădez *propriul meu fiu*? De la primele tale mesaje, în care îmi spuneai că vrei să-i pui sufletul în trupul acestui ticălos, am știut ce trebuie să fac.

După ce a spus asta, a ridicat Alkahestul, care lucea superb în lumina difuză și l-a trântit cu putere, izbind cu mâna înmănușată în metal inima lui Constantine Madden.

Maestrul Joseph a urlat, s-a ridicat de pe Call, care a început să tușească, și s-a așezat în genunchi, cu ochii holbați.

Pielea Inamicului Morții a început să lumineze – și unde apărea lumina, trupul se înnegrea în jurul ei ca de foc. Alastair urla de

durere, fiindcă Alkahestul devenise roșu, de fierbinte ce era. Încă mai țipa când și-a scos din el mâna, acoperită toată cu arsuri roșii.

— Tată!

Call s-a ridicat în picioare repede. Camera era plină de miros de arsură și de un fum care îi înțepa ochii.

— Nu! NU! a țipat Maestrul Joseph, luându-și toiagul și aruncându-se peste trupul lui Constantine. A luat Alkahestul de pe el, urlând de durere când mâna a atins metalul încins. Dar nu i-a dat drumul. A început să-și agite toiagul și magia a explodat din el, învăluind Inamicul, în încercarea de a opri forța care îi devora trupul lui Constantine. Energia a început să pâraie în cameră, în timp ce el tot arunca vraja de conservare, încă o dată și încă o dată.

Call a înaintat șchiopătând, apoi s-a oprit, copleșit de un val de amețală. Vederea lui periferică începuse să se întunece. *Ce mi se întâmplă?* s-a gândit el, alunecând în genunchi. Nu simțea nicio durere, dar trupul lui se zguduia de parcă și el era distrus odată cu Constantine.

— Fugi, Call! a țipat Alastair, ținându-și mâna arsă. Pleacă din cavou!

— Nu... pot, a icnit Call, apoi a văzut niște siluete în jurul lui – Tamara, Aaron și Jasper, iar cineva încerca să-l ajute să se ridice, dar picioarele lui nu funcționau.

— Plecați, a șoptit el. Plecați fără mine!

— Niciodată.

A simțit o mână care îl strânge de braț și si-a dat seama că era Aaron.

— Ce se întâmplă cu el?

Șoapta speriată a lui Jasper a fost acoperită de țipetele Maestrului Joseph; pieptul lui Constantine Madden se prăbușea în el însuși, ca un balon din care iese aerul.

— Prinde-l pe Makar și pe prietenii lui! a țipat Maestrul Joseph la Stanley. Ucide-i pe toți în afară de Callum!

Călărețul Haosului a început să înainteze spre ei. Call a auzit

țișatul speriat al Tamarei și i-a simțit brațele în jurul lui; toți încercau să-l tragă spre scări, dar el era greu ca un mort. A alunecat din mâinile lor și a căzut pe podea în fața treptelor.

Apoi totul parcă a dispărut, iar vocile prietenilor lui s-au stins. Nu putea decât să respire chinuit, în timp ce în fața ochilor lui a răsărit un întuneric tulbure, de un negru pur, pe care îl mai văzuse doar atunci când ieșea din mâinile lui Aaron, întunericul fără lumină al vidului. Haosul îl umplea, gândurile îi erau sfărâmate de el, iar reacțiile lui erau înăbușite de puterea care se desfășura în el.

Încet, aerul și-a făcut din nou loc în plămânii lui Call. A ridicat capul, cu fața udă.

Camera se umpluse de haos. Stanley urmăse porunca Maestrului Joseph și îi ataca pe prietenii lui Call. Era acum deasupra Tamarei, amenințător, iar ea se trăgea înapoi, invocând focul. L-a aruncat spre el, dar Călărețul Haosului ziceai că nu a fost decât puțin pârlit. Focul lăsase o urmă de arsură pe tot pieptul lui Stanley, dar el părea că nici nu observă.

Aaron i-a sărit în spate lui Stanley și i-a înconjurat gâtul cu brațul, strângând din toate puterile, ca și cum ar fi vrut să-i smulgă capul. Jasper folosea în același timp magia aerului și a pământului ca să arunce praf în ochii lui Stanley. Acesta a început să dea din mâini, dar părea mai mult enervat decât afectat.

Alastair și Maestrul Joseph se băteau pe Alkahest. Maestrul Joseph l-a lovit pe Alastair cu toiagul peste față. Alastair s-a împietricit, dându-se câțiva pași în spate, cu fața plină de sânge.

— Lasă-l în pace! a țipat Call, târându-se spre tatăl lui. Maestrul Joseph a pronunțat un cuvânt și picioarele lui Alastair au cedat. A căzut pe podea.

Trupul lui Constantine era parțial distrus de foc, pieptul lui era acum concav și negru. Call vedea prin pielea mistuită de foc oasele arse ale cutiei toracice. Un nou val de magie l-a copleșit brusc, împietrindu-l. I se părea că se uită la ceva ireal, care se întâmplă la mare distanță de el.

— Call!

Vocea Tamarei a reușit să pătrundă prin ceața în care plutea mintea lui.

— Call, trebuie să faci ceva. Dă-i ordin Călărețului Haosului să se oprească!

— E ceva în neregulă cu mine, a șoptit Call, care vedea pete de lumină în ochi.

Presiunea din interiorul lui era în creștere, gata să depășească limitele controlului său. Nu își dădea seama ce poate să fie, dar i se părea că o să-l distrugă.

Strânsoarea Tamarei s-a accentuat.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, a spus ea. N-a fost niciodată. Tu ești Callum Hunt. Acum spune-i *chestiei* ăleia să nu ne mai atace. Te va asculta pe tine, și nu pe Maestrul Joseph. Poți să-l oprești!

Și așa, Call a ridicat mâna, cu intenția de a o întinde spre Stanley ca să-l țină pe loc, cu intenția de a-l face pe liderul Călăreților Haosului să se oprească. Dar când a ridicat mâna, presiunea din interiorul lui a reușit să distrugă poșghița subțire a controlului său, ca o explozie văzută în reluare. A privit șocat cum degetele lui flexează și se deschid și, pentru prima oară în viața lui, Callum Hunt a invocat haosul în lume.

Din palma lui a explodat întunericul. Umbrele s-au ridicat, încercuindu-l pe Stanley, înfășurându-l în fâșii de negreală. Călărețul Haosului a întors ochii spre Call, plini de durere, iar Call putea să distingă în ei sentimentul că a fost trădat. Stanley a început să se chircească, iar el a citit cuvintele din țipetele lui, fiecare cuvânt, ca o lovitură în urechi: *Maestre, tu m-ai făcut – de ce mă distrugi?*

Umbrele s-au prăbușit în ele însele, nimicind existența lui Stanley. Întunericul și-a întins tentaculele de parcă ar fi fost în căutarea unei alte prăzi. S-a întins, s-a apropiat de Tamara, de Jasper, de Maestrul Joseph – care s-a răsucit pe călcâie, cu Alkahestul la piept și a dispărut pe ușa pe care intrase cu Alastair mai devreme. Acesta a încercat să-l oprească, dar era prea târziu. Ușa s-a trântit în spatele

lui Joseph și s-a încuiat.

Lui Call i se părea că nu poate să oprească magia haosului. Curgea din el ca un râu și simțea că îl duce și pe el cu ea. Și-a amintit că așa era și să zbori fără o contragreutate, să plutești în derivă fără afecțiunea oamenilor.

A simțit mâna lui Aaron pe spatele lui, ținându-l pe loc, forțându-l să se concentreze.

— Call, *ajunge!*

Și, nu știi cum, asta l-a ajutat pe Call să stopeze torentul. Nu putea să îl tragă înapoi, dar măcar nu se mai revărsa din el necontrolat. Tremurând, s-a uitat în jur. Haosul pe care îl dezlănțuisese se transformase în umbre vii, umbre care distrugneau marginile încăperii. Întunericul se împrăstia inexorabil, consuma zidurile cavoului, stâlpii care susțineau plafonul, au dizolvat mortarul care ținea laolaltă cărămizile încăperii subterane, iar acestea s-au slăbit și au început să cadă pe podea.

— Trebuie să ieșim de aici!

Alastair s-a întors din fața ușii pe care fugise Maestrul Joseph și s-a repezit spre scări, făcându-le și celorlalți semn să-l urmeze.

— Haideți, cu toții!

Tamara s-a ridicat în picioare și l-a tras pe Call după ea. Amândoi au fugit la Alastair, spre scări, împreună cu Aaron și Jasper. Lângă ei a cedat o bucată de tavan, care s-a prăbușit pe podea, explodându-le la picioare. Au ocolit niște umbre negre care se împrăstiau, gata să se ciocnească de ele. Jasper a țipat și a sărit în spate.

Întunericul s-a repezit la ei; Aaron a aruncat mâna spre el și din palma lui a răsărit o lumină neagră strălucitoare: a lovit umbra și a învăluit-o. Call s-a uitat uimit la Aaron.

— Haosul oprește haosul, a explicat Aaron.

— Dar eu nu pot să fac magie cu haos, a șoptit Call.

— Se pare că poți, a observat Aaron, și se simțea ceva în vocea lui, poate o veselie sumbră sau ceva mai puțin plăcut.

Tamara avea fața murdară.

— Devorează tot cavoul. Aaron, poți să-l ții pe loc până să ieșim de aici?

— Cred că da, a spus Aaron, uitându-se în jur la umbrele care se alimentau continuu din magia remanentă și care transformau tot ce atingeau în vid. Dar Call a eliberat o groază de energie a haosului – nu știu ce să zic.

— Plecați, a spus Call.

Se simțea mai bine acum fără haosul acela din cap, care îi tulbura gândurile, dar încă mai simțea că fierbe în el ceva, ceva care nu fusese până acum acolo.

— Callum, a început Alastair, dar el l-a întrerupt.

— Tată, vreau să-i scoți de aici. Acum.

— Dar tu? a întrebat Tamara. Să nu-ți treacă prin minte cumva că o să rămâi în urmă.

Call a privit-o pe Tamara în ochi, sperând s-o facă să creadă în el, să aibă încredere măcar de data aceasta.

— N-o să rămân. Duceți-vă! Vin și eu după voi.

*Cum se spune când ceva nu e în coadă, și-a amintit Call sumbru. În cap. În cap. Pricepeți?*¹

Probabil că Tamara a văzut ceva pe fața lui Call, pentru că a dat din cap scurt. Jasper deja o luase înaintea lui Alastair. Aaron nu părea tot atât de convins, dar, cu magia aceea a haosului care distrugea în jurul lor zidurile, era depășit. A aruncat magie iar și iar, împingând vidul ca să poată ajunge la scări.

Call a văzut abia în ultima clipă că Alastair nu s-a dus cu ei. L-a scos pe Miri din teacă și s-a dus spre locul unde se aflau rămășițele lui Constantine Madden, pe pedestalul de marmură.

¹ același joc de cuvinte, în limba engleză, „ahead” / „a head”



CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call urca scările cât de repede putea, blestemându-și piciorul care îl încetinea, în timp ce toate zidurile dispăreau în nimic. De peste tot, întunericul se apropia de picioarele lui, de parcă ar fi vrut să-l atragă în îmbrățișarea lui definitivă. Haosul acela pe care el îl dezlănțuise, dar pe care habar n-avea cum să-l controleze.

— Call! striga la el Alastair de pe coridor, cu mâinile în sus, pentru a susține tavanul cu ajutorul magiei. Call, unde ești? Call!

A fugit spre tatăl său, cu pietrele acelea învârtindu-se deasupra capului și care ar fi căzut peste el dacă taică-său nu le-ar fi susținut.

— Aici, a spus el cu respirația tăiată. Sunt aici.

— Acum mergem împreună, a spus Alastair.

A întins mâna, iar Call a văzut că arsurile erau acum vindecate – nu de tot, dar în locul bășicilor negre de până acum erau doar niște pete roșii.

— Magia vindecării, a răspuns Alastair privirii uimite pe care o avea Call. Hai, sprijină-te de mine!

— Ok, a spus Call, dându-i voie să îl ia de după umeri și să-l ajute să treacă pe lângă trupurile lui Drew și Jericho, pe lângă capul lui Verity, care râdea, până au ajuns afară, pe iarbă, unde îi așteptau Jasper, Tamara și Aaron.

Aaron avea ambele mâini ridicate și era clar că făcea tot ce putea să țină pe loc magia haosului care nimicea cavoul. În clipa când i-a văzut pe Call și pe Alastair, a căzut în genunchi și a abandonat efortul.

Negreala urca în aer ca cenușa dintr-un vulcan aflat în erupție. Call și Alastair s-au oprit, băiatul sprijinindu-se de tatăl său, și au privit împreună cum ultimul loc de veci al Inamicului Morții este devorat de magia haosului. Un întuneric gros și vâscos acoperea clădirea, iar tentaculele lui se înfășurau pe ea ca iedera. Dar în timp ce privea așa, Call și-a dat seama că, de fapt, nu era negru – era ceva și mai întunecat, ceva pe care doar ochii lui încercau să-l traducă așa, pe înțelesul lui, fiindcă ceea ce vedeau era chiar nimicul. Și acolo unde ajungea el, clădirea pur și simplu nu mai era, până când tot ce se mai vedea era doar pământul neted, unde fusese odinioară un cavou, iar râsul straniu și teribil al lui Verity încă mai plutea în aer.

— S-a dus?

Aaron l-a privit obosit.

— Cavoul s-a dus în același loc unde l-am trimis și pe Automotones.

— *Automotones?*

Alastair părea șocat să audă acest nume.

— Dar el este captiv în cele mai adânci gropi ale Magisteriumului.

— *A fost*, a spus Call. Magisteriumul l-a trimis după noi.

Alastair a inspirat adânc, așa cum făcea el atunci când era furios sau surprins, ori ambele. S-a îndepărtat câțiva pași de restul grupului, încercând vizibil să-și limpezească gândurile. Call și-a pus rucsacul pe umăr. Era epuizat.

Maestrul Joseph scăpase – și, ce era mai rău, fugise cu tot cu Alkahestul, exact cu dispozitivul pe care încercaseră să-l împiedice

să pună mâna. Armata numeroasă de Călăreți ai Haosului dispăruse și ea. Probabil că Maestrul Joseph le ordonase să îl ducă înapoi la țarm. Era posibil să le fi luat și bărcile, doar așa, de nesimțit.

Brusc, Call si-a amintit că Havoc rămăsese alături de Călăreții Haosului, că și el era un Călăreț al Haosului și, dacă Maestrul Joseph putea să le comande acestora, ar fi putut să-i ordone la fel și lupului.

— Havoc! a strigat el, cuprins de panică. Havoc!

Cum a putut să-l lase pe lupul lui să stea afară din cavou? L-a lăsat acolo, de parcă Havoc ar fi fost doar un câine, când el era cu totul și cu totul altceva.

Call a alergat pe cărarea care ducea spre plajă, piciorul îl dureau și era gata să izbucnească în lacrimi, chemându-și lupul întruna. Țsta era încă un lucru pentru care nu fusese pregătit, încă un lucru care i se părea insuportabil.

— Call! a strigat tatăl lui.

S-a întors și l-a văzut pe Alastair, obosit, venind pe cărare cu Havoc la picior. Call a făcut ochii mari. Mâna nevătămată a tatălui său era în blana lupului, care era cam murdară de cenușă, dar altceva nu părea să aibă.

— Nu are nimic. Ai plecat așa de repede, că n-am apucat să-ți spunem, dar el a încercat să intre în cavou. A trebuit să-l oprim, dar n-a fost ușor.

— Tatăl tău l-a ținut pe loc, a spus Aaron.

Havoc s-a apropiat de Call. El a întins mâinile, lupul a sărit în brațele lui și a început să-l lingă pe față.

— Asta e o reîntâlnire cu mult mai impresionantă decât ai avut cu mine, a spus Tamara.

Ea se ocupa de tăieturile și zgârieturile lui Aaron, folosind magia pământului pentru a le vindeca. Buza însângărată a lui Jasper era deja tratată.

Call l-a mângâiat pe cap pe Havoc.

— Trebuia să-mi dau seama că Maestrul Joseph n-o să te răpească. Lui nu îi plac decât creaturile moarte sau ciudate.

— Toți suntem ciudați, a declarat Tamara.

L-a examinat atentă pe Aaron. Cu siguranță că el folosisese cantități uriase de magie a haosului fără vreo contragreutate și, cu toate că încă mai stătea în picioare, părea gata să se prăbușească.

— Ei, de sângerat nu mai sângerezi, dar nu știu suficientă magie de vindecare ca să îmi dau seama dacă ai vreo întindere sau vreo fractură sau...

— N-are nimeni de gând să vorbească despre faptul că și Call e Makar? a spus Jasper, intervenind în discuție.

Toată lumea l-a privit îngrozită.

— Jasper! a spus Tamara.

— A, scuze, a făcut Jasper. Nu mi-am dat seama că trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

S-a întors spre Call.

— Știai mai demult că ești Makar? A, stai, nu te mai obosi, am uitat că oricum nu trebuie să cred nimic din ce spui tu.

— Nu știa, a spus Alastair. Magia haosului a fost închisă în trupul lui Constantine, și, când trupul lui a fost distrus, aceasta a fost eliberată. Probabil a fost atrasă de sufletul lui Call. Constantine a devenit Makar atunci când fratele său se afla în pericol. Jericho fusese atacat de un elemental sălbatic în caverne, iar Constantine l-a făcut să dispară.

Tamara s-a uitat la el printre gene.

— De unde știți toate astea? l-a întrebat ea.

— Fiindcă am fost în aceeași grupă cu ei, a spus Alastair. Eram cinci. Sarah, Declan, Constantine, Jericho și cu mine. Rufus era maestrul nostru.

Aaron, Tamara și Jasper se uitau la el cu ochii cășcați.

— Se spune că la examene Constantine lua mereu punctaj maxim, a spus Jasper. Punctaj maxim.

— Eram cei mai buni din anul nostru, a spus Alastair.

Părea obosit și distant, ca și cum ar fi povestit ceva care se întâmplase acum un milion de ani.

— Ați fost prieten cu Constantine? Prieteni apropiați? a întrebat Aaron.

Deși arăta în ultimul hal, murdar de sânge și de praf, părea gata să se apere și să-i apere pe toți.

— El, Jericho și Sarah erau prietenii mei cei mai buni, a spus Alastair. Știți și voi cum e în grupele de ucenici.

— Apropo de asta, a spus Tamara, aruncând o privire alarmată spre Aaron, trebuie să găsim o modalitate de a pleca de aici cu grupa asta.

— Frumoasă tranziție, a mormăit Call.

Tamara s-a uitat urât la el.

— Magia apei, a spus Alastair, și a început să meargă pe țărm, aproape de apă. Adunați niște lemne. O să facem o plută cu ajutorul magiei.

Deodată, toată plaja s-a luminat de parcă s-ar fi aprins un reflector. Call s-a dat înapoi, cu degetele încleștate pe toarele rucsacului. L-a auzit pe Jasper țipând ceva, apoi a văzut magi zburând deasupra lor. În aer pluteau Maestrul North, Maestrul Rockmaple și Maestra Milagros.

— Tată, a țipat Alastair, repezindu-se la el. Or să te omoare – trebuie să pleci! O să încerc să-i țin eu pe loc!

— Nu!

Alastair a strigat spre cer:

— Merit să fiu pedepsit pentru că am luat Alkahestul, dar nu eu sunt cel care se află în cel mai mare pericol...

— CALLUM, a spus Maestrul Rufus. TAMARA. AARON. ALASTAIR. JASPER. NU VĂ ÎMPOTRIVIȚI!

Imediat după asta, Call a simțit că aerul din jurul lui începe să se rotească, îngroșându-se și ridicându-i la cer. În ciuda celor spuse de Maestrul Rufus, Call tot se zbătea.

— Cât am fost în cavou, probabil că nu ne-au văzut, a spus Tamara. Poate că și cavoul era fermecat, la fel cum e și Magisteriumul – să nu se poată vedea nimic. Dar acum, când cavoul

a dispărut, au reușit să ne găsească.

— Nu ne faceți rău! a țipat Jasper. Ne predăm!

Maestrul North a ridicat mâinile și dintre nori au apărut niște elementale de aer lungi ca niște țipari. Erau mari și placide, asta până când și-au deschis fălcile.

Call a văzut cum unul dintre ele îl înghite pe Aaron, dintr-o singură mișcare.

În clipa următoare, cel de-al doilea elemental se repezea la el, cu gura aceea imensă căscată.

— Aaaaa! a țipat Call, sorbit de ea.

Se aștepta să aterizeze în stomacul creaturii, dar locul în care se afla era moale, inform și uscat, așa cum își imaginase el că trebuie să fie norii – cu toate că știa că norii nu sunt decât apă.

După el s-a rostogolit Havoc, care arăta cu adevărat înspăimântat. Lupul Călăreț al Haosului urla, iar Call s-a dus la el să-l liniștească.

Nu era prea convins că Havoc o să se obișnuiască vreodată cu zborul. Apoi s-a rostogolit înăuntru și Alastair, care încă mai ținea mâinile sus, ca și cum s-ar fi pregătit să facă o magie.

Elementalul a început să se miște, plutind printre nori în urma magilor, spre Magisterium. Call știa sigur unde se duc, fiindcă prin anumite locuri din burta creaturii se putea vedea afară. Elementalul era opac și încetoșat în anumite locuri, translucid în altele și complet transparent în câteva puncte. Dar oriunde punea mâna, părea că e foarte solid.

— Tată, a întrebat Call. Ce se întâmplă?

— Cred că magii vor să fie siguri că nu fugim, așa că au construit o închisoare în *interiorul* unui elemental. Impresionant.

Alastair stătea jos, în burta de nori a creaturii.

— Probabil voi patru ați fost greu de prins.

— Cred că da, a spus Call.

Știa ce trebuie să-i spună tatălui său, ce voia să spună încă de când văzuse scrisorile Maestrului Joseph.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Știi tu, astă-vară.

Alastair s-a uitat la Havoc, care încerca să se agațe cu labele de nor, dar cădea întruna. Call i-a urmărit privirea și și-a amintit că nu-i pare rău chiar de tot ce se întâmplase.

— Și mie îmi pare rău, Callum, a spus Alastair. Cred că te-ai speriat foarte tare de ce ai văzut în pivniță.

— Mi-a fost teamă că vrei să-l omori pe Havoc, a spus Call.

— Numai de asta?

Call a ridicat din umeri.

— Am crezut că vrei să folosești Alkahestul ca să-ți confirmi teoria pe care o aveai despre mine. Adică, dacă aș fi murit, ar fi însemnat că într-adevăr...

Alastair l-a întrerupt.

— Înțeleg. Nu trebuie să-mi spui mai mult. Nu vreau să ne audă cineva.

— Când ai început să bănuiești toate astea?

Call a sesizat oboseala care se vedea pe chipul tatălui său, când a început să vorbească.

— De mult. Poate de când am plecat din grotă.

— De ce nu ai spus nimic – măcar mie?

Alastair s-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să-și dea seama dacă elementalul ar fi putut să-i audă.

— Ce sens avea? a spus el într-un târziu. M-am gândit că e mai bine să nu afli niciodată. Dar nu mai putem vorbi acum despre asta.

— Ești supărat pe mine? l-a întrebat Call cu timiditate.

— Pentru ce s-a întâmplat în pivniță? l-a întrebat Alastair. Nu, sunt supărat pe mine. Am bănuir că Maestrul Joseph te contactase; mi-a fost teamă că a reușit deja să te prindă în mrejele lui. Am crezut că, dacă știi mai multe, o să fii tentat de putere. Și, după ce a început să-mi scrie, m-am speriat când am văzut ce vrea el de la tine. Dar nu m-am gândit cât de înfricoșat o să fii tu.

— Am crezut că te-am lovit rău.

Call și-a rezemat capul pe o parte moale a elementalului. Adrenalina se scurgea rapid din organismul lui, lăsând în urmă

numai epuizare.

— Am crezut că m-am purtat la fel de groaznic precum...

— Nu am nimic, a spus Alastair. Totul e în regulă, Callum. Nu se încep războaie dacă cineva își pierde cumpătul sau controlul magiei.

Callum nu era prea convins de lucrul acesta, dar era mult prea obosit ca să-l contrazică.

— Niciodată n-ar fi trebuit să vii la cavou, Callum – știi asta, nu? Ar fi trebuit să mă lași pe mine să rezolv problema. Dacă Joseph ar fi reușit să facă ceea ce plănuise – cine știe ce ți-ar fi făcut.

Alastair s-a cutremurat.

— Știu, a spus Call.

Dacă sufletul lui ar fi fost mutat în trupul lui Constantine, poate că toate amintirile legate de viața lui Callum ar fi dispărut, ceea ce, dacă se gândea bine, ar fi fost mult mai rău decât moartea.

Dar, cu cât zburau mai mult, cu atât se simțea mai epuizat. Își amintea cum fusese Aaron după ce folosisese magia haosului cu Automotones.

O să închid doar puțin ochii, și-a spus el.

S-a trezit fiindcă a simțit atingerea unor mâini și fiindcă se mișca. Era purtat, și-a dat el seama, pe deasupra stâncilor care se aflau aproape de Magisterium. A deschis un ochi și s-a uitat în jur.

Lumina dimineții i-a înțepat ochii. A presupus că era spre micul dejun. Maestrul North și Maestrul Rockmaple erau în spatele lui, supraveghindu-i, călare pe masivele elementale de aer. Aveau un aer serios și grav. Havoc, Tamara, Aaron și Jasper mergeau după Maestrul Rufus pe cărare, spre poarta care ducea spre Magisterium.

Alastair venea în urma lor, ducându-l pe Call în brațe, așa cum îl ducea când era copil, sprijinindu-i capul pe umăr.

Rucsacul. Call a întins mâna după el și și-a dat seama că tatăl lui îi ducea și rucsacul, atârnat de umăr. A scos un suspin de ușurare.

— Vrei să te pun jos? l-a întrebat Alastair încet.

Call nu a răspuns nimic. Pe de o parte, ar fi vrut să îl dea jos, pe propriile lui picioare imperfecte. Dar, pe de altă parte, s-a gândit că

asta este probabil ultima oară când tatăl lui îl duce în brațe.

Pietrele făcuseră loc cărării ierboase de lângă Magisterium. Se aflau în fața unor porți duble, bătute în aramă. Modelul după care era prelucrat fierul, cu arabescuri și spirale, simboliza un foc.

Deasupra porților erau cuvintele: CEL CARE NU IUBEȘTE NIMIC NU ÎNȚELEGE NIMIC.

Call a respirat adânc.

— Da, a spus el.

Tatăl lui l-a dat jos din brațe, iar durerea obișnuită i-a înjunghiat imediat piciorul. Alastair i-a înmânat rucsacul și Call l-a atârnat de umăr.

— N-am mai văzut niciodată ușa asta, a spus Tamara.

— Pe aici intră membrii Adunării în Magisterium, a spus Maestrul Rufus. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi ajunge s-o folosesc.

În perioada în care fusese la Magisterium, Call a trecut, ciclic, prin sentimente diferite față de acesta. La început îi era frică de el, apoi l-a văzut ca pe o casă, apoi ca pe un refugiu în fața tatălui său, iar acum, din nou, i se părea că e un loc în care nu poate avea încredere.

Poate că până la urmă Alastair avusese dreptate. În legătură cu toate.

Maestrul Rufus a lovit ușor brățara de ușă, iar ea s-a deschis. Coridorul dinăuntru nu semăna cu niciun alt coridor din Magisterium, care, în mod normal, avea ziduri de piatră și pământ bătătorit pe jos. Acesta era făcut din aramă lustruită și, la fiecare pas, Call vedea câte un simbol al elementelor – aer și metal, foc și apă, pământ și haos – sub care erau scrise cuvinte în limba latină.

Rufus a ajuns la un punct în perete, care arăta exact ca oricare loc de pe perete. A bătut iar cu brățara și, de data aceasta, o bucată de metal de dimensiunea unei uși a alunecat ușor, dând la iveală o încăpere. Era o cameră goală, făcută din piatră, care avea de-a lungul pereților o bancă lungă, tot din piatră.

— Veți aștepta aici, a spus el. Maestrul North și Maestrul

Rockmaple vor veni în scurt timp să vă conducă în sala de ședințe. Membrii Adunării se întrunesc acum să decidă ce fac cu voi.

Tamara a înghițit în sec. Și părinții ei erau membri ai Adunării. Jasper părea îngrozit, chiar și Aaron părea neliniștit.

— O să-l iau eu pe Havoc, a spus Rufus și a ridicat mâna, înainte să poată protesta Call. În camera voastră o să fie în deplină siguranță, ceea ce n-aș putea garanta dacă îl luați cu voi. Adunarea nu iubește prea tare animalele Călăreți ai Haosului.

A pocnit din degete, iar Havoc s-a dus tropăind lângă el. Call l-a privit întunecat pe Havoc, ca pe un trădător.

— Alastair, a spus Rufus. Vino aici o clipă!

Alastair a părut surprins, dar s-a apropiat de Rufus. Cei doi bărbați s-au uitat unul la altul. Schimbarea de expresie a lui Rufus a fost foarte subtilă, dar Call era sigur că a observat că maestrul, când se uită la Alastair, vede un cu totul alt om decât el. Ziceai că se uită la un băiat, poate chiar de vârsta lui Call, un băiat cu părul negru și cu un pic de răutate în ochi.

— Bine ai revenit în Magisterium, Alastair Hunt! a spus Rufus. Acestui loc i-a fost dor de tine.

Când Alastair i-a întors privirea, furia de pe fața lui dispăruse. Părea numai secătuit de puteri, ceea ce a făcut să i se strângă stomacul lui Call.

— Mie nu mi-a fost dor, a spus el. Uite, toată povestea asta e din vina mea. Lasă copiii să se ducă în camerele lor și du-mă pe mine în fața Adunării. Nu îmi pasă ce vor să-mi facă.

— Bun plan, a spus Jasper, ridicându-se în picioare.

— Stai jos, deWinter! a spus Maestrul Rufus. Ai noroc că nu e aici Maestra Milagros. Ea voia să te țină atârnat deasupra Gropii fără Fund.

— Groapa fără ce? a întrebat îngrozit Call.

Jasper s-a așezat rapid, iar Maestrul Rufus s-a aplecat spre Alastair să îi spună ceva, cuvinte pe care Call nu a putut să le audă. Apoi s-a îndepărtat împreună cu Havoc și a bătut iar cu brățara în

perete. Ușa a alunecat la loc și s-a închis în urma lui, blocându-i înăuntru.

Call a respirat adânc. Era bucuros că va putea vorbi în fața Adunării. Trebuia să se ducă; trebuia să explice el ce s-a întâmplat, nu să vorbească alții în numele lui. Trebuia să le arate singur ceea ce, altfel, membrii Adunării n-ar fi putut să creadă.

Uitându-se la Jasper, Call a încercat să ghicească ce ar putea spune în fața Adunării. Va vorbi, normal, despre răpire – așa că el trebuia neapărat să ia cuvântul înainte ca paznicii să-l târască afară. Jasper i-a întors privirea, uitându-se la el cu niște ochi întunecați și gânditori.

— Ce o să spui? l-a întrebat el. Adică ce te-ai gândit să spui în fața Adunării?

— O să le spunem adevărul, a spus Call. Le spunem tot ce s-a întâmplat.

— Tot?

Aaron părea speriat. Call a simțit că i se strânge și mai tare stomacul. Oare Aaron se pregătea să mintă pentru el?

— Call are dreptate, a spus Alastair. Gândiți practic! Nu poate să fie decât rău, dacă ne contrazicem unul pe altul. Numai dacă spunem adevărul gol-goluț vom putea să avem aceeași variantă.

— Nu știu de ce ar trebui să urmăm sfatul unui infractor căutat, a mormăit Jasper.

— Toți suntem infractori căutați, a izbucnit Tamara și l-a bătut pe umăr pe Call. O să fie bine, a spus ea.

— Da, ia-l în brațe pe maleficul ăla, a spus Jasper. E așa de fragil. Tăticul lui l-a adus în brațe pe prințisor.

— Of, termină odată, a spus Aaron. Devii rău când ești emoționat.

Call s-a uitat la Jasper, surprins. Oare era adevărat? Din propria lui experiență, nu putea spune decât că Jasper era nesuferit mai tot timpul, dar știa cu precizie și ce înseamnă să ai o gură care o ia înaintea creierului. Call spusese o groază de chestii la viața lui, pe care ar fi trebuit mai întâi să le gândească.

Nu voia să creadă că el și Jasper au ceva în comun, mai ales ceva care nu îi plăcea nici lui.

Constantine Madden era fermecător, spusese Tamara.

Ușa s-a deschis și a intrat Maestrul North.

— Adunarea vă așteaptă acum, a spus el.

Fii fermecător! și-a spus Call. *Dacă tu ești Constantine, atunci fă ceva util din asta. Fii fermecător!*

S-au ridicat în picioare cu toții și l-au urmat pe Maestrul North pe coridorul de aramă, au trecut pe sub o arcadă și au intrat într-o imensă cameră rotundă. Call mai fusese acolo, dar a trecut sub tăcere cunoștințele sale – când se strecurase singur prin Magisterium, nimerise acolo din întâmplare la o întrunire a magilor. Acum nu era probabil momentul potrivit să aducă în discuție cum a tras el cu urechea. Pereții cavernei erau decorați cu pietre prețioase, așezate în forma unor constelații.

Mijlocul camerei era dominat de o masă rotundă, masivă, de lemn, cu mijlocul scobit. Ziceai că fusese secționată o bucată din trunchiul unui copac, dar un copac enorm – mai mare decât cel mai mare sequoia. Call ar fi dat orice să atingă suprafața mesei aceleia.

În jurul mesei stăteau membrii Adunării, în costumele lor verzi, alternativ cu magii din Magisterium, îmbrăcați în negru. Arătau ca niște piese de șah.

Maestrul North a făcut un gest cu mâna, iar un sector al mesei s-a ridicat ca o felie tăiată de tort. Le-a făcut semn lui Call și celorlalți să intre prin deschizătură în mijloc. După o clipă de ezitare, Alastair a intrat primul, iar copiii l-au urmat. În clipa în care ultimul dintre ei – Jasper – a fost în cercul gol din mijlocul mesei, sectorul care fusese ridicat a revenit la loc. Call și prietenii lui erau captivi în mijlocul mesei, înconjurați din toate părțile de membrii Adunării.

Call s-a uitat în jur, la fețele arogante ale adulților. Bine, poate că nu toți păreau așa de aroganți. Maestrul Rufus, Maestrul North, Maestrul Rockmaple și Maestra Milagros păreau încordați, iar părinții Tamarei păreau îngrijorați. În afară de profesori și de familia

Rajavi, singurul membru din Adunare pe care îl mai recunoștea Call era mama vitregă a lui Alex, doamna Tarquin. Ea stătea într-o postură imperială, cu părul ei de argint adunat într-un coc în vârful capului. Niciunul nu s-a prezentat.

— Nici nu știu de unde să începem, a spus un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniforma Adunării. Niciodată, de la Constantine Madden încoace, nu am mai avut o asemenea tulburare, o asemenea lovitură primită de Magisterium și tot ce reprezintă el, așa cum am avut în săptămâna care a trecut.

— Nu am intenționat niciun moment să facem rău Magisteriumului, a spus Tamara.

— Adevărat?

Bătrânul s-a repezit la replica Tamarei ca o pisică asupra șoarecelui.

— Aveți idee cât de demoralizator este pentru ceilalți ucenici să audă că Makarul nostru a fugit din Magisterium? Te-ai gândit vreo clipă la asta, Aaron Stewart?

— Nu am fugit, domnule Graves, a spus Aaron, stând drept în picioare.

Era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le cumpăraseră de la second-hand, dar care acum erau pline de praf și de sânge. Era un copil de treisprezece ani, cu părul ceva cam lung, dar, când vorbea, toată lumea se uita la el. Call își dădea seama că expresia dură de pe fețele membrilor Adunării se mai îndulcise puțin. Voiau să audă ce spune Aaron. Asta era ceea ce posedase Constantine; la asta se referea Tamara când spunea *fermecător*.

— În vara aceasta am stat de vorbă cu mulți membri ai acestei Adunări și cu mulți magi ai comunității. Toți mi-au spus insistent că eu sunt unica armă care poate să-l oprească pe Inamic. Ei bine, mi se pare că e de datoria mea să nu mă ascund în Magisterium atunci când e nevoie de mine.

A urmat un scurt moment de tăcere, apoi Graves și-a dres glasul.

— Pasiunea ta este admirabilă, dar, dacă tu ai crezut cu adevărat

că e nevoie de tine să-l distrugi pe Alastair Hunt, atunci de ce n-ai făcut-o când l-ai ajuns din urmă? De ce mai este și acum lângă tine?

În pieptul lui Call s-a aprins flacăra mâniei.

— Nu e chiar așa, a spus Tamara. Trebuie să auziți povestea până la capăt.

— Tamara Rajavi, noi ne-am fi gândit că, după cele ce s-au întâmplat cu sora ta, o să fii mai precaută, a spus muștrător Maestrul North.

Fața Tamarei s-a descompus. Flacăra din pieptul lui Call se făcea tot mai mare.

— Iar tu, Callum Hunt, a spus Maestrul North. Ți-am permis să intri în Magisterium, chiar dacă punctajul tău a fost rușinos de mic, și așa ne răsplătești tu? Consideră că solicitarea ta de a deveni contragreutatea Makarului a fost respinsă și să fii bucuros dacă doar asta o să ți se întâmple.

Mâinile Maestrului Rufus erau încleștate. Call simțea că se îneacă cu apă clocotită.

— Nu aveți dreptul să pedepsiți pe niciunul dintre noi, a spus Jasper, cu ochii strălucitori. Ați trimis un elemental să ne omoare!

— Jasper!

Maestra Milagros părea oripilată.

— Tu îți dai seama unde te afli, ce este aici? Minciuna n-o să te ajute.

— Nu minte, a spus Call. Dar noi știm că Magisteriumul nu prețuiește prea mult adevărul, nu-i așa? Ce s-a întâmplat cu Maestrul Lemuel? Nu i-a făcut niciun rău lui Drew, atunci de ce nu i s-a mai dat voie să se întoarcă? De ce este nevoit să stea cu niște ciudați care fac experimente pe animale, în pădure?

Maestrul Rufus a oftat.

— Call, a fost alegerea lui să nu se mai întoarcă.

Call și-a muscat limba.

— Minciuna nu va ajuta cu nimic încercarea părinților tăi de a se răzbuna pe Adunare, i-a spus doamna Rajavi încet lui Jasper, apoi

s-a întors spre Alastair. Și unde e Alkahestul? l-a întrebat ea. De ce nu îl văd pe masă?

— E la Maestrul Joseph, a spus Alastair cu hotărâre.

Call se strâmbă. Dacă el nu era deosebit de fermecător, știa pe cine trebuie să dea vina că nu i-a fost un dascăl mai bun.

— Maestrul Joseph? a spus doamna Tarquin stăpânită. Adjunctul Inamicului Morții? Cel care l-a călăuzit pentru prima dată pe drumul demonismului?

Graves s-a ridicat în picioare.

— Voi, copii, l-ați lăsat pe acest trădător să îi dea Inamicului Alkahestul? Ar trebui să-l întemnițăm pe Alastair și pe voi toți odată cu el...

— Inamicul Morții nu are Alkahestul, a spus Call. Nu mai are nimic. Și asta nu datorită vouă.

Graves și-a îngustat ochii.

— Cum de știi tu așa de bine ce are și ce n-are Inamicul?

— *Callum*, l-a prevenit Aaron.

Dar Call nu avea de gând să se oprească. Se pregătise pentru momentul acesta. A desfăcut rucsacul și a apucat un smoc de păr de acolo. Înăbușindu-și furia și greața, a scos capul retezat al lui Constantine Madden din rucsac.

L-a aruncat pe masă, în fața domnului Graves. Nu era deloc sânge; rana de la gâtul lui Constantine părea cauterizată, când Call îl retezase cu Miri.

Fata Inamicului era murdară de cenușă, dar Constantine Madden era ușor de recunoscut.

— Pentru că tatăl meu l-a ucis, a spus Call. Cu ajutorul Alkahestului.

Toată lumea amuțise. Doamna Tarquin a părut că se îneacă și a întors capul. Maestrul Rufus părea șocat, ceea ce nu îi era deloc caracteristic. Membrul Adunării, Graves, ziceai că e pe punctul de a face infarct, iar cei doi Rajavi se uitau fix la Tamara, de parcă o vedeau pentru prima oară.

În liniștea aceea, Aaron a început să vorbească pe un ton ridicat și cam ascuțit.

— *I-ai tăiat capul?*

Call a presupus că în clipa asta nu era chiar fermecător. Capul era cu fața la membrii Adunării, iar aceștia se uitau la el cu un amestec de oroare și de groază, de parcă s-ar fi așteptat să înceapă să vorbească. Call a observat că de obrazul Inamicului se lipiseră o hârtie portocalie de bomboane Life Saver și niște scame, dar nu voia să le mai atragă atenția, scuturându-le de acolo.

— Am crezut că ar fi bine să avem o dovadă, a spus Call.

— Am atins rucsacul ăla! a spus Tamara. Asta-i cea mai grețoașă chestie pe care...

Alastair a început să râdă și, odată pornit, părea că nu se mai oprește. Îi curgeau lacrimi pe obraz. Și-a șters ochii și s-a rezemat de masă, de atâta râs. A încercat să spună ceva, dar nu reușea să articuleze, printre hohote.

Call sperase că vederea capului lui Constantine Madden nu va scoate pe nimeni din balamale, cu atât mai puțin pe tatăl său. O grămadă de oameni din camera aceea păreau însă scoși din balamale.

— Callum, a spus Maestrul Rufus, revenindu-și primul din uimire. Cum a ajuns Alastair să-l măcelărească pe Inamicul Morții?

— L-a păcălit pe Maestrul Joseph să-l ducă acolo unde se afla Constantine, a spus Call, atent să nu spună vreo minciună. Apoi a folosit Alkahestul împotriva Inamicului. După aia, Constantine a murit.

Call nu a mai menționat și faptul că era mort *dinainte*.

— Acolo era o mulțime de Călăreți ai Haosului. Noi l-am ajutat să-i îndepărteze, dar, când am făcut asta, cavoul a fost distrus.

— Și Alkahestul s-a pierdut? l-a întrebat Maestra Milagros.

Call a dat din cap. Era convins că cei din Adunare vor sări pe el cu întrebările, dar se pare că erau mult prea șocați să mai intervină.

— Noi credem că Maestrul Joseph a fugit cu el când clădirea aceea

se prăbușea.

Măcar râsul lui Alastair se oprișe, în sfârșit.

— Ce s-a întâmplat cu trupul Inamicului? l-a întrebat Maestrul North.

— A dispărut odată cu cavoul. Haosul, ăăă, l-a devorat.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Nu așa s-a întâmplat, a spus Jasper, clătinând din cap. Ai lăsat deoparte niște chestii importante.

Call a simțit că tatăl lui se încordează și îi strânge umărul cu mâna. A văzut-o pe Tamara că își ține respirația și pe Aaron aruncând priviri ucigătoare spre Jasper.

— Și ce anume a lăsat deoparte? a întrebat membrul Graves, care părea că abia reușește să-și revină după prea multe șocuri.

— Motivul pentru care cavoul a fost distrus e Call, a spus Jasper.

Deoarece Call este Inamicul Morții. Deoarece Call este întruparea lui Constantine Madden și, așa cum Constantine a distrus Magisteriumul, la fel a distrus și Call cavoul. Legați-i magia; ucideți-l!

Call se holba înfricoșat la Jasper, care a continuat.

— Call a folosit magia vidului să îi țină la distanță pe Călăreții Haosului. A scăpat-o puțin de sub control, fiindcă era prima dată când o folosea.

Jasper le-a aruncat tuturor o privire sfidătoare, ca și cum ar fi știut cât o să-i panicheze informația asta.

— Exact. Call este Makar, ca și Aaron. Acum avem doi.

Call a suspinat ușurat. Membrii Adunării căscau ochii la Jasper, de parcă ar fi avut două capete.

În cele din urmă, Jasper reușise să-l surprindă cu adevărat.

În momentul acela, Anastasia Tarquin s-a ridicat în picioare. Spatele ei era drept, iar părul de argint strălucea. S-a uitat fix la Call în timp ce vorbea.

— Inamicul este în sfârșit mort, a spus ea. Vă mulțumim la toți cinci – mâna ei a făcut un gest către Call, Alastair, Tamara, Jasper și Aaron. Verity Torres și mulți alții care au pierit în Masacrul Rece au

fost în sfârșit răzbunați.

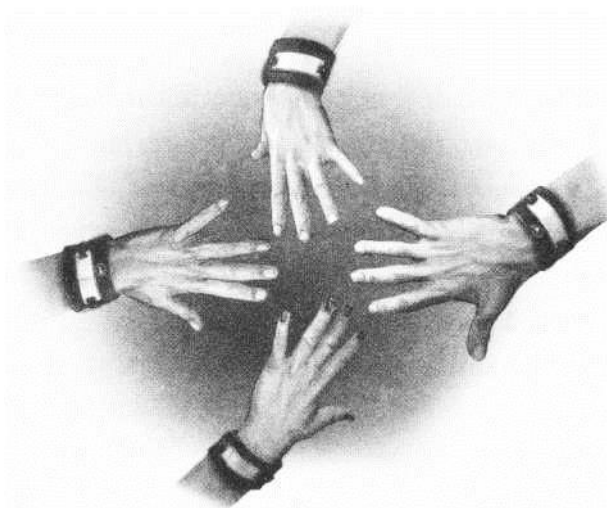
Call s-a gândit la capul lui Verity, fixat pe ușa cavoului, și a înghițit în sec.

Cuvintele doamnei Tarquin au părut că îl fac să-și revină din șoc pe domnul Graves.

— Anastasia are dreptate, a declarat el. Tratatul de pace este acum lovit de nulitate. Alkahestul trebuie recuperat, dar, pentru moment, putem să sărbătorim. Războiul, a spus el, s-a terminat.

Ceilalți membri ai Adunării au început să murmure, iar pe fețele lor au început să apară zâmbete largi. Maestra Milagros a început să aplaude, iar aplauzele s-au extins ca un incendiu și toți membrii Adunării și maestrii s-au ridicat în picioare, bătând din palme pentru ei. Tamara părea surprinsă, Jasper – arogant, iar Alastair – ușurat. Apoi Call s-a uitat la Aaron. Aaron nu zâmbea. Avea o expresie ciudată întipărită pe față, cumva chinuită, de parcă s-ar fi gândit că e un lucru groaznic să ascundă ce știa despre Call.

Dar poate că Aaron nu gândea așa. Poate era epuizat și de fapt nu se gândea la nimic.



CAPITOLUL ȘAISPREZECE

După episodul acesta, lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Alastair a fost invitat de Maestrul Rufus să doarmă într-o cameră liberă din apartamentele maestrilor. Copiii au fost trimiși în camerele lor să se spele și să se odihnească, ceea ce însemna că: a) Call nu mai trebuia să stea cu Jasper și b) Call se întâlnea din nou cu Havoc, iar amândouă aceste lucruri el le vedea ca pe niște chestii bune.

Nici nu au ajuns bine în camera lor comună, să se prăbușească epuizați pe sofale și fotolii, că a și apărut Alex Strike, să le aducă mâncare de la Refectoriu – niște farfurii și castroane de lemn încărcate cu tot felul de ciuperci, licheni și pudding de tuberculi, de la o chestie care avea gust de nachos, ceva vâscos de care Tamara zicea că aduce cu caramelul sărat, până la niște ciuperci care semănau perfect la gust cu șnițelul de pui.

După ce și-a făcut suma, Call s-a trântit pe pat și a adormit, terminat. Nu a visat – sau, dacă a visat, oricum nu și-a amintit nimic.

A doua zi, când s-a trezit, și-a dat seama că lenjeria de pat era

murdară de praf și de scrum. Nici nu își mai amintea când a făcut ultima oară o baie adevărată și s-a gândit că ar fi bine să facă una, înainte ca Maestrul Rufus să-l vadă mai bine și să-l arunce într-un bazin din alea mîloase din Magisterium.

Uitându-se în jos la Havoc, și-a dat seama că lupul era într-o stare și mai jalnică. Blana lui avea acum o cu totul altă culoare de atîta jeg.

Camera de baie era o grotă pe holul principal și era comună, pentru două grupe de ucenici. Avea trei încăperi – una cu toalete, una cu chiuvete și oglinzi și una cu bazine cu apă caldă, care făcea bule, și jeturi de apă care se revărsau peste tine ca o ploaie caldă, atunci când te așezai în locul potrivit. Ziduri de piatră separau ingenios fiecare zonă de îmbăiere, astfel încât mai multe persoane puteau să facă baie în același timp, fără să se vadă dezbrăcate.

Call s-a îndreptat spre unul dintre bazine, și-a agățat prosopul de un cuier, și-a scos hainele civile cu care adormise îmbrăcat și a intrat. Apa era așa de fierbinte, încât la început i s-a părut neplăcută, până când mușchii i s-au relaxat. Apoi s-a simțit minunat. Chiar și piciorul lui se simțea bine acolo.

— Hai înăuntru, i-a spus el lui Havoc.

Lupul a ezitat, adulmecând prin aer. Apoi a lins suspicios apa. Altădată, pe Call l-ar fi supărat asta, dar, acum, ideea că Havoc nu face automat ce îi cere el era o mare ușurare.

— Call? a auzit el pe cineva.

Vocea venea din partea cealaltă a zidului băii. O voce foarte cunoscută de fată.

— Tamara?

Vocea lui a sunat cam găuit.

— Fac baie!

— Știu, a spus ea. Dar nu e nimeni aici și trebuie să stăm de vorbă.

— Poate că n-ai știut asta, a spus el, dar majoritatea oamenilor fac baie *fără haine*.

— Sunt în spatele zidului! a spus ea, cu un ton exasperat. Și aici e multă umezeală, iar părul meu o să se încrețească, așa că vrei totuși

să vorbim?

Call și-a dat pe spate părul ud care îi intra în ochi.

— Ok, bine. Vorbește!

— M-ai făcut mincinoasă, a spus ea, și din vocea ei se vedea clar ce jignită se simte.

Call s-a foit. Havoc s-a uitat la el atent.

— Știu, a spus el.

— Și apoi s-a dovedit că tu ești un mincinos și mai mare decât mine, a spus ea. Ai mințit în toate.

— Am mințit să-l apăr pe tata!

— Ai mințit să te aperi pe tine, a izbucnit ea. Ai fi putut să ne spui că tu ești Inamicul...

— Tamara, *taci!*

— Call, îmi pare rău să-ți spun asta, dar baia nu e chiar plină de oameni care ne ascultă. Suntem numai noi.

— Nu sunt Inamicul Morții.

Call s-a încruntat la reflecția lui din apă. Păr negru, ochi cenușii. Tot Callum Hunt. Și totuși, nu.

— Ai fi putut să ne spui adevărul despre ce ți-a spus Maestrul Joseph și nu ai făcut-o.

— Nu am vrut să mă urâți, a spus Call. Sunteți prietenii mei cei mai buni.

Tamara a scos un sunet dubios.

— Aaron e prietenul tău cel mai bun, *mincinosule!*

— Și tu ești prietena mea cea mai bună, a spus Call. Nu am vrut ca vreunul dintre voi să mă urască. Am nevoie de amândoi.

Când Tamara a început din nou să vorbească, nu mai părea așa de supărată.

— Deci, ce voiam eu să-ți spun este ca niciunul dintre noi să nu-i mai mintă pe ceilalți de acum încolo.

— Dar pe alții putem să-i mințim?

Call s-a uitat la Havoc, care a dat din urechi.

— Dacă e important, a spus Tamara. Dar nu între noi și nu pe

Aaron. Nu ne spunem decât adevărul. Bine?

— Bine, a spus Call, iar Havoc a lătrat.

— Call, a spus Tamara. E cineva cu tine în baie?

Call a oftat. Nu se așteptase ca povestea asta cu spusul adevărului să-și arate colții așa repede.

— Havoc, a recunoscut el.

— Call! a făcut Tamara. Asta e chiar dezgustător.

Apoi a început să râdă. După o secundă râdea și Call.

↑ ≈ Δ ○ @

După ce a plecat Tamara, Call și-a terminat baia, s-a întors în cameră, îmbrăcat în halat, și și-a pus o uniformă. Când a ieșit iar, Aaron era deja în camera comună, curat, îmbrăcat, și mânca ceva care semăna cu o pară foarte deschisă la culoare.

— Ce e *aia*? l-a întrebat Call.

Aaron a strâns din umeri.

— Fructul din peștera magică. Una dintre grupele de ucenici din Anul de Argint îl cultivă. Seamănă puțin la gust cu brânza, dar și cu mărul. Vrei și tu unul?

Call s-a strâmbat. În spatele lui Aaron, pe masa lor, era o grămadă mare de fructe din acelea ciudate, sucuri și bomboane din Galerie și un teanc de hârtii, care semănau cu niște felicitări făcute de mână. Într-un bol de sticlă plutea un pește fără ochi.

Aaron i-a urmărit privirea.

— Mda, niște oameni au fost îngrijorați din cauza noastră. Astea sunt un fel de cadouri de „însănătoșire grabnică“.

— Cadouri de „bun venit“, a spus Call.

Aaron a zâmbit. După câteva minute a ieșit și Tamara din camera ei. Părul nu era deloc încrețit: era strâns în codițe negre, pe care și le adunase pe cap ca o coroană. La urechi avea niște cercei de aur, care se clătinau când se mișca. I-a zâmbit lui Call și, când i-a zâmbit, lui Call i s-a răsucit stomacul. S-a uitat repede în altă parte, fără să-și

dea seama de ce.

— Sunteți gata să mergem la Refectoriu? i-a întrebat ea. Aaron a luat și ultima înghițitură din fructul din peștera magică, îndoindu-i miezul și băgându-l în gură. S-a uitat în jos la Havoc, care avea blana pufoasă după baie. Mirosea puțin a săpun cu ceai verde și din cauza asta părea cam nefericit.

— Hei, pufulete! i-a spus el.

Lupul Călăreț al Haosului, cel care sădea teroarea în rândul studenților din Anul de Fier, s-a uitat la el cu ochii rotitori și puțin triști. Call s-a aplecat și l-a bătut ușor pe cap.

— Îți aducem niște cârnați din Refectoriu, i-a promis el. Meriți și tu să sărbătorești!

Au ieșit pe hol și acolo au dat de Jasper, care îi aștepta.

— Ăăă, salut, a spus Jasper. Tocmai voiam să bat la ușă. Toată lumea din grupa mea se poartă ciudat și se holbează la mine. Adică, a adăugat el, eu sunt un erou și pot să-mi dau seama de ce se simt așa stânjeniți.

— Sigur ești tu ceva, a spus Aaron.

Jasper a ridicat din umeri.

— În fine, nu voiam să mă duc singur la Refectoriu.

A pășit alături de ei pe hol, sporovăind cu Tamara. De fapt, acum ziceai că Jasper face și el parte din grupa lor, ceea ce pentru Call era semn rău. Pe de altă parte, nu putea să se poarte urât cu el, când Jasper îi păstrase secretul, spre mirarea lui.

Dar din când în când îi întâlnea privirea și Call se întreba cât de mult va rezista tentației de a dezvălui totul. Dacă el l-ar fi enervat – și Call era absolut sigur că asta se va întâmpla odată și odată, așa cum era sigur că și Jasper îl va enerva pe el – oare atunci își va mai ține gura? Dacă ar vrea la un moment dat să se dea mare în fața unui alt student, va rezista oare tentației?

Call a înghițit cu greu nodul rece pe care îl simțea în gât.

— N-o să spui nimănui, nu?

— Ce să spun? a întrebat Jasper, zâmbind cu un colț al gurii.

În niciun caz, Call nu avea s-o spună cu glas tare.

— Chestia aia!

Jasper a ridicat o sprânceană.

— Atât timp cât îmi va aduce beneficii.

— Trebuie să ne punem de acord, a spus Tamara ferm. Nimeni nu spune nimic despre Call. Nu știm în cine putem avea încredere pe aici.

Jasper nu i-a răspuns, nici nu aveau cum să-l oblige să promită și, pe urmă, chiar dacă ar fi promis, nu aveau de ce să aibă încredere în el că își va ține promisiunea.

Call era de-a dreptul panicat când au ajuns la Refectoriu. Întârziaseră, așa că deja era plin. Mirosul de ceapă gratinată și sos barbecue umplea aerul, deși copiii aveau în mâini farfurii cu grămezi de puddinguri cenușii, licheni și ciuperci. Lui Call începea să-i lase gura apă, cu toate că abia mâncase.

Imediat cum au fost observați de câțiva ucenici, din toate părțile au început să se audă șoapte și toți au ridicat capul. Tot Refectoriul amuțise. Call, Tamara, Aaron și Jasper stăteau stânjeniți în ușă, simțind asupra lor apăsarea sutelor de ochi care se uitau la ei. Oameni pe care îi știau, oameni pe care nu îi știau. *Toți* se uitau la ei.

Apoi camera a izbucnit în aplauze. Studenți pe care Call nu îi văzuse niciodată fluierau, băteau din palme și se urcau pe scaune, scandând și țipând că războiul s-a sfârșit.

Maestrul Rufus s-a suit pe masa maștrilor, deasupra tuturor. A bătut o dată din palme și instantaneu s-a făcut tăcere – studenții încă mai mișcau buzele, încă mai aplaudau, dar nu se mai auzea nimic în afară de vocea Maestrului Rufus.

— Azi le urăm bun venit în Magisterium celor patru studenți care au reușit o victorie aproape fără precedent în istoria Adunării, a spus el. Jasper deWinter; Tamara Rajavi; Makarul nostru, Aaron Stewart; și cel mai recent mag al haosului pe care îl avem, Callum Hunt. Vă rog să le urați bun venit!

Tăcerea s-a disipat doar cât să se audă un ropot asurzitor de

aplauze care a umplut sala.

— Inamicul Morții, cel care a căutat nemurirea, pentru el și pentru slujitorii lui, cel care ar fi vrut să învingă însăși moartea, acum a întâlnit-o. Fiecare student de aici a contribuit cu câte ceva la asta. Suntem cu adevărat norocoși.

Lumea fluiera și aplauda. Din capătul celălalt al sălii, Alex Strike i-a făcut cu ochiul lui Call, pe sub claia lui de păr șaten.

— Acum, ar trebui să nu uităm că, deși războiul s-a sfârșit, noi încă nu am dobândit pacea. Inamicul a dispărut, dar slugile lui au rămas. Mai sunt încă lupte de dus și, ca magi din Magisterium, va fi datoria voastră să vă luptați cu ei.

De această dată, aplauzele nu au mai fost așa de furtunoase. Bun.

Maestrul Rufus are dreptate, s-a gândit Call, sumbru. Chiar mai multă dreptate decât își dă el seama.

— Acum, Call, Tamara, Aaron și Jasper, a spus Rufus, întorcându-se spre ei. Ridicați brățelele! O să găsiți pe ele o nouă piatră, un tanzanit, care simbolizează cea mai mare victorie obținută luptând pentru cauza Magisteriumului.

Call a ridicat mâna și s-a uitat curios. Era adevărat. Pe brățară lucea acum o piatră mov-albăstruie. Lângă ea mai era o piatră. O piatră neagră, care simboliza noul lui statut de Makar, mânuitor al magiei haosului. Jasper a ridicat pumnul sus de tot și a scos un țipăt de bucurie. Deodată, toți din sală au început să strige: *Inamicul e mort! Inamicul e mort!*

Numai Tamara și cu Aaron nu au scandat odată cu ei. S-au uitat la Call – Tamara cu îngrijorare, Aaron cu neliniște. Ei doi, Jasper și Alastair erau singurii care știau, s-a gândit Call. Inamicul Morții nu era mai mort decât fusese și până acum. Nu poți să ucizi un monstru, când tu însuși ești acel monstru.

Rufus a lăsat mâinile în jos, un gest care parcă i-a deblocat pe studenți din locurile unde se aflau. Toți au început să alerge spre Call și prietenii lui, copleșindu-i cu bătaii prietenoase pe spate și întrebări despre Inamic și despre bătălie. Call înota într-o mare de

trupuri, încercând să-și păstreze echilibrul.

Kimiya o îmbrățișa pe Tamara și plângea. Alex îi scutura mâna lui Aaron. Apoi în fața lui Call a apărut Celia, care i-a întins mâna, cu ochii puțin roșii. Ușurat, el s-a întors spre ea, gândindu-se că măcar ea se va comporta normal.

Asta doar câteva clipe, până când ea i-a plantat un sărut apăsător pe gură.

Call a făcut ochii mari. Ochii ei au fost foarte aproape de ai lui când ea s-a aplecat spre el. Au rămas așa o clipă. Call era conștient că lumea se uită la el – Tamară părea șocată, iar Aaron, care stătea lângă ea, a început să râdă. Call era convins că Aaron râde pentru că el, neștiind ce să facă cu mâinile, le flutura în toate părțile ca o caracatiță care înoată.

În cele din urmă, Call s-a îndreptat de spate.

— Ești un erou, a spus ea, cu ochii strălucitori. Am știut mereu asta.

— Hmm, a făcut Call.

Deci asta fusese primul lui sărut. Fusese... moale?

Obrajii ei au început să se îmbujoreze.

— Ar trebui să plec, a spus ea, și s-a pierdut în mulțime.

— Ia uită-te la Jasper, a spus Aaron, care venise lângă Call și îl bătuse pe umăr. Ce figuri face!

Jasper tocmai trecea pe lângă ei, urcat pe umerii lui Rafe, în timp ce oamenii din jurul lui cântau „Mulți ani trăiască!”. Avea un zâmbet uriaș pe față.

Call a început și el să zâmbească, începând deodată să se simtă mai bine. Jasper nu va spune nimic nimănui prea curând, nu dacă asta presupunea să renunțe la toate acestea. Secretul lui Call era în siguranță.

— Scuzați, a spus Maestrul Rufus, făcând semn spre Call. Trebuie să te împrumut o clipă. Asta, dacă nu ești prea ocupat.

Call și-a reprimat un gemăt de umilire. Oare Maestrul Rufus văzuse că l-a sărutat Celia? Avea să-i spună ceva jenant în legătură

cu asta? Spera din tot sufletul să nu fie așa.

Maestrul Rufus l-a condus spre o masă dintr-un colț îndepărtat al sălii, care nu se vedea în Refectoriu, fiind în spatele unei stânci. La masă, un bărbat înalt, brunet, proaspăt bărbierit, mânca o porție de ciuperci de parcă viața lui depindea de asta. Alastair!

Call nu își amintea ca vreunui părinte să-i fi fost permis accesul în Magisterium, chiar de două ori, dar cele două situații în care tatăl său venise aici erau destul de neobișnuite.

— N-am mai luat masa de mult în acest Refectoriu, a spus Alastair, dând pe gât niște suc verzui pe care Call nu îndrăznise să-l încerce până acum. Țsta e lichenul tinereții mele.

— Țăă, mda, a făcut Call, întrebându-se dacă nu cumva chestia aia o avea ceva care creează dependență, din moment ce tatăl lui băga atâta în el. După un timp, nu mai pare așa de rău.

— Mmm, a făcut Alastair.

Apoi, după ce a luat și ultima furculiță de mâncare, s-a ridicat.

— Call, trebuie să plec, dar Maestrul Rufus a acceptat să mă însoțiți amândoi până la ușă.

— Ok, a spus Call. Dar trebuie să pleci imediat? Chiar acum?

— Mă tem că da. Mai am niște treabă la Adunare. Alte întrebări la care trebuie să răspund. Și mi-am lăsat afacerea în aer. Dar o să ne vedem în vacanța de iarnă și atunci o să avem o grămadă de timp să vorbim.

Call a oftat, dar, după ce spusese atâtea lucruri groaznice despre Magisterium, nu era surprins că vrea să plece așa de repede. Call se întreba dacă vizitase Sala Absolvenților, să se uite la amprenta soției – acum nici nu mai era sigur dacă poate s-o numească mama lui –, dar nu a avut curaj să-l întrebe.

Au ieșit împreună din Refectoriu și au mers pe coridoarele lungi care duceau spre poarta din față a Magisteriumului, fără să spună un cuvânt, Alastair cu mâna pe umărul lui Call, iar Maestrul Rufus la câțiva pași în spatele lor.

Când au ajuns la poartă, Alastair s-a întors spre Call și l-a

îmbrățișat cu putere. Call a înțepenit puțin când a văzut că tatăl lui îi netezește părul. Alastair nu era un tip sensibil, dar Call a văzut cum tatăl lui înghite în sec, emoționat, după ce s-a desprins din îmbrățișare, apoi se uită la brățara lui. A ridicat ușor mâna lui Call.

— Constantine Madden a avut aceeași piatră neagră la brățară, a spus el, iar Call și-a ascuns tresărirea. Dar pe asta n-a avut-o niciodată.

A netezit ușor piatra violet-albăstruie cu degetul.

— Tanzanit. Piatra aceasta arată curajul suprem. Singura persoană cunoscută de mine care avea tanzanitul a fost Verity Torres.

— Nu sunt un erou, a spus Call. Dar nu o să fiu nici cum a fost Constantine. Îți promit!

Alastair a lăsat mâna lui Call jos și a zâmbit cu unul dintre zâmbetele lui rare, strâmbe.

— Te-ai pus într-un mare pericol rămânând singur în cavou, a spus el. Dar n-am să uit expresia lui Graves toată viața.

Call nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească. Alastair l-a mai atins o dată pe umăr și a pornit spre mașina lungă și neagră care îl aștepta pe aleea curată din fața porții.

— Ai grijă de tine! a strigat Maestrul Rufus după el.

Alastair s-a oprit și s-a uitat la Rufus, apoi la Call.

— Ai grijă de fiul meu!

Maestrul Rufus a dat din cap. Apoi Alastair le-a făcut un semn mic cu mâna și a urcat în mașină. Automobilul s-a îndepărtat cu anvelopele scrâșnind pe pietriș.

Call s-a întors, cu intenția să se ducă spre Refectoriu, dar Maestrul Rufus l-a oprit cu un gest grăbit.

— Call, a spus el, trebuie să stăm de vorbă.

Call s-a întors, înghețat de frică.

— Ăăă, ok. Despre ce?

— E ceva ce n-am vrut să-ți spun de față cu ceilalți studenți.

Call s-a încordat. Asta nu era bine deloc.

— Call, în Magisterium este un spion. Ar putea să fie cineva care este de partea Inamicului. Care probabil că acum lucrează cu Maestrul Joseph. Sau poate cineva care îi antipatizează pe magii haosului.

— Cum adică?

— Poate îți amintești de la cursurile din Anul de Fier, despre originile magiei, că Makarii nu sunt bine văzuți chiar peste tot. Există unii magi care consideră că nimeni n-ar trebui să lucreze cu magia haosului – și că aceia care o fac ar trebui opriți sau uciși.

Call își amintea ceva vag, că, în Europa, magii nu sunt așa de simpatizați.

— Dar de ce credeți că e aici un spion?

— *Automotones*, a aruncat Rufus numele printre dinți. Magii de aici n-ar fi trimis niciodată un elemental mortal să vă aducă înapoi. E mult prea puternic și mult prea violent. Și, dacă l-ar fi trimis, n-ar fi plecat niciodată cu ordinul să vă facă rău vouă, nici măcar lui Alastair. Cineva l-a trimis cu porunca de a-l ucide pe Makar. Noi ne-am gândit la Aaron, dar acum, că și tu ești un Makar, nu e nicio îndoială că persoana aceea te vrea și pe tine mort.

Lui Call i-a trecut un fior rece prin oase. Indiferent cine l-a trimis pe elemental după ei, era clar că nu se gândise la siguranța lui Call. Ceea ce înseamnă că nu fusese un subordonat de-ai Maestrului Joseph, fiindcă acesta îl apăraseră cu propriul lui trup. Ceea ce însemna că Rufus are dreptate.

— Întoarce-te la Refectoriu, a spus Maestrul Rufus. Prietenii tăi te așteaptă. Avem destul timp să discutăm despre viitor, când încep orele. Măine. V-ați întors chiar la timp ca să participați la a doua misiune cu ceilalți studenți din Anul de Aramă.

— A doua misiune? a întrebat Call, uimit.

Maestrul Rufus a dat din cap.

— Da, să găsiți șapte broaște peștițe în pădurile din jur.

— Cred că glumiți! a spus Call. L-am ucis pe Inamicul Morții. Asta nu înseamnă nimic?

— Bineînțeles că înseamnă, a spus Maestrul Rufus cu un mic zâmbet, care apărea foarte rar. Înseamnă că aceea a fost prima voastră misiune. Nu mai aveți de recuperat. Acum, du-te!

— Pe mâine, a spus Call.

A pornit pe drumul de întoarcere prin pasajele din Magisterium, trecând pe lângă cristalele luminoase și formațiunile stâncoase cu mintea plină de gânduri neliniștite.

— Callum Hunt! s-a auzit o voce.

Era o voce pe care o cunoștea foarte bine. Call s-a oprit în loc, uitându-se în sus, până când a zărit în lumina slabă o șopârlă strălucitoare, care stătea pe perete, privindu-l cu ochii pe jumătate închiși. Limba lungă a lui Warren se mișca în aer.

— Sfârșitul e mai aproape decât crezi, Makarule, a spus elementalul.

Apoi a fugit ca o săgeată, lăsându-l pe Call să se uite în urma lui.